GERARD KLEIN

Saga lui Argyre

CORĂBIILE SOLARE

CĂLĂTORIA CEA LUNGĂ

ANTET
S.F.

GÉRARD KLEIN

CORĂBIILE SOLARE

CĂLĂTORIA CEA LUNGĂ

– Saga lui d'Argyre –

Traducerea:
Oana Popuțoaia (*Corăbiile solare*) și
Claudiu Constantinescu (*Călătoria cea lungă*)

ANTET

© Gérard Klein et Éditions J'ai lu.
© ANTET XX Press pentru prezenta versiune în limba română.

Redactor: Nicolae Năstase
Tehnoredactare computerizată: Gabriela Burcică
Coperta: Ion Năstase

ISBN: 973-99336-1-0

CORĂBIILE SOLARE

Saga lui d'Argyre

PARTEA I

Navele solare

1

De câteva zile, marea navă interplanetară depășise orbita lui Marte. Ea se îndrepta către linia imaginară care împarte sistemul solar la nivelul lanțului de asteroizi: de o parte, planetele interioare, Mercur, Venus, Terra și Marte, sateliții lor și câțiva planetoizi se îmbulzesc aproape de Soare, într-o zonă încărcată de lumină și căldură; de cealaltă se învârt solitare și arogante planetele exterioare, lumi gigantice precum Jupiter, Saturn și Uranus, sau lumi înghețate precum Neptun și Pluto.

Marea navă spațială urma să depășească această linie imaginară. Cu câteva secole mai devreme, pe oceanele Terrei, corăbii cu pânze traversau o altă linie abstractă: ecuatorul. Linia imaginară este un fel de ecuator al sistemului solar: ea separă doi poli; unul din poli este Soarele cu cortegiul său de lumi populate; celălalt este o regiune întunecată unde Soarele nu este decât o stea pe care o poți confunda cu ușurință cu celelalte, un ocean nesfârșit care se întinde până la stele și dincolo de stele, către alte universuri. Soarele este un pol torid. Golul imens în care se pierde Pluto este un pol înghețat și pustiu.

Dar există o analogie și mai profundă, aceea între marea navă interplanetară care se retrăgea spre Jupiter, via Uraniborg, cu calele pline de produse costisitoare cumpărate de pe Terra, și anticele corăbii ale secolelor maritime.

Căci marea navă era o corabie solară. Ea semăna cu o floare, cu o imensă corolă înflorită, strălucitoare și circulară, de câțiva kilometri diametru.

Această floare era o pânză. Ea nu amintea prin nimic pânzele pătrate sau triunghiulare în care se năpusteau vânturile Terrei. În spațiu nu suflă nici cea mai mică briză. Vântul corăbiilor spațiale este produs de soare, și el este lumina.

Lumina este formată din particule minuscule. În mod constant, soarele emite cantități enorme de astfel de particule care se propagă în linie dreaptă, deși prezența unor mase compacte le poate devia ușor traiectoria. Ele pot atinge o suprafață și o pot mișca exact cum mișcă vântul o pânză.

Structura nu era absolut deloc omogenă. Cea mai mare parte a corolei era formată dintr-o suprafață care era atinsă de fotoni, suprafață dedicată exclusiv reflectării luminii. Dar zona centrală avea o structură alveolară, formată din sute de mii de elemente: erau celule fotosensibile care transformau energia luminoasă și alimentau nava. Fiecare din aceste celule nu producea decât o cantitate infinitezimală de electricitate. Dar numărul lor era enorm. Practic, resursele energetice ale navei erau nelimitate: ele depășeau, oricum, cu mult, nevoile. Aceste resurse serveau mai ales la alimentarea generatoarelor de câmp gravitațional, care permiteau menținerea unei gravitații satisfăcătoare în zonele locuite ale navei, deși accelerația ei era extrem de redusă.

Așadar, nava nu avea motor. Sau, mai bine spus, singurul ei motor era Soarele. Iar Soarele nu rămâne niciodată în pană.

Din centrul corolei se înălța un catarg, ca o tijă. Iar la capătul acestui catarg, adăpostit de reflectoare împotriva luminii orbitoare care emana din pânză, se afla un fel de bulb. Această umflătură era nava propriu-zisă. În acest bulb se găseau calele navei, cabinele echipajului și ale pasagerilor, sălile de control și de pilotaj.

Bulbul părea minuscul, în comparație cu dimensiunile corolei desfășurate. Dar, în realitate, el era imens, putând adăposti în buncărele lui cea mai mare dintre corăbiile care au navigat vreodată pe Terra. Structura sa, totuși, era ușoară. Ca și pânza, el fusese construit în spațiu, departe de influența copleșitoare a unei gravitații, și nu era făcut să suporte o accelerație puternică.

Așadar, marea navă spațială era un mijloc lent, dar sigur și economic, de a călători în spațiu. Ea putea să acopere distanțe care ar fi epuizat cele mai puternice motoare nucleare. Ar fi putut, eventual, să străbată și abisurile care separau o stea de o alta. Pe distanțe

mai scurte, este adevărat, o navă cu motor era mai rapidă decât aceasta, dar și extraordinar de costisitoare. Cu cele câteva sute de surori, marea navă spațială asigura cea mai mare parte a traficului comercial care exista între lumile interioare și planetele exterioare.

Nava se îndepărta de Soare. La extremitatea bulbului se găseau sălile de control, instalațiile de pilotaj. De o parte și de alta, un inel proeminent corespundea zonelor locuite. Periferia acestor zone forma o vastă punte circulară prevăzută cu ferestre largi, deschise către golul din afară.

Aceste ferestre erau făcute din sticlă polarizată și era posibil, transformându-le ușor, să se controleze intensitatea fluxului luminos pe care-l lăsau să treacă. În regiunile din apropierea Soarelui, ele filtrau razele intense ale astrului, apoi, în timp nava se îndepărta, ele deveneau din ce în ce mai transparente. De pe această punte, pasagerii și membrii echipajului puteau să contemple stelele, cometele și, dacă se întâmpla să apară în drumul lor, planetele. În acest neant, nici o refracție nu alterează întunecimea unui cer mereu negru și străpuns, din loc în loc, de lumini. Pentru un astronom născut cu două secole în urmă, puntea circulară ar fi reprezentat un adevărat paradis.

Pânza solară constituie, la prima vedere, o metodă de locomoție sigură și economică în spațiu, dar are de asemeni și un mare incovenient. Suprafața pânzei este considerabilă. Grosimea ei este infimă. Ea nu are, așadar, aproape nici un fel de rezistență. În general, aceasta nu are prea mare importanță. Pânza este reparată după fiecare călătorie. Stricăciunile sunt în cele din urmă nesemnificative, căci meteorii sunt rari și minusculi. Există însă o regiune a spațiului unde meteorii constituie un adevărat pericol. Este regiunea liniei imaginare. Căci pe acolo trec asteroizii. Undeva între orbita lui Marte și a lui Jupiter, un veritabil inel de asteroizi se învârte în jurul Soarelui, debordând cu generozitate de o parte și de alta a eclipticei. Mulți astronomi cred că este vorba de rămășițele unei planete, a cincea pornind de la Soare, care, în timpuri îndepărtate, ar fi explodat din motive necunoscute. Aceste rămășițe sunt de dimensiuni variabile. Cele mai multe dintre ele nu sunt decât niște nori de pulbere. Unele sunt niște adevărate planete mai mici, destul de rare fiind însă cele care ating o formă sferică. Ele sunt, aproape toate, niște blocuri de roci separate de mii de kilometri de neant.

Pentru a ajunge la Jupiter, corabia solară trebuie să traverseze această regiune. Aici, pânza ei circulară riscă să fie perforată. Iar dacă pânza nu o mai poate duce dincolo de aceste recifuri ale spațiului, marea navă spațială, în ciuda perfecțiunii sale, a puterii ei și în ciuda ingeniozității oamenilor care au construit-o și care o locuiesc, nu mai este decât o epavă.

Pe puntea circulară, o fată așezată într-un fotoliu, în fața uneia dintre marile ferestre, se prefăcea că citește o carte. Ea părea nervoasă, căci privirea ei fugea adesea de pe paginile cărții, îndreptându-se spre spațiu și stele, apoi revenea grăbită asupra cuvintelor, dar nu întotdeauna în locul unde le abandonase. Din timp în timp trăgea cu coada ochiului spre intrarea pe punte, ca și cum i-ar fi fost frică să nu apară cineva.

Fata era singură. De fapt, era singura pasageră a navei mixte „Babel" care se îndrepta spre Jupiter. Avea, probabil, puțin mai mult de douăzeci de ani și era foarte frumoasă. Linia buzelor era încă una copilărească, însă în ochii albaștri, aproape gri, i se putea citi hotărârea. Bărbia, deși fină și delicată, era voluntară. Silueta mică arăta că este născută pe o planetă cu gravitație slabă, Luna sau Marte. Era îmbrăcată cu distincție. Cartea pe care o ținea pe genunchi și pe care încerca în van să o citească, era un tratat de matematică.

Pe față îi trecea din când în când o expresie de neliniște pe care încerca imediat să și-o controleze. Mâinile, de asemenea, îi erau agitate, în ciuda eforturilor ei de a și le stăpâni.

Pe punte răsunară niște pași. Erau pași de bărbat. Fata tresări. Ea fixă însă cu și mai mare atenție cartea, iar când bărbatul veni să se așeze lângă ea, într-un alt fotoliu, nici nu a ridicat ochii.

Era unul dintre piloții marii nave spațiale, unul dintre ofițeri, unul dintre oamenii însărcinați cu conducerea pânzei solare. La început se uită în neant, fără să spună nimic, după care zâmbi și se întoarse către fată.

– Acum știm cine sunteți, spuse el. Ea își închise brusc cartea.

– Ei bine? întrebă ea cu o voce seacă. Agitația mâinilor îi dezmintea însă siguranța.

– În realitate nu vă numiți Ina d'Argyre. Ea se uită în sfârșit la el.

– De ce v-ar interesa acest lucru? Sunt pasageră la bordul acestei nave. Am bilet. Vreți să-l vedeți?

El începu să râdă sincer.

– L-am controlat chiar eu când ați urcat la bord. Știți foarte bine. Mie numele dumneavoastră îmi este indiferent. Este un nume frumos, totuși.

– Este un nume marțian, spuse ea cu o urmă de mândrie. Pe Marte este un nume celebru. Îl poartă mama mea. Eu îl moștenesc de la ea, conform obiceiului de pe Marte.

– Este o onoare pentru noi să o avem la bord pe fiica Genei d'Argyre și a lui Archim Noroit.

Ea ezită o fracțiune de secundă, dar nu reuși să-și dea seama dacă era serios sau râdea de ea.

– Acum, că știți, ce intenționați să faceți? Neliniștea fetei era vizibilă.

– În ceea ce mă privește, nimic. Noi am făcut o anchetă de rutină pentru a afla cine sunteți cu adevărat. Codurile dumneavoastră erau vizibil false, știți asta.

– Nu le-am plătit destul de scump? întrebă ea deschis.

– Am lansat câteva apeluri și am aflat rapid cine sunteți. Înțelegeți-ne. Se întâmplă rar ca o fată atât de drăguță să pornească în lunga călătorie către Jupiter.

– Vă mulțumesc, spuse ea sec. El o ignoră.

– Mai întâi ne-am gândit la ceva necurat. Apoi am aflat că sunteți în afara oricărei bănuieli, că respectabilitatea dumneavoastră este impecabilă.

Fata era singură că el se amuza pe seama ei. O trata ca pe o fetiță.

– Părinții dumneavoastră sunt neliniștiți de când au aflat că sunteți la bordul acestei nave. Știau că vreți să plecați spre Jupiter, dar credeau că ați folosit cursa obișnuită, nu o navă solară.

Ea își strânse buzele, însă mâinile îi tremurau ușor. Cartea îi scăpă din mâini și căzu pe podea cu un zgomot sec.

– Am mai mult de douăzeci de ani, spuse ea. Sunt majoră. Nimeni nu-mi poate dicta ce să fac.

– Nici nu are cineva această intenție. Dar ar fi mai bine dacă mi-ați explica de ce ați plecat. Sunt sigur că v-ar face bine.

Ea rămase un timp tăcută, evitând să-l privească, după care începu să vorbească rar, cu intermitențe.

– Voiam să fac această călătorie. De mult timp visez la ea... Studiez fizica lui Jupiter de mai mult de trei ani, însă doar din cărți...

Sunt puțin astronom. Asteroizii sunt specialitatea mea... Părinții mei erau de acord să fac această călătorie.

– Mă întreb când ați avut timp să învățați atâtea lucruri, spuse el gânditor.

– Am muncit mult, spuse ea cu simplitate.

– Vă place să faceți asta?

Ea l-a fixat, mirată.

– Da, așa cred. Mă interesează.

El nu a mai insistat.

– Părinții dumneavoastră erau de acord, fie. Dar le-ați spus că plecați cu o navă a cursei rapide, prevăzută cu un reactor nuclear, unul din acele aparate care fac traseul în patru săptămâni și evită zona asteroizilor, ocolind planul eclipticei. De ce ați preferat să călătoriți pe o navă solară?

Ea răspunse uitându-se înainte.

– Nu puteam să fac această călătorie pe o navă de călători. Dumneavoastră nu puteți înțelege. Nu puteți ști ce înseamnă să fii Ina d'Argyre, fiica celui mai celebru om de pe Marte. Voiam să fiu eu însămi, să călătoresc sub un alt nume. Și voiam să traversez regiunea de asteroizi. Sunt astronom, iar asteroizii mă interesează. Și am timp, tot timpul din lume. Cu ce mă poate afecta faptul că această călătorie durează trei luni? Poate să dureze și un secol. Aici pot să stau în liniște.

– Nu era la fel și pe Terra?

Ea clătină negativ din cap.

– Și apoi, spuse ea brusc, aceasta este o navă adevărată. Iubesc spațiul. Asta trebuie să înțelegeți.

– Da, spuse el. Dar este periculos, și știați asta. Puțini oameni acceptă să călătorească pe o navă solară când au posibilitatea de a călători altfel. Știți că, practic, o navă solară nu se poate manevra și că, așa cum poate avea norocul să se strecoare printre asteroizi, la fel poate întâlni o masă care să o distrugă în mod irevocabil. Știți cum au sfârșit „Algol" și „Bételgeuse".

– Știu, spuse ea. Dar dumneavoastră vă asumați riscul, nu-i așa?

El zâmbi din nou. Se uită în noaptea de afară.

– Suntem plătiți pentru asta. Este nevoie să facă cineva și această meserie. Aparatele nu ajung. Breșa în spațiu permite trimiterea aproape instantanee a materiilor prime de la o planetă la alta. Dar materiile complexe, aparatele delicate, ființele vii, sunt deteriorate de această trecere. Iar pe de altă parte motoarele nucleare sunt

îngrozitor de scumpe. Aproape nimic nu s-ar fi putut transporta în lumile exterioare dacă trebuia să se folosească doar rachetele. Singura soluție era pânza solară. Ieftin, dar periculos. Nu mai mult, totuși, decât altădată pe Terra, o corabie cu pânze. Mai puțin, cu siguranță.

Ea schimbă brusc subiectul.

– Credeți că breșa în spațiu va înlocui într-o zi navele?

– Pentru a fi transportați oameni? Da, probabil. Dar va trebui să fie mult îmbunătățită. Ceea ce poate dura secole. Și sincer vorbind, nu doresc acest lucru.

– De ce?

El făcu un gest larg.

– Toate acestea nu ar mai exista. Acest model de navă, și spațiul care poate fi contemplat pe toată durata săptămânii, fără ca neantul, imobilitatea, întunericul, să fie epuizat. Lupta împotriva pericolului. Frica. Poți ajunge să iubești frica.

– Trebuie să fii în pas cu progresul, e adevărat, spuse ea. Dar iubesc mult navele solare. Le găsesc frumoase. Detest rachetele. Sunt urâte, zgomotoase, artificiale. Nu este și cazul navelor solare. Ele seamănă cu niște semințe, cu niște spori care roiesc în spațiu. Într-o zi ei vor părăsi această stea pentru a se îndrepta spre un alt sistem solar. Mi-ar plăcea să trăiesc această experiență.

– Ne-ar trebui secole.

– Le vom avea.

Vocea ei era plină de căldură. O dată fricile depășite, dobândise din nou o deplină încredere în sine. Simțea că găsise un aliat în persoana pilotului. Al cărui nume încerca în zadar să și-l amintească.

Mai târziu îi va spune, poate, ce căuta ea pe Jupiter.

– Unde mergeți exact? întrebă el. Această navă oprește la Uraniborg. Ce faceți după aceea?

– Nu știu încă. Aș vrea să lucrez un timp la Uraniborg. Acest oraș suspendat în spațiu mă fascinează.

– Vă gândiți să lucrați pentru Administrație?

Ea se aplecă să ridice cartea.

– Nu, nu cred. Dar voi găsi ușor de lucru. Sunt o matematiciană bună. Iar ei au nevoie de tehnicieni.

– Este un oraș periculos, spuse el. Administrația face tot ce poate să mențină ordinea și, cel puțin superficial, reușește. Însă acolo se desfășoară tot felul de traficuri. Și nu sunt multe femei.

– Iar apoi, spuse ea cu vioiciune, aș vrea să plec spre Jupiter. Vreau să ajung pe Ganimede.

El deschise ochii mari.

– Ce vreți să faceți pe Ganimede? Acolo nu este încă nimic. Poate doar una sau două stații științifice.

– Vreau să fac cercetări.

– A! spuse el.

Dar nu părea convins. Un sunet discret se auzi de la încheietura mâinii lui.

– Mă cheamă, spuse el. Vă urez noroc. Voi fi fericit oricând să vă ajut. Și eu trebuie să petrec câtva timp la Uraniborg. El se ridică și făcu câțiva pași, apoi se întoarse.

– Apropo, spuse el, dacă tot sunteți singura pasageră de pe navă, și o pasageră de marcă, de ce nu ați lua masa împreună cu ofițerii? Știm că obișnuiți să o faceți în cabină, dar nu poate fi prea distractiv.

Ea ezită pentru o clipă.

– Voi veni, promise.

El se îndepărtă, însă ea îl chemă din nou.

– Am... am uitat numele dumneavoastră.

– Von Beauchamp, spuse el. Ivan von Beauchamp.

– A, sunteți european, nu-i așa?

– Sunt un om al spațiului. Atât. Un moment după aceea, fata era din nou singură în fața golului. Părea că studiază stelele, însă medita. Iar pe fața ei îngrijorarea făcuse loc liniștii.

2

Când Ina d'Argyre a intrat pentru prima dată în sala de control a navei, a fost mai întâi dezamăgită. Sala navei era mică, iar pereții erau acoperiți cu ecrane și tablouri de bord pline de butoane. Câțiva ofițeri vorbeau liniștiți într-un colț. Doi oameni de cart supravegheau fără mare convingere ecranul sferic care aduna informațiile transmise de radare. Știau că rolul lor de oameni de veghe nu avea decât o valoare simbolică și că creierul electronic de bord asigura paza navei mai bine decât ei.

Apoi, tocmai faptul că pilotarea unei nave atât de vaste se realiza printr-un număr atât de redus de instalații a surprins-o pe Ina. Ea își făcuse multe idei false despre spațiu și oamenii care mergeau în cucerirea lui, idei pe care exagerările presei și ale romane-

lor făcuseră să le întrețină. Însă era capabilă să revină rapid asupra acestor prejudecăți.

Ivan von Beauchamp o întâmpină cu un zâmbet larg.

– Ne apropiem de asteroizi, spuse el. Veți ști imediat prețul unei călătorii cu o navă solară.

– Este chiar atât de periculos? întrebă ea.

– Speriată deja? Mai puțin periculos decât se spune, deși perioada nu este deloc favorabilă. Va trebui să traversăm mase destul de dense. Asteroizii nu sunt repartizați uniform. Ei formează un fel de nori. Unele călătorii sunt mai periculoase decât altele. Aceasta, de exemplu. De aceea nici nu avem alți călători.

A dus-o către un model de sistem solar. Într-o sferă transparentă, părea să plutească o hologramă în care niște sfere reprezentau planetele. Distanțele relative care le despărțeau nu erau respectate. O funcție exponențială ținea loc de scară.

– Noi ne găsim aici, spuse el, indicând un minuscul punct strălucitor. Marte este aproape de partea cealaltă a Terrei. Jupiter, dimpotrivă, vine în întâmpinarea noastră. Aceste pete sunt norii de asteroizi. Noi îl vom traversa pe acesta. Atinse ușor un buton. Traiectoria navei apăru în sferă sub forma unei linii luminoase.

– Drumul nostru este departe de a fi rectiliniu, adăugă el. De fapt, el urmează de mult traiectoria eclipsei unui focar al soarelui. Această eclipsă taie orbita lui Uraniborg într-un punct de unde va fi ușor să fim remorcați până în oraș.

Fata încuviința din cap. El nu se îndoia că știe aceste lucruri, dar îi plăcea să i le repete ca unui copil.

– Vom întâlni asteroizii peste aproximativ o săptămână. Și vom avea nevoie de vreo douăzeci de zile bune să trecem de zona periculoasă.

– Nu ar fi posibil, spuse ea cu însuflețire, ca spațiul să fie curățat? Să se deschidă drumuri navelor și să se distrugă acești nori de pulbere, acești meteoriți?

– Într-o zi poate că se va face și asta. Navele solare vor fi dispărut însă cu mult timp înainte. Ea făcu, încet, turul sălii. Examină îndelung ecranul central. Acesta emana o lumină lăptoasă. Ici și colo un punct mai întunecat trăda prezența unui obiect în spațiu.

– Vă încrucișați, câteodată, și cu alte nave? întrebă ea.

– Rar. Navele sunt prea rare, iar spațiul prea vast.

– Dar nave străine? Vreau să spun nave neumane. Ați întâlnit vreodată? Circulă povești cum că...

El o privi cu curiozitate.

– O, piloții vorbesc întotdeauna prea mult și au imaginație. Cât mă privește pe mine, nu am văzut niciodată. Dar am auzit niște povești curioase.

– Ce fel?

– Ei bine, chiar în regiunea asteroizilor, acum mai mult de zece ani, o navă a Administrației a întâlnit o epavă ciudată. Era într-o stare foarte proastă, complet goală. Semăna cu o sculptură abstractă, dacă vreți, o întrepătrundere fără noimă de tije și plăci. Putea să aștepte acolo de un milion de ani. Metalul era corodat de praf și poate de fotoni.

– Și era un aliaj necunoscut.

– Nu am auzit nimic de genul acesta. Nu cred. Administrația a sfârșit prin a clasa cazul.

– S-au mai făcut descoperiri de genul acesta?

– Nici una atât de importantă. Însă unul dintre colegii mei spune că a auzit voci în spațiu, acum câțiva ani. Voci care nu erau umane. Ferrier, ai un minut liber?

Ferrier era un bărbat înalt și slab, cu fața tristă. Vorbea cu o voce monotonă și obosită. Însă ochii îi străluceau de inteligență, iar degetele agile, în permanentă mișcare, semănau cu niște păianjeni.

– Studiam anumite emisii radioelectrice în regiunea Mira Ceti, spuse el. Mă găseam pe nava care fusese trimisă cel mai departe de Soare, până la orbita lui Pluto, aproape. Făcea notații de intensitate explorând întreaga gaură, când s-a declanșat analizatorul principal. Reperase o emisie în modulație de frecvență care părea să reprezinte un semnal. Lumina era foarte slabă. Putea să vină de foarte departe. Călătorise, probabil, zeci de ani. În cele din urmă am prins-o. Semnalul se putea asculta, în ciuda zgomotului de fond considerabil. Tăcu o clipă și căută privirea Inei.

– Era o voce, sunt absolut sigur. Era anormal de gravă și lentă, de parcă sunetul s-ar fi propagat într-un fluid mai puțin dens decât aerul. L-am ascultat cel puțin zece minute. Apoi a descrescut treptat. Nu am putut niciodată să regăsesc acest emițător. Dar știu că în trecut s-au mai perceput semnale provenind din această regiune a spațiului. Cred că se ocupă de această chestiune un serviciu al Administrației. Sunt gata să pariez că produc chiar ei emisii, în speranța că cineva le va răspunde într-o zi.

– Dacă emit, pot fi captați.

Ferrier clătină din cap.

– Ar putea fi ușor captați dacă ar folosi o antenă nondirecțională. Însă cred că produc mai degrabă un fascicul de unde cât mai îngust posibil, pentru a concentra energia asupra unui anumit punct din spațiu. Și pot emite de pe una din planetele exterioare pentru a evita interferența razelor solare. Pentru a le capta, ar trebui să ne găsim exact în fascicul.

– Poate emit de pe Ganimede, spuse Ina d'Argyre.

Ferrier o privi în ochi, dar nu spuse nimic.

– De ce ar ține secrete aceste cercetări? întrebă fata.

– Se tem de reacțiile populației, de panica ce s-ar crea dacă s-ar afla că la câțiva ani-lumină există o altă specie.

– De ce? Aceste ființe nu pot ajunge la noi. Și de ce-ar fi ostile?

– Populația nu vede astfel lucrurile. A citit în prea multe romane despre invadatorii veniți din spațiu. Administrația trebuie să lupte împotriva acestor imagini, la fel cum a luptat în trecut împotriva celor care se opuneau cuceririi spațiului.

– Apreciați Administrația? întrebă Ina.

Ferrier privea cu încăpățânare ecranul central.

– Am lucrat cu Georges Beyle, spuse el. Acum câțiva ani, pe Marte. Era un prieten extraordinar. Trebuie să-l fi cunoscut. Era un prieten al tatălui dumneavoastră.

– Nu. Nu l-am cunoscut niciodată. Eram prea tânără când el era pe Marte. Și se pare că accidentul pe care l-a avut l-a sălbăticit puțin.

– Nu este adevărat, spuse Ferrier cu vehemență. Nu a fost niciodată sălbatic. Nici înainte, nici după accident. Când a devenit director general al Administrației, după succesul proiectului care făcea locuibil Marte, a fost cu totul absorbit de munca sa. Asta este tot. Și nici măcar nu a fost victima unui accident. A fost un atentat. Au încercat să îl omoare pentru că devenea foarte important. Guvernul Terrei nu a iubit niciodată Administrația. Însă Beyle nu s-a lăsat. Le-a jucat cea mai bună festă. A supraviețuit. Este un om cu o voință de fier.

– Lucrează pe Terra acum, nu-i așa?

– Da, pe Terra, spuse Ferrier cu o voce deodată absentă.

– De ce nu ați continuat să lucrați cu el?

– Locul meu era aici. Iubesc spațiul. Și cred că nu mai avea nevoie de mine. Dar pentru un om ca el, aș fi în stare să traversez sistemul solar în zbor. Și mulți oameni, în spațiu, ar face la fel.

– Mai este un om în sistemul solar al cărui renume este aproape tot atât de mare, spuse Ina d'Argyre. Este Jor Arlan.

– Am auzit de el, spuse Ferrier după o scurtă ezitare. Dar nu l-am întâlnit niciodată.

Și s-a întors sec pe călcâie.

Beauchamp se aplecă spre fată.

– Nu acordați prea multă importanță cuvintelor lui Ferrier. Este un fel de mistic. Ceea ce spune că a auzit nu a fost înregistrat de aparate. El a fost singurul martor. Și poate că n-ar fi trebuit să-i vorbiți despre Beyle. Este un fel de idol pentru el.

– Și pentru dumneavoastră?

– Nu știu. Este, cu siguranță, un mare om.

– Nu tot atât de mare precum Jor Arlan, spuse ea cu convingere.

Ceva în tonul fetei îl făcu pe Beauchamp să nu insiste.

Marea navă își continua drumul către asteroizi. Pânza ei nu fremăta niciodată în vântul luminii. O dată, un meteor rătăcit a atins-o tangențial și a lăsat o ruptură lungă, pe care doi oameni au reparat-o imediat.

Era doar un avertisment. Asteroizii erau mult mai departe. Zona periculoasă pe care trebuia să o traverseze nava reprezenta un traseu cam de zece milioane de kilometri. Ea putea fi depășită în mai puțin de o săptămână. Însă abia după încă două săptămâni se puteau considera complet în afara pericolului.

Nava solară înainta neîndupleca tă, fără să țină seama de câmpurile energetice complexe pe care le traversa și nici de norii muți și distrugători care o așteptau. Era ca o piatră care se adâncea în spațiu.

Atmosfera se tensionase, ceea ce o făcu să-și dea seama brusc că pericolul era aproape. Pasivitatea echipajului dispăruse. Fata a înțeles că ceea ce ea luase drept detașare nu era decât un mod de a lupta cu neliniștea care-i sugruma. Știa că erau curajoși, dar știa și că mai făcuseră această călătorie. Fata se găsea în sala de control când fu semnalat pericolul. Norul de meteoriți apărea pe ecranul sferic ca o pată stearsă. Era încă la o depărtare de o jumătate de milion de kilometri. Însă în câteva ore nava avea să se izbească de el. Nimeni nu-i mai dădea atenție. Iar ea nu-și putea împiedica o anume stare de excitare. Îi era frică. Însă își iubea frica. Era o senzație pe care nu o simțise niciodată pe Marte sau pe Terra.

Nu știa exact ce avea să se petreacă. Ignora cauza fricii sale. Știa doar că nu va vedea nimic. Viteza meteoriților era prea mare pentru a putea fi detectați altfel decât prin radar, și doar atunci când distanța era atât de mare încât viteza lor unghiulară să fie slabă. Când nava va ajunge aproape de nor, pietrele și pulberea vor trece, ore în șir, pe lângă ea, invizibile, însă extrem de periculoase. Dacă un asteroid mai mare ar lovi carcasa navei, ea nici nu ar avea când să-și dea seama de accident. Într-un fel, era o perspectivă încurajatoare. În spațiu nu pot fi răniți. Numai morți.

– Vom strânge pânza, îi spuse Beauchamp în fugă, trecând pe lângă ea.

Adopta față de ea o atitudine protectoare, care nu-i plăcea întru totul fetei. Nu ar fi vrut să existe între ei nici cea mai mică ambiguitate. Ea nu se gândea decât la un singur bărbat, iar acest bărbat se găsea pe Ganimede.

Fata se apropie de ecranul mare pe care se vedea pânza. Apoi auzi ordinele lansate în microfon. Dintr-un sas au țâșnit niște oameni îmbrăcați în salopete spațiale. Erau gabierii. Aceștia au zburat în toate direcțiile, nelăsând în urmă decât descărcarea gazoasă a reactorului lor. S-au micșorat până ce au devenit niște pene zburătoare în acel ocean negru, boabe de orez luminoase căzând către pânza imensă. Ea a înțeles ce vor face. Vor strânge pânza așa cum închizi o umbrelă. Încet, sigur, cu o precizie de mașină, vor acționa asupra cablurilor care susțineau pânza, cu multă atenție, pentru a nu o rupe. Când pânza va fi strânsă, suprafața navei va fi considerabil micșorată. Nu va mai fi decât un fel de rachetă care încearcă să-și facă loc printre asteroizi.

Dar nemaiavând pânza, nava nu va mai avea motor. Celulele foto-electrice nu vor mai produce decât o cantitate infimă de energie. Nava își va urma drumul zile la rând pe direcția în care a fost lansată, însă o va face în cădere liberă. Iar generatoarele de gravitație artificială vor fi întrerupte.

Ea făcu o grimasă. Știuse încă de la început ce avea să se întâmple, însă atunci vedea toate acestea îndepărtate și destul de confuze. Tolera destul de bine absența gravitației, însă după două sau trei săptămâni a devenit insuportabil; îi provoca greață, nu putea să doarmă, să mănânce, să se deplaseze. S-a întrebat pentru o clipă de ce navele solare nu erau echipate cu reactoare nucleare, care ar furniza destulă energie cât să alimenteze generatoarele de câmp,

apoi a găsit răspunsul: masa. Un reactor ar cântări la fel de mult cât toată pânza. Iar aceste nave trebuie să fie cât mai ușoare.

Pânza a fremătat. Gabierii ajunseseră la țintă. Începeau să acționeze releele care comandau nervurile pânzei. Ceea ce lua ore. Vor avea exact atâta timp cât să sfârșească până ce vor întâlni meteoriții.

Fata aruncă o privire spre sfera lăptoasă. Norul șters devenise gri; evolua spre negru. Pe marginile ei începeau să apară urme. Întreg orizontul navei era blocat.

Ivan von Beauchamp își pusese mâna dreaptă pe brațul Inei. Ea se dădu cu un pas înapoi.

– M-am gândit la ceea ce spuneați zilele trecute, spuse el. În legătură cu asteroizii. Cred că ar fi posibil să debarasăm regiuni întregi de acești meteoriți. Am putea-o face chiar destul de ușor folosind poarta în spațiu. S-ar putea vira astfel tone importante de materie de la o lume la alta. Poate că astfel această pulbere periculoasă ar putea fi expediată în Soare sau ar putea să fie recuperată. Drumurile comerciale ar fi astfel libere. Importanța economică a planetelor gigantice și a sateliților lor ar fi enormă. Nu este o idee atât de nebună pe cât pare. Acest proiect ar putea interesa Administrația. Este domeniul ei, nu-i așa? După ce a dotat Marte cu o atmosferă respirabilă, după ce a făcut jumătate din Venus locuibilă, Administrația ar putea să curețe spațiul. Probabil că se gândesc deja la aceasta.

– Nu, nu Administrația, spuse ea clătinând din cap, urmărind în continuare operația care se derula în spațiu.

El își exprimă nedumerirea.

– De ce?

– Administrația câștigă prea mult teren. Nu se mai poate face nimic nicăieri fără autorizația Administrației. Se ocupă de toate. Nu mai există riscuri nicăieri. Va sfârși prin a face viața la fel de plictisitoare ca pe...

– Nu. Nu aici; izbucni el. Aici riscul rămâne.

Ina începu să râdă.

– Din fericire.

El îi aruncă o privire cercetătoare.

– Credeam că tatăl dumneavoastră ocupa funcții importante în Administrație.

– Așa este, spuse ea. Dar nu sunt în întregime de acord cu el. Și el știe asta. Mă întreb câteodată dacă în secret nu gândește și

el ca mine. Probabil regretă o planetă Marte ca cea pe care a cunoscut-o când era tânăr. Acum Marte este o periferie a Terrei. Ar trebui să vedeți cum arată, cu acele orașe și grădini întinse pe mii de kilometri.

– Ați cunoscut deșerturile de pe Marte? Nu în fotografii sau în filme, ci realmente?

– Nu, recunoscu ea. Probabil au făcut bine, în cele din urmă. Însă Administrația trebuia să dispară după acest succes. Or, nu a făcut așa. Devine din ce în ce mai puternică. Curând nu va mai tolera nici cea mai mică inițiativă. Va deveni cea mai cumplită dictatură de savanți și tehnicieni dominând peste un furnicar de oameni.

– S-ar spune că ați învățat acest text pe de rost.

Ea se înroși de indignare. Mâna ei dreaptă schiță o mișcare ca și cum ar fi vrut să-l lovească, dar se opri la timp.

– Am scris articole pe acest subiect, spuse ea.

– Și mergeți să căutați argumente, pământuri libere și noi în zona planetelor exterioare. O, veți găsi, veți vedea că la Uraniborg puterea Administrației are limite și veți putea admira cât veți voi lumi otrăvite, înghețate, muritoare, unde Administrația n-a pus niciodată piciorul.

– Într-o bună zi, spuse ea cu răceală, Administrația va perfecționa porțile în spațiu, iar navele solare vor dispărea. Este ceea ce doriți, probabil.

El rămase tăcut. Pe ecran, pânza pierduse aproape jumătate din suprafață. Cablurile periferice fuseseră încordate. Pânza semăna acum cu o enormă parașută. Ea continua să se închidă. Capetele ei se apropiau de catargul care susținea corpul navei și mai aveau încă puțin până să îl atingă. Gabierii aproape că puteau fi din nou deslușiți. Apăreau discret, ca niște scântei, când vreo lumină rătăcită se reflecta pe echipamentul lor.

– Și cine credeți dumneavoastră că ar putea face această mare curățare a spațiului? întrebă el.

Ea avea gata răspunsul.

– Jor Arlan.

– Este un om mare, acceptă el. Dar ce poate contrapune el Administrației, admițând că ar vrea?

– Geniul său. Este singurul om al cărui geniu îl depășește pe cel al lui Georges Beyle.

– Este un pionier, un savant. Nu are ambiții politice.

– Poate că i se pot strecura.

– Și dumneavoastră...

Sirena răsună, lugubră, brusc, nenorocirea avu loc. Un nor izolat de meteoriți străpunse pânza. Fata nu văzu la început decât câteva puncte negre pe suprafața strălucitoare. Cablurile secundare cedaseră. Pânza începu să se adune, amenințând să se desprindă. Gabierii se învârteau în toate sensurile în noapte. Pânza se umflă din nou. O bucată mare se rupse. Gabierii se îndepărtaseră. Într-un difuzor, sunete clare și precise de lovituri marcau numărul meteoriților.

Toc... toc... toc... toc, toctoctoctoctoctoctoctoc...

Un șoc zdruncină nava. Se rupsese unul din cablurile principale. Pânza s-a deformat. Gabierii au zburat imediat în toate părțile, apoi au revenit și s-au instalat din nou la posturile lor. Unul dintre ofițeri se făcu palid. Șopti câteva cuvinte și-și puse căștile pe tabloul de comandă. Deodată, în liniște, au auzit țâșnind din acele cochilii de plastic un strigăt abia perceptibil. Apoi nimic.

Pe ecran imaginea a pivotat și o porțiune a pânzei s-a mărit foarte mult. La capătul unui cablu atârna un om. În echipamentul său erau trei găuri enorme. Cea din partea superioară era destul de clară, pe ecran. Dar nu se vedea nimic în afara unei paste întunecate care trebuia să fie sânge.

Corpul s-a rotit ușor, și au văzut astfel cum cablul, revenind la poziția inițială, tăiase echipamentul în două. Însă înăuntru omul murise cu o secundă înainte. Meteoriții îl străpunseseră cu o forță de care armele umane nu erau capabile.

Ina d'Argyre începu să țipe. Căpitanul întoarse încet capul spre ea, exact în momentul în care Beauchamp îi dădea o palmă. Atunci ea a tăcut. El a luat-o de umeri și a întors-o. Acum era cu ochii la sfera lăptoasă care anunța pericolul. Auzea vocile ofițerilor care dădeau ordine, calmi și preciși. Căpitanul nici nu o mai privea. Nu-i acordase niciodată prea multă atenție. Acum se comporta de parcă nici nu ar fi existat. Ea i-a receptat dorința.

– Mergeți în cabina dumneavoastră, i-a spus Beauchamp.

– Vă cer scuze, spuse ea între două suspine.

Nu plângea, însă nu reușea să-și stăpânească un fel de sughiț nervos.

– Nu mai stați aici.

– Vă implor, șopti ea. Lăsați-mă să rămân.

Era terorizată de ideea de a rămâne în cabină, unde să aștepte pericolul fără să îl vadă, să simtă podeaua fugind sub ea când generatoarele de gravitație vor fi întrerupte, să fie singură zile întregi.

– Nu se va mai întâmpla, a promis ea. Lăsați-mă să rămân.

El i-a înțeles îngrijorarea. Știa că singură în cabină va revedea fără încetare acel om dezarticulat, ca o insectă zdrobită în armura ei inutilă. Putea, desigur, să o lase să doarmă până la sfârșitul călătoriei, dar nu reușea să-și domine frica, aceasta va ieși din nou la suprafață. A considerat că avea destul curaj pentru a face față.

– Fie, a spus el. Dar încercați să nu mai priviți ecranul.

Ea se instală într-un colț. Zece minute mai târziu gravitația descrescu până ce dispăru de tot. Simți nevoia puternică să vomite. Bău cafeaua care îi fu întinsă, iar nervii i se calmară puțin câte puțin.

– Se întâmplă des? îl întrebă ea pe Beauchamp puțin mai târziu.

Nu își stăpânea încă perfect vocea. Răspunsul veni imediat, rece.

– În ultima noastră călătorie am pierdut trei oameni. Doi gabieri și un ofițer. Unul foarte bun.

Pânza era acum complet adunată. Nava semăna cu un ac lung. Un ac care străpungea spațiul. Se răzbuna, s-ar fi zis, pentru crima pe care o comiseseră meteoriții.

– Vă cer scuze, spuse ea pe un ton uniform, pentru ceea ce v-am spus mai înainte în legătură cu pericolul.

El nu a răspuns. Vocile ofițerilor erau la fel de precise. Oamenii de cart anunțau datele.

Nu a știut niciodată în care moment precis a adormit.

3

În ceea ce privește restul călătoriei, nu a păstrat decât o amintire vagă. Cea mai mare parte a timpului o petrecea în sala de control, dar i se întâmpla, de asemeni, să rămână ore în șir singură în cabina ei sau pe puntea principală. A fost pentru ea o trecere bruscă de la frică necontrolată la pacea unor zile interminabile. A lucrat. A calculat masa totală a asteroizilor cu mai multă precizie decât se făcuse până la ea, și a încercat să pună bazele unui proiect de curățare a regiunii de asteroizi. Era sigură că era posibil. Credea chiar că era un proiect de mai mică amploare decât cel pe care-l

întreprinsese Administrația înzestrând Marte cu o atmosferă respirabilă. Rămâneau multe lucruri de clarificat, însă liniile mari ale lucrării sale i se păreau inatacabile. Și-a spus că doar un om pe lume ar asculta-o. Dar acesta se găsea pe Ganimede.

Alteori era incapabilă de cel mai mic efort. Plutea imobilă, în mijlocul cabinei sale, și spiona cel mai mic zgomot, cea mai mică atingere. Închidea ochii și-și închipuia că se prăbușește, în negrul absolut, către vreo planetă enormă și ireală pe care o simțea aproape. I-a scris de trei ori mamei sale, însă două scrisori le-a rupt. Cea de-a treia a plecat spre Marte printr-o poartă a spațiului. Răspunsul a fost aproape instantaneu. Însă vocea înregistrată a mamei sale nu i-a făcut nici un bine. Marte era prea departe. Nici nu mai putea să creadă în existența lui.

Într-o zi i-a vorbit lui Ivan von Beauchamp despre Jor Arlan. I-a pus chiar și niște întrebări.

– L-ați văzut vreodată? îl întrebă ea.

– Nu, niciodată. De fapt, nu cred că am întâlnit pe cineva care să pretindă că l-ar fi văzut. El trăiește pe Ganimede, singur. Nu se știe exact nici ce fel de cercetări face. Însă puterea lui trebuie să fie considerabilă, căci a reușit practic să interzică accesul pe planetă. Trebuie o autorizație specială a Administrației pentru aceasta.

– O! făcu ea alarmată.

Nu știa acest detaliu. Se întrebă dacă va reuși, în cele din urmă, să învingă toate obstacolele.

– Dar de ce vă interesează atât de mult acest om?

Ea a ezitat înainte să răspundă. Buzele ei s-au întredeschis de două ori până să se hotărească să vorbească.

– Este un om extraordinar, a spus ea. Am citit tot ceea ce s-a scris despre el. I-am studiat lucrările. Este unul din cei mai buni matematicieni pe care i-a produs Terra. Nu i-am înțeles bine lucrările în materie de psihologie, dar se pare că sunt absolut revoluționare. Și a fost primul om care a înconjurat planeta Saturn, care a studiat direct natura inelului, care a aterizat pe diferiți sateliți. I-am citit rapoartele de călătorie. Este cea mai completă ființă care a existat vreodată. În spațiu ce se spune despre el?

– Aproape aceleași lucruri, dar nu în aceiași termeni. Mulți dintre piloți cred că este un fel de Dumnezeu, că a existat dintotdeauna, că răsare, din spațiu, în momentele critice. Mai ales de când a salvat echipajul navei „Bételgeuse". Ochii lui Inei străluceau de excitare.

– Deci a fost văzut. Cu ce seamănă? Ce vârstă are?

– Nu, nu a fost văzut. A salvat echipajul navei transmițându-i printr-o poartă spațială coordonatele unei orbite comerciale de unde epava putea să aștepte ajutor. Nimeni pe Terra nu ar fi putut să execute aceste calcule atât de rapid și să le transmită la timp. Jor Arlan însă a făcut-o. El a întocmit planurile Uraniborgului, sau cel puțin ale centrului orașului. Știați că stația lui de pe Ganimede poartă numele de Stellaeborg, castelul stelelor? Uranigorg, Stellaeborg erau numele observatoarelor lui Tycho Brahe, astronomul.

– Dar de ce trăiește singur pe Ganimede? De ce nu trăiește printre ceilalți oameni? Ivan von Beauchamp înălță din umeri. Pluteau amândoi pe lângă fereastra largă a punții principale. Aveau impresia că zboară printre stele.

– Cine poate ști? Poate că face cercetări periculoase. Poate că iubește mai mult compania stelelor decât pe cea a oamenilor.

Ina d'Argyre se înfioră. O speria ideea de a rămâne și o săptămână singură în fața spațiului și a stelelor. Nu înțelegea ce-l poate face pe om să rămână singur ani și ani.

– Nu este bine pentru un om să stea singur, spuse ea încet.

Ivan von Beauchamp începu să râdă.

– Poate că Jor Arlan nu este om. Amintiți-vă de ceea ce spun piloții.

O galaxie minusculă alunecă ușor de la un capăt al orizontului la celălalt, în timp ce nava sfredelea întunericul.

– A apărut din neant, spuse Ina d'Argyre, părând că-și vorbește sieși. Nu am găsit nicăieri vreo urmă a originii lui. Se spune că s-a născut pe Terra, însă nimeni nu-și amintește de el. Poate că memoria Terrei nu este fidelă; dacă nu, înseamnă că a apărut de nicăieri. Nu era un gând liniștitor.

Zilele treceau. Au deschis din nou pânza, ceea ce le-a permis s-o repare, de bine, de rău, și să repună în funcțiune generatoarele de gravitație. Apoi au întâlnit un alt grup de meteoriți. Au strâns pânza rapid, încă o dată. Ina d'Argyre plutea într-un fel de somnolență pufoasă. Visa că se prăbușește, deschidea ochii și privea stelele fix, fără să țipe sau să strige, însă spaima ei era fără margini.

Își amintea de Marte și de Terra, de oceanele calme ale Terrei, de câmpiile lui Marte mângâiate de brize blânde. Își amintea stelele pe care le văzuse printr-un telescop, vocile șuierătoare ale stelelor pe care le auzise, captate de imensa antenă a unui radiotelescop

instalat în centrul unei depresiuni a Lunii. Dar acele stele nu aveau nimic comun cu cele pe care le contempla acum. Stelele acelor amintiri erau niște gămălii de aur, faruri liniștite care luminau cerul, ghidând călători extravaganți. Cele care înconjurau nava erau ochi strălucitori și plini de o ostilitate de nepătruns. Ar fi vrut să se găsească pe Terra, într-o casă cu ziduri groase, cu plafonul jos, care să o păzească de cer. Însă exista pe Ganimede un om care de ani trăia doar în compania stelelor.

Au mai pierdut un om, un gabier, iar unul din piloți a fost grav rănit. Însă nu a zărit nici un moment pe fețele membrilor echipajului sau ale piloților cea mai mică undă de tristețe sau de descurajare. Erau oameni puternici. Se obișnuiseră cu această loterie permanentă care este spațiul. Duceau o luptă nesăbuită, și o făceau ridicând din umeri. Își deghizau astfel slăbiciunea în forță. Apoi coșmarul s-a îmblânzit. Sirena răsuna normal zile întregi, iar Ina d'Argyre își uită curând momentele de amețeală. Ea nu mai păstra decât amintirea unor umbre amenințătoare planând în spațiu care se numeau „asteroizi" și pe care trebuia să-i elimine cu orice preț, a unui dușman perfid pe care trebuia să-l distrugă.

Înțelegea mai bine acum amestecul de superstiție, forță și calm al oamenilor spațiului. Și s-a gândit că Uraniborg trebuie să fie orașul lor.

Într-o zi coșmarul a încetat cu desăvârșire. Soarele era îndepărtat și minuscul, iar lumina nu-i mai dădea navei decât o energie parcimonioasă. Ținta era aproape.

Văzând remorcherul apropiindu-se – era un motor enorm, hipertrofiat, atât de puternic încât ar fi putut zdruncina o planetă mai mică – și-a pus o problemă gravă. Merita cucerirea spațiului atâția morți? Problema nu era simplă.

Când trăia pe Terra sau pe Marte ar fi răspuns fără ezitare afirmativ. Acum nu mai știa. Cunoscuse, efectiv, spațiul. Supraviețuise, însă suportase o transformare. Se gândea la un rit al unei religii antice prin care neofiții erau scăldați în sângele unui taur. După aceea erau alții. Spațiul era precum sângele acestui taur. Purifica și ardea, în același timp, unele temeri. Elibera, însă lăsa, în schimb, urme.

Ceea ce omul dorea mai presus de toate era să-și lase amprenta în spațiu, să-l modeleze. Într-un fel să-și ia revanșa asupra universului.

Fata se întreba ce gândea omul de pe Ganimede despre spațiu.

Remorcherul ajunsese în spatele pânzei și-l pierdu din vedere. El avea să țeasă, precum un păianjen, un odgon gros pe care îl va agăța de navă și o va trage spre oraș. Dar nu a înțeles cu adevărat că se apropia de sfârșitul călătoriei decât când a văzut arhitectura imposibilă a Uraniborgului conturându-se în spațiu.

Uraniborg se scălda într-o ceață ușoară, fiind parcă îmbrăcat într-un văl. Erau vaporii, fumul, gazul, lichidele eliminate care se îndepărtau lent, cu părere de rău parcă, în spațiul interplanetar. Ceea ce era suficient pentru a învălui orașul în mister.

Uraniborg avea aproape cincisprezece ani deja, iar pentru o generație întreagă de piloți și navigatori ai spațiului, orașul părea să existe dintotdeauna. Doar cu ajutorul porții în spațiu, această minunată invenție care permitea să se transporte aproape instantaneu, de la distanțe enorme, cantități colosale de materiale, cu condiția ca structura lor atomică să fie simplă, a fost posibilă această construcție. Pionieri ai spațiului plecaseră pe nave și construiseră instalația de primire a unei astfel de porți, în plin spațiu, pe o orbită vecină cu cea a lui Jupiter, instalație care primea fără încetare de pe Terra aerul și apa, metalul și sticla necesare construirii unui oraș incredibil.

Inginerii care supravegheaseră construirea Uraniborgului – dintre care mulți făceau parte din Administrație – făcuseră proiecte colosale pentru acest port al spațiului. Ar fi putut să ridice instalații aproape echivalente pe un satelit al lui Jupiter, însă le trebuia o bază în spațiu care să poată să primească navele spațiale. Întrucât se comporta precum o planetă independentă, Uraniborg nu era întotdeauna în conjuncție cu Jupiter și nici cu celelalte planete exterioare, iar în unii ani era imposibil să expediezi material către Saturn sau Uranus folosind releul Uraniborg.

Însă oamenii plănuiau să construiască și alte Uraniborguri și să deservească astfel toate zonele spațiului, construind un fel de rețea invizibilă de căi pentru nave. Iar Administrația mai avea și alte intenții. Pentru ea, Uraniborg era o primă etapă în drumul către stele, baza cea mai puternică pe care omul a construit-o atât de departe de Terra, un observator prețios, și, într-un viitor apropiat, primul port stelar. Câțiva ani mai înainte, Uraniborg servise drept bază de plecare pentru prima expediție spre Pluto. Acum, ultima planetă a sistemului solar se găsea aproape de cealaltă parte a Soarelui, și trebuiau ani pentru ca poziția astrului să facă din nou posibilă o expediție. Însă în câțiva ani – și unii membri ai Ad-

ministrației visau deja la aceasta – Uraniborg va lansa o navă destinată să depășească și această ultimă linie imaginară, această limită extremă a sistemului solar, orbita lui Pluto, și să atingă stelele.

La început Uraniborg semănase cu o caracatiță. Inginerii au făcut să se ridice, din sfera centrală, ca niște brațe, tuburi enorme la capătul cărora erau agățate alte sfere. Și orașul crescuse astfel, formând în spațiu o înlănțuire stranie, semănând cu un model gigantic de moleculă complexă.

Pe cupole crescuse o anume vegetație, aceea a antenelor de tot felul, degete enorme scotocind spațiul, emisfere de metal strălucitor, fire destinate să intercepteze unde, urechi rotitoare. Ca niște tentacule, tuburi lungi translucide pluteau încet în aer, destinate să se agațe de carcasa navelor sosite de pe planetele interioare și să preia încărcătura de oameni și de mărfuri. În sferele lui, Uraniborg avea grădini, piscine, biblioteci, hoteluri, ateliere, uzine, generatoare de gravitație, școli, baruri, o închisoare și chiar ruine.

Uraniborg, orașul care nu împlinise cincisprezece ani, își avea deja cartierele lui abandonate, sfere uzate, a căror etanșeitate era imperfectă, nave abandonate cu carcasele perforate de găuri microscopice și al căror metal va fi recuperat într-o zi, cu condiția să nu existe vreun scrupul sentimental care să împiedice dezmembrarea, cum era cazul lui „Kepler", prima navă care a navigat în jurul lui Pluto pentru a-l cerceta, una din mândriile orașului.

În partea dreaptă a ecranului, alături de oraș, Ina d'Argyre văzu conturându-se un ciudat câmp de flori. Erau nave solare, zeci de nave solare, care așteptau o nouă cursă. Ele concentrau asupra orașului razele unui soare îndepărtat și minuscul. Îi dădeau astfel toată energia pe care o acumulau celulele lor fotoelectrice. Era prețul pe care îl plăteau pentru a ancora în acel port neobișnuit. Orașul avea și centrale nucleare proprii, însă atunci când putea, prefera să economisească combustibilul și să se alimenteze din acest rezervor inepuizabil – astrul solar.

Ea simți un șoc ușor. Pânza era fixată alături de celelalte, iar cabina, detașată în întregime, urma remorcherul spre oraș. A fost așezată de-a lungul unui chei, iar gravitația a descrescut treptat, până la o pătrime din cea a Terrei. Era gravitația normală din Uraniborg, cea pe care o întrețineau generatoarele de câmp. Tubul ermetic a atins carcasa. Gabierii au potrivit sasul și au verificat etanșeitatea. În sala de control s-au aprins semnalele verzi.

Călătoria se terminase. Călătorii de pe „Babel" puteau să debarce.

– Îmi acordați plăcerea de a vă conduce prin oraș? întrebă Ivan von Beauchamp.

Ea nu a răspuns imediat. Însă era în vocea pilotului un fel de încordare, de disponibilitate care nu-i displăcea.

4

Ina știa ce voia, însă nu știa cum să obțină. Ceea ce voia era absurd, și știa asta. Pentru că este absurd să iubească un om pe care nu l-a văzut niciodată, care trăia pe una dintre cele mai periculoase și dificile planete ale sistemului solar, pur și simplu pentru că din cea mai fragedă copilărie a auzit vorbindu-se despre acest om ca despre o figură aproape legendară, pentru că i-a admirat știința, înțelepciunea și inteligența în lucrările pe care le-a întreprins. Însă în urmă cu câțiva ani Ina d'Argyre hotărâse că acest om va fi al ei și că, la urma urmelor, ceea ce era absurd era să rămână pe Terra, să ducă o viață mohorâtă în compania unui om mediocru. Și-a spus că din sistemul solar doar Jor Arlan era demn de ea, căci nu avea deloc o părere proastă despre ea; era conștientă de importanța numelui pe care îl purta, dar încerca întotdeauna să-și justifice mândria prin valoare.

Când ochii ei albaștri, aproape gri, se fixau asupra unei ținte, chiar de ar fi fost dincolo de mări, dincolo de țări, dincolo de spațiu, chiar dincolo de asteroizi, era destul de puțin probabil să nu o atingă.

S-a gândit, desigur, că Jor Arlan putea să nu o accepte și să o trimită din nou pe Terra. Nu-i era frică de acest obstacol. Însă nu știa cum să ajungă pe Ganimede. Când s-a adresat funcționarului din Administrație – pentru că Administrația controla tranzitul către lumile exterioare – a întâmpinat-o un refuz politicos, dar ferm. A vorbit de cercetări, și-a amintit numele cu oarecare mândrie, a insistat mai mult decât era posibil, a făcut o criză de furie, a cerut să vadă un superior, toate acestea fără succes. Funcționarul a schițat un zâmbet:

– Este absolut imposibil, domnișoară. Nimeni nu are dreptul să pună piciorul pe Ganimede. Se fac cercetări cu un caracter absolut special. Puteți profita de proximitatea lui Jupiter pentru a vizi-

ta Io sau Europa, sau chiar Callisto și Barnard, dacă dispuneți de autorizații speciale; peste un an, dacă aveți răbdare, veți putea ajunge pe Saturn și veți putea explora Encelada sau Rhea, unde avem baze. Însă Ganimede este mai puțin accesibilă chiar decât nebuloasa Andromedei.

– Dar de ce? a întrebat ea. Este un ordin al Administrației?

– Nu, a răspuns funcționarul. Nici chiar ea, Administrația, nu are acces la Ganimede. Este tot ceea ce pot să vă spun.

Și era adevărat. Verificase informațiile pe Terra, iar răspunsurile i-au venit, prin poarta în spațiu, în câteva zile. De ani de zile, nici o navă a Administrației nu a ajuns pe Ganimede. Navelor comerciale le era interzis să navigheze chiar și în apropierea satelitului lui Jupiter. Nu avea nici o șansă să obțină vreodată autorizația. Demersurile întreprinse o făcuseră deja suspectă în ochii autorităților și se temea că se va vedea într-o zi reîmbarcată pe o navă cu destinația Terra.

Ganimede era învăluită de un mister. Un mister pe care nimeni nu reușise vreodată să-l pătrundă, la care nimeni, remarcă ea curând, nu făcea aluzie, mister care avea în cele din urmă un nume, Jor Arlan, mister care nu a făcut decât să-i sporească dorința de a ajunge pe Ganimede.

Dar nu știa cum.

Aproape că a uitat să viziteze orașul. De necaz și-a abandonat cercetările. Acum, că nu mai spera să-l întâlnească pe Jor Arlan, nu mai aveau sens. Petrecea zile întregi în apartamentul pe care îl reținuse în hotelul principal din Uraniborg, plictisindu-se, construind și demontând proiecte, unele mai fanteziste decât altele.

Într-o zi auzi semnalul videotelefonului. Pe placheta video îl văzu pe Ivan von Beauchamp, care o privea și zâmbea.

– Nu mi-ați solicitat deloc serviciile. Ce se întâmplă cu dumneavoastră? Vreți să vizitați orașul, în seara aceasta?

Aproape că uitase de el. Îi trecu o idee prin minte. Poate știe el cum se ajunge pe Ganimede.

– Fie, spuse ea. Veniți să mă luați.

Ina a decis să fie foarte frumoasă în seara aceea.

Era noapte în Uraniborg. Sorii artificiali se stinseseră și în cele mai vaste sfere, doar luminile de veghe rămânând să lumineze drumurile. Psihologii hotărâseră după mai multe studii că, pentru echilibrul locuitorilor Uraniborgului, era bine ca aceștia să cunoas-

că măcar o vagă alternanță între zi și noapte. Așa încât orașul dormea zece ore din douăzeci și cinci. Un somn care nu era decât relativ. Prea multe activități trebuiau să fie menținute fără întrerupere, prea multe nave soseau și plecau fără încetare. Totuși, în timpul acestei nopți artificiale, cea mai mare parte dintre cei o mie de locuitori ai lui Uraniborg dormeau sau se relaxau.

Au mers, mai întâi, pe căile mediane care legau sferele mari, apoi au intrat în rețeaua de drumuri înguste care ducea la Epipole. Înaintau, aproape lipsiți de greutate, în tuburile transparente; peste tot în jurul lor se întindea orașul, ca o încrengătură de tuburi luminoase, de vene pline de sânge fluorescent, ca un joc de stele, unele artificiale, agățate de pereții sferelor, altele reale, luminând în noaptea spațiului. Au ajuns chiar pe marginea orașului și au privit spațiul. Corolele largi ale navelor solare reflectau lumina soarelui și îl îmbrăcau în irizații bogate. Un far purpuriu clipea precum un ochi. Peisajul era nedefinit. Jupiter, în noapte, nu era decât o bilă.

– Sunteți o fată curioasă, spuse Beauchamp. Părea că, deodată, îi este greu să se exprime.

– Unii așa pretind, răspunse ea. Mi s-a spus chiar că sunt nebună.

– Sunteți prima femeie din câte am cunoscut care să iubească spațiul atât de mult. Nu vă e niciodată frică de el?

Ea începu să râdă, iar râsul îi era ușor și cristalin.

– Ba da, după cum ați văzut.

El coborî capul. Farul purpuriu îi aprindea lumini în ochi.

– V-ați comportat bine. Am văzut cadeți ai flotei comportându-se mult mai prost decât dumneavoastră în astfel de circumstanțe.

– Este o chestiune de curaj, spuse ea. Nu, de control, mai exact. Curajul singur, nu înseamnă nimic. Muream de frică acolo, în spațiu. Însă pentru nimic în lume nu voiam să o arăt.

– Vă admir, spuse el.

Nu era nici cea mai mică nuanță de măgulire în vocea lui.

– Nu mai cunosc decât o singură femeie, în spațiu, care să aibă atâta curaj precum dumneavoastră, spuse el, care să iubească atât de mult spațiul.

– Cine este?

– Nu vă seamănă deloc. Cântă. Vom merge să o ascultăm imediat. Lumina unui remorcher răscoli noaptea.

– Nu ați renunțat la proiectul dumneavoastră? întrebă el.

– Nu. Voi merge pe Ganimede.

El clătină din cap.

– Nu veți găsi navă. De altfel, nici nu doresc să puteți merge. De planeta aceasta e legat un secret. Parcă ar fi blestemată. Nu veți găsi nimic bun acolo.

– Voi merge, spuse ea.

Ea se apropie de el, aproape pe nesimțite.

– Dacă v-aș cere să-mi găsiți o navă și să o pilotați până pe Ganimede, ați face-o?

El se întoarse către ea, Ina putând vedea astfel tristețea din ochii lui.

– Aș face orice pentru dumneavoastră, spuse el, și știți asta. Deși nu are nici un sens pentru mine să iubesc fiica unei puternice familii de pe Marte, voi face orice pentru dumneavoastră, dar nu asta. Nu pot să vă vreau moartea.

– Deci așa, mă iubiți, spuse ea cu o voce caldă. Pilotul nu a răspuns. Mâinile i-au căzut din nou pe lângă corp.

El a coborât capul și pentru prima dată fata l-a privit cu atenție. Avea o față mândră, un profil ascuțit și un maxilar puternic. A recunoscut că are o altă alură decât copiii de familie bună pe care-i avusese prieteni pe Marte sau pe Terra. Nu merita să se poarte urât cu el. Dar ea era Ina d'Argyre și nici un obstacol nu o oprea să-și atingă ținta pe care și-o propunea.

– De ce nu încercați să mă îmbrățișați? Nu pot să fug și nici nu pot să țip. Nu este nimeni. Se spune, pe Marte, că voi ceilalți, oamenii spațiului, nu ezitați deloc să înghesuiți fetele.

El a strâns din dinți, fata văzând cum o scânteie de furie îi trece prin ochi. A crezut că avea s-o pălmuiască, și și-a amintit de zgomotul sec pe care l-a făcut mâna lui lovind obrazul ei, în cabina navei, când își pierduse controlul; însă nu a făcut nimic.

– Îmi veți găsi o navă, nu-i așa? spuse ea, acum aproape implorându-l.

– Nu, spuse el cu voce gravă. Și dacă este nevoie vă voi împiedica, dacă pot, să ajungeți pe Ganimede.

Au revenit prin rețeaua de drumuri înguste către cartierele centrale, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ea era veselă. El îi povestea amintiri nostime din călătoriile lui precedente; i-a spus cât de mult s-a schimbat orașul în doi ani, și i-a explicat unde vor merge și ce vor vedea.

Partea exterioară a Epipolei era locul unde trăiau piloții și navigatorii între două călătorii. Acolo erau schimbate produsele Terrei cu rocile sau curiozitățile aduse de pe planetele exterioare. Acolo se desfășurau tot felul de traficuri, fără ca Administrația și Poliția științifică să afle ceva. Acolo se găseau taverne cunoscute în sistemul solar, unde curgeau în valuri seghirul, zotlul, vinurile de pe Terra și alcoolurile din semințe sau de sinteză, cele mai complexe pe care le-a produs vreodată o civilizație ajunsă aproape pe culmile puterii sale. Acolo cânta Jenny.

Bărbați de pe Terra, Marte și Venus veniseră să o asculte. Bărbați care îi ascultaseră vocea înregistrată, pe planetele calde care se învârt în jurul Soarelui, după care traversaseră spațiul și înfruntaseră noaptea și frigul ca să o vadă. Bărbați care posedau averi, care transformaseră asteroizi în palate și care, văzând-o, i-au oferit toate bogățiile din lume pentru ca ea să-i urmeze.

Dar Jenny a refuzat, întotdeauna. Lui Jenny îi plăcea să cânte. Jenny iubea spațiul. Jenny iubea Uraniborgul. Se șușotea chiar că ar fi existat un alt motiv. Însă nu era, în tot Uraniborgul, un bărbat care să se poată lăuda că el este motivul. Nu că ar fi fost inaccesibilă: avea un suflet generos. Dar Jenny era liberă, și pentru nimic în lume și pentru nimeni nu și-ar fi abandonat independența, și nici nu ar fi încetat să cânte, sub cupola transparentă a celei de-a Șaptea Taverne din Epipole.

Este ceea ce îi explica Ivan von Beauchamp, Inei d'Argyre. I-a spus că Uraniborgul putea fi uitat mult mai repede decât Jenny, că pentru orice pilot A Șaptea Tavernă era singurul port al spațiului, iar vocea lui Jenny singura minune. I-a spus că celebritatea lui Jenny era la fel de mare precum cea a lui Arlan sau a lui Beyle, cel puțin în cercul strâmt al celor care și-au făcut o meserie din parcurgerea spațiului. I-a spus că oameni plini de aroganță care au debarcat la Uraniborg nu au mai plecat niciodată, animați de o speranță imposibilă, și mergeau în fiecare noapte, fără nici o excepție, să o asculte pe Jenny cântând.

Ea avea probabil treizeci de ani, mai spuse el, însă vocea îi era plină de oboseala, forța, tinerețea și înțelepciunea lumii. Pielea feței sale era netedă, însă privirea îi era profundă. Venea de pe Terra. Se născuse fără îndoială în cartierele mizerabile ale unei capitale imense. Într-o bună zi, precum alte mii de femei, a luat calea spațiului; însă în timp ce celelalte au eșuat la întâmplare pe o planetă oarecare și într-un timp oarecare, fără să lase urme și

nici amintiri, Jenny, prin miracolul vocii ei, și-a văzut născându-se și crescând propria legendă.

Ina d'Argyre clătină din cap. Ea avea disprețul oamenilor de pe planetele vechi pentru o femeie ce subjugă, în fundul spațiului, un popor de pionieri. Simți o tristețe veche în vocea lui Beauchamp și încercă un vag sentiment de gelozie. Nu că l-ar fi iubit pe acest bărbat pe care abia îl cunoscuse, dar îi displăcea ca o altă femeie în afara ei să-l marcheze într-atât. Și-a spus că, oricum, o va găsi pe Jenny vulgară, dar că, cel puțin, va avea material pentru o anecdotă pe care să o povestească mai târziu pe Marte sau pe Terra.

Au trecut dincolo de marea ușă a celei de-a Șaptea Taverne. Și imediat Ina avu impresia că zboară în plin spațiu. A Șaptea Tavernă era în întregime o sferă imensă de sticlă. Sub ei străluceau luminile orașului, iar deasupra capetelor lor străluceau, nenumărate, stelele și eșarfa pală a Căii Lactee. Pe măsură ce înaintau, gravitația scădea. Când nu mai cântăreau decât a zecea parte din greutatea lor pe Terra, Ina d'Argyre căută brațul însoțitorului ei pentru a se agăța. În aer plutea un miros ușor ce i-a dat bună-dispoziție.

Spațiul interior al sferei era plin de arbori metalici legați între ei prin plase ce nu împiedicau privirea. Pe gabiile acestor catarge ireale, pe aceste plase întinse la înălțime erau oameni care fumau, beau, visau. Jos, foarte departe, sub ei, pe un podium din sticlă, cupluri dansau.

Au coborât scări puțin vizibile în semiîntuneric. Beauchamp nu ezita niciodată în acest labirint. El o conducea, iar fata, fără să se opună și fără să spună nimic, îl urma. Gravitația continua să scadă. Uneori părea că-și schimbă sensul. Fluxurile contrare ale mai multor generatoare produceau efecte ciudate. Ina avu impresia că avea să-și ia zborul, că universul întreg se învârte ușor, ireal în jurul ei.

El îi făcu, în sfârșit, semn să se oprească și o invită să se instaleze. Ea se întinse pe plasa suplă și privi în jur. Ca niște păsări ciudate, bărbați și femei suspendați în această arboradă imposibilă vorbeau între ei cu voce joasă. O muzică profundă și liniștită susura de peste tot. La un semn al lui Beauchamp, o femeie le aduse globuri pline cu vin transparent de pe Terra pe care lumina cernută îl făcea fosforescent. Ina o urmări cu privirea. Femeia părea că zboară printre arbori. De-abia se sprijinea undeva, că sărea mai departe, atentă la orice comandă șoptită, la cel mai mic semn din mână.

– Va veni, spuse Beauchamp cu voce joasă.

Se așeză și el, cu spatele sprijinit de un trunchi de oțel. O umbră de tristețe îi plana pe față. Își ținea mâinile strânse pe genunchi. Ina simți deodată nevoia să se aplece spre el, să-i ofere puțină tandrețe. Dar era imposibil. Nu parcursese tot acest drum pentru fericirea sau bucuria unui simplu pilot.

Lumina se stingea încă și mai mult, precum o zi care moare. În centrul sferei s-a născut un punct incandescent care a crescut și a devenit curând o sferă de o strălucire insuportabilă, dar care treptat s-a îmblânzit. Vocile s-au oprit. Corzi gigantice au răsunat peste tot, grave. O muzică veche țâșni din adâncuri. Oamenii s-au mișcat imperceptibil, atenți, fixând centrul sferei.

Și Jenny apăru.

Părea că plutește în centrul acestui spațiu. Purta o rochie din alte timpuri. Fața îi era de o tinerețe nimicitoare, însă în ochii ei se afla toată experiența din lume. Mâinile ei erau mari, însă lungi și fine, imobile. Buzele violete i s-au întredeschis și a început să cânte.

La început melodia acoperea cuvintele. Apoi s-au conturat strălucitoare, ferme, pure precum niște perle, cuvinte vechi, neinteligibile, apărute dintr-o limbă uitată, lucru extrem de tulburător. Pe fondul unor tobe îndepărtate, Jenny începu să vorbească. Spunea o poveste într-o limbă necunoscută, poate inventată, însă fiecare om citea în vocea ei limba unei planete, a unei țări îndepărtate, țara ei. Uneori părea să cânte, și urechea ascultătorului ezita, apoi își dădea seama că recita doar, și uneori aproape striga, cu o voce deodată răgușită, grea de singurătate, visuri și neputințe. Unele reflexe din ochii ei puteau fi lacrimi.

La un moment dat se întoarse spre Ina d'Argyre, iar fata avu impresia că este analizată. Asculta această voce incredibilă, rotundă, aproape răgușită, gravă, plină de dimensiuni, și se lăsă să alunece în visul său. Când Jenny tăcu, simți această tăcere aproape ca pe o suferință. În sferă domnea un murmur general. Ina ridică globul plin de vin la buze, dar nu putu să bea. Amintirea vocii îi paraliza reflexele.

Din adâncuri urcă o melodie surdă, modulată, care veni să completeze un sunet subțire precum cel al unui flaut. Atunci Jenny părăsi centrul sferei și începu să se deplaseze, cântând, pe lângă arborii de metal. Aluneca pe marginea plaselor, trasând în spațiu arabescuri imposibile. Bula de lumină, foarte blândă acum, o urma și o aureola.

Își cânta propria poveste, cu un fel de revoltă în voce, cu ritmul furiei și resemnarea blândeții. Cânta povestea unei fete care părăsise Terra ca să atingă stelele, și care nicăieri, dar nicăieri, nu găsise nava aurită care să o ducă acolo; o fată care, totuși, a plecat în spațiu, la voia planetelor, a navelor, a oamenilor, fără să ajungă niciodată în lumea de lumină și căldură pe care o visase.

Ina d'Argyre nu auzise niciodată o astfel de muzică. Erau sunete stranii, aproape nenumărate, și totuși încărcate de o infinită tristețe. Se întoarse către Ivan von Beauchamp și văzu că plecase capul și nici măcar nu o mai privea pe Jenny, cufundat în propriul său vis. Ar fi vrut să știe ce gândea, dacă se gândea la ea, dar era imposibil. A văzut că Jenny se apropia de ei, trecând printre oameni și salutându-i uneori cu o mișcare semeață a capului. Jenny urca spre ei; și cu toate că uneori dădea impresia că se îndepărtează, ea revenea mereu, plutind de la un catarg la altul, fără să înceteze să cânte, umblând pe niște corzi invizibile.

Când ajunse aproape, se aplecă spre Ina d'Argyre oprindu-se din cântat ca pentru a-și recăpăta suflul și-i strecură rapid, cu o voce joasă:

– Renunță la proiectul tău. Nu pleca. Nu merge acolo.

Ina ridică privirea și văzu că ochii femeii erau plini de spaimă și compătimire în același timp. Apoi, într-o clipă, se îndepărtă și-și reluă cântecul.

Beauchamp părea că nu ar fi remarcat nimic. Tremurând, Ina goli cupa de vin. Cum aflase dansatoarea Jenny proiectele ei? Ce avertisment a vrut să-i dea? Ce știa ea în fond?

Cântăreața urca spre cupola sferei, prizonieră a bulei ei de lumină. Dar Ina d'Argyre nu o mai asculta. Cele câteva cuvinte pe care Jenny i le strecurase puneau o serie de probleme; căci nu era alarmant doar faptul că Jenny părea să cunoască intențiile Inei. Mai era și pericolul de care părea că o previne. Pericolul putea fi real, iar avertizarea sinceră. Dar Ina d'Argyre nu reușea să înțeleagă de ce și-a dat Jenny osteneala – și probabil și-a asumat și riscul – de a o avertiza.

Acest pericol evident trebuia să fie mai curând o amenințare. Pe Ganimede se petrecea ceva ce câțiva oameni voiau să țină secret. Lucrul uimitor era că o femeie ca Jenny era la curent cu ceea ce se urzea pe Ganimede, căci, la un alt nivel, puterile care se interesau de Ganimede păreau capabile să împiedice chiar și Administrația să trimită acolo o expediție. Era dificil să-ți imaginezi o con-

spirație care să reunească ființe umane atât de diferite precum un membru eminent al guvernului Terrei și cântăreața unei taverne din Uraniborg.

Bineînțeles, motivațiile personalității misterioase care interzicea apropierea de Ganimede și cele ale cântăreței puteau fi complet diferite. Chiar motivul lui Ivan von Beauchamp, care voia s-o împiedice pe Ina să ajungă pe Ganimede, ținea de rațiuni diferite. Nu era exclus nici ca Ivan von Beauchamp și Jenny să se fi înțeles, ca prin intermediul cântăreței pilotul să fi sperat s-o sperie suficient pe fată încât aceasta să-și abandoneze proiectul.

Însă după ce a reflectat puțin, Ina d'Argyre a abandonat această ipoteză.

Mai era posibil, de asemenea, se gândi ea, ca la originea acestor interdicții legate de Ganimede să se afle Jor Arlan. Cercetările lui erau probabil în mod real periculoase sau implicau cel puțin izolare și discreție absolută. Dar nu trebuia neglijată nici posibilitatea inversă: Jor Arlan putea fi chiar el amenințat, iar accesul la planetă interzis pentru a nu i se oferi ajutor. Un grup politic, sau chiar Administrația, îl considera probabil de temut. Nu era decât un singur mod de a alege între aceste diverse variante. Să meargă acolo să vadă.

Vocea cântăreței urca precum o maree, după care se destrămă brusc, se transformă într-o tânguire, în timp ce gongurile răsunau în adâncuri, grave. Urcând către registrul ascuțit, vocea se dilua, fiind impregnată de o tristețe aproape insuportabilă și, în același timp, încărcată cu o provocare, un triumf reținut. Când în cele din urmă tăcu, oamenii își frecau ochii ca la terminarea unui vis. Ina a pus mâna pe umărul pilotului.

– Să plecăm, spuse ea.

El o privi, dar nu o întrebă nimic. Citi vag în ochii ei că se întâmplase ceva, că nu mai voia să-l vadă, cel puțin o bună bucată de timp. Și cum era mândru, nu a întrebat nimic.

S-au făcut nevăzuți în noaptea lui Uraniborg. Eterne, stelele formau în spațiu un model indescifrabil.

PARTEA A II-A

Ganimede

5

Ina a descoperit foarte repede că nu era foarte ușor, chiar investind timp și bani, să găsești o navă care să vrea să te ducă într-o plimbare de câteva milioane de kilometri, mai ales dacă direcția indicată era Ganimede. Și totuși navele, de orice tonaj, nu lipseau de pe Uraniborg. Exploratori, căutători de minereuri, comercianți, posedau toți câte o carcasă de fier în care se îmbarcau câteodată pentru o călătorie mai lungă. Costul expedițiilor lor era enorm, însă speranța de câștig era colosală. Asteroizii și planetele exterioare cu cortegiul lor de sateliți conțineau materii extrem de prețioase.

De fapt, în spațiu, așa cum puteai găsi mijloace de existență, la fel de bine puteai găsi și moartea. Însă pe Ganimede nimeni nu voia să plece. Jupiter se apropia și Ina nu întrevedea nici cea mai mică posibilitate. Nicăieri în spațiu nu era un anunț care să interzică apropierea de Ganimede, dar nimeni nu voia să meargă acolo. Era o certitudine.

Într-o zi, totuși, văzu în povestirile unuia din interlocutorii săi o urmă de interes în legătură cu Ganimede. Era un fel de aventurier cu tenul palid și fața imobilă, pe care l-a întâlnit în Noua Tavernă din Epipole, poate cea mai prost formată din cele douăsprezece taverne ale Uraniborgului. Când s-a îmbătat, omul a spus prețul. Era mare, dar în fond merita.

I-a spus unde putea să-l găsească. Ea s-a întors în apartament, și-a examinat contul din bancă, a ales câteva dintre bijuterii și le-a dus la un comerciant din sferele periferice. Nu a comentat prețul care i-a fost propus. Erau neobișnuite și de proporții enorme, medita ea, traficurile ce se desfășurau în voie în spațiu, și chiar într-un oraș ermetic închis precum Uraniborg. Totul era de vândut și totul era de cumpărat. Fără îndoială, Administrația și Poliția științifică închideau ochii, cu condiția ca aceste traficuri să nu facă imposibilă menținerea ordinii publice; această libertate necunoscută pe cele Trei Planete atrăgea oameni fără prea multe scrupule, dar dotați

cu reflexe rapide, în regiuni în care puțini oameni ar fi acceptat să locuiască dacă ar fi fost motivați doar de dragostea de spațiu.

A așteptat mai multe zile. Bărbatul nu a căutat-o. O dată sau de două ori l-a revăzut pe pilot. Nu s-a mai întors niciodată la A Șaptea Tavernă. Păstra într-un colț al memoriei amintirea ochilor lui Jenny dilatați de spaimă și sunetul vocii ei. Acum îi cunoșteau mai mulți oameni intențiile. A fost obligată să și le exprime, cel puțin parțial, în acțiunea de căutare a navei, și trăia cu frica că agenții Administrației se vor interesa de ea. Însă oamenii pe care i-a întâlnit trebuiau să fie destul de puțin interesați să-și prezinte conversațiile serviciilor Administrației. Zile întregi se gândea la Jor Arlan. Visa, pueril, să-i ofere un imperiu, să cucerească pentru el această putere pe care Administrația spațiului și-a arogat-o sub egida lui Georges Beyle și pe care el va ști s-o folosească precum un dumnezeu. Ea nu voia, gândea ea, decât să trăiască în umbra lui. Nu-și dădea seama, nici măcar vag, că avea prea multă mândrie pentru a admira cu măsură, și că dimensiunile pe care i le conferea lui Arlan erau tocmai acelea pe care și le acorda sieși. Visul ei era imprimat de naivitate feminină, dar voința îi era atât de fermă încât acest vis căpăta consistență. Nu făcuse ea deja cea mai mare parte a drumului? Nu traversase ea jumătate din sistemul solar?

Pe măsură ce zilele treceau, dorința ei devenea obsesie. Într-un început și-a făcut ordine în însemnări, căci voia să-i prezinte lui Arlan un dosar cât mai complet al operației „Asteroizii". După care nerăbdarea i-a blocat orice putință de reflecție. Aștepta fără prea multe speranțe un semn de la aventurierul din Noua Tavernă, și înmulțea tentativele în alte direcții. După câtva timp i s-a părut că întreg Uraniborgul îi cunoștea dorința de a ajunge pe Ganimede.

Într-o zi a sunat videotelefonul, dar ecranul nu s-a aprins. O voce impersonală i-a dat întâlnire. Era chiar pentru acea zi, în Epipole, la picioarele cheiului unde erau ancorate navele, probabil ca antrepozit. Ea a întrebat: „Ganimede?", cu o urmă de îndoială în voce, iar vocea fără chip a răspuns „Da", dispărând într-un declic. Inima îi bătea foarte tare. S-a privit într-o oglindă și și-a evaluat insomniile după cearcănele din jurul ochilor. Jupiter, în cer, semăna cu un măr enorm și copt. Pata roșie în negrul nopții părea mușcătura unui animal. Doi sateliți aruncau o umbră distinctă pe discul cu contur difuz.

Vocea i-a cerut să vină singură. A făcut-o fără a avea măcar impresia că face o imprudență.

Ascultătoare, a urmat traseul complicat care i se indicase. Și-a croit drum prin cartiere, printre bărbați și femei de care nu ar fi îndrăznit să se apropie când trăia pe Marte. Ar fi vrut să-l aibă pe pilot lângă ea, ca pe un fel de gardă impersonală, o armă de rezervă, dar știa foarte bine că el nu s-ar fi mulțumit cu acest rol, dacă l-ar fi solicitat. Lucru ciudat, avea o încredere completă în necunoscutul care a chemat-o. Va discuta cu el condițiile unui târg, nimic mai mult. Pe Terra și pe Marte numele pe care îl purta o ținuse întotdeauna la adăpost de necazuri și nu concepea ca acum să se întâmple altfel.

Începu să meargă pe căile înguste. Aceste tuburi transparente făceau legătura între sferele Uraniborgului. Erau străzile orașului. Ajunsese în sfârșit într-o zonă aproape goală. Navele, imobile, acopereau cerul. Intră printr-o ușă rotundă în sfera argintie. În interior, pe planuri multiple, tractoare-robot depozitau încărcăturile navelor. Nu văzu pe nimeni, se temu pentru un moment că a greșit sfera, și vru să se întoarcă din drum, când un bărbat o strigă.

Bărbatul era jos. Ea zări unul din acei stâlpi subțiri de cupru care permiteau să se coboare rapid în cele mai multe instalații din port, acolo unde nu se considerase necesar să se instaleze ascensoare, se prinse de el și se lăsă să alunece.

Bărbatul o privea coborând, cu mâinile în șolduri. Era foarte înalt, incredibil de slab și de o paloare inumană. Fața îi părea tăiată în ceară, iar Ina d'Argyre remarcă imediat că se mișca cu o încetineală alarmantă, ca și cum ar fi purtat greutatea unei oboseli insurmontabile. Radiații mortale își lăsaseră urmele peste el și îi anulaseră, cu siguranță, orice spaimă. Știindu-se condamnat, trebuia să încerce o plăcere morbidă în a înfrunta orice pericol.

– Urmați-mă, spuse el cu o voce fără timbru.

Ochii săi, cu pupila incredibil de micșorată, păreau și ei în întregime albi. Ca și cum ar fi vrut să-și evidențieze și mai mult, din cinism, paloarea ce-i sublinia o calviție totală, purta un veșmânt pal fără nici un ornament.

Cu bărbatul înainte, au început să meargă prin alte culoare înguste ai căror pereți fuseseră de o mie de ori reparați și care nu mai erau probabil perfect etanși, căci o ușă grea se închisese în urma lor. S-au îndreptat către carcasa unei nave dezafectate din cele care erau cu zecile în jurul Uraniborgului și care serveau de ateliere sau de dormitoare populației celei mai nevoiașe a orașului.

Au trecut de un sas și au intrat într-un coridor puternic luminat. Ina remarcă imediat că interiorul navei părea perfect întreținut, spre deosebire de culoarele înguste pe unde veniseră. Au traversat fără să se oprească o sală care servise probabil pilotării navei, căci pereții îi erau încă acoperiți cu ecrane vechi cu acele înțepenite.

Un coridor i-a dus în fața unei uși gigantice, acoperită de încuietori, precum cea a unui cufăr. Bărbatul se opri și apăsă un buton. O voce căzu din cer:

– Las-o să intre, Fulgo, și du-te la ceilalți.

Ușa culisă fără zgomot, dezvăluind o sală imensă scăldată într-o lumină orbitoare.

Clipind din ochi, Ina d'Argyre înaintă. Sala era goală. În centru, o masă în arc de cerc cuprindea între brațele ei un bărbat așezat într-un fotoliu înalt din piele. Degetele lui atingeau ușor un fel de tablă de șah așezată pe masă.

– Bună ziua, spuse bărbatul.

Vocea lui era bine definită, ca aceea a unei mașini, lipsită însă de orice nuanță.

– Știu cine sunteți, spuse bărbatul, și este mai puțin important să știți cine sunt eu. Luați loc.

Chiar în fața mesei se găsea un fotoliu de metal. Ina se instală. Picioarele fotoliului fuseseră fixate de podea. Ina văzu că pe spătarul fotoliului din piele, deasupra capului bărbatului, un fel de ochi de sticlă, imobil, o fixa. Degetele bărbatului mângâiau în continuare ciudata tablă de șah.

Fața bărbatului era la fel de inexpresivă ca și vocea. Ina îl identifica cu greu în lumina orbitoare. Gazda probabil că i-a observat insistența, căci spuse aproape imediat:

– Să nu vă mire imobilitatea feței mele. Nu este a mea. Și nici fixitatea ochilor mei. Deși sunt perfect imitați, nu îmi aparțin. Nu am ochi și nici față. Dar pot să vă văd. Pot vedea fiecare din gesturile dumneavoastră. Vedeți, există o lege în natură; cel puțin asta am învățat. Ceea ce nu ai, înlocuiești. Eu nu am avut niciodată ochi. M-am născut fără ochi. Și fără față, de asemeni; este efectul radiațiilor, fără îndoială, asupra mamei mele sau asupra unuia din strămoșii mei. Dar am creier. Un creier destul de bun. Am și degete. Niște degete bune. Șase degete la fiecare mână, ca să fiu mai exact. Și cu degetele mele pot vedea. Deasupra capului meu există o cameră care vă filmează. Ea traduce imaginea dumneavoastră în curenți electrici, iar acești curenți, amplificați, transformați, ajung la

acest tablou pe care-l vedeți pe masă. Degetele mele citesc acest tablou. Codul este foarte complex. V-ar trebui ani să-l învățați. Mie însumi, deși eu l-am conceput, mi-au trebuit luni să-l cunosc perfect. Dar acum pot vedea la fel de bine ca dumneavoastră. Pot vedea lucruri pe care nici nu vi le imaginați. Bineînțeles, funcționarea acestei camere necesită lumină, multă lumină. Îmi pare rău pentru dumneavoastră. Dar ochii vi se vor obișnui.

Nu era nici urmă de umor în vocea sa. Ina se întreba dacă nu era și ea artificială.

– Asta durează ani și ani, continuă bărbatul. Pe parcurs, degetele mele s-au transformat. Au devenit incredibil de sensibile. Nu mai pot face nimic altceva cu ele. Sunt ochii mei, nu-i așa? Așa încât pentru cel mai mărunt gest am nevoie de mașini. Mașini și servitori.

Începu să râdă, fără umor.

– Aceste mașini și acești servitori costă foarte mulți bani. Foarte mulți bani. Tot atât cât țin și eu la liniștea mea, la liniștea celor care mă înconjoară. Și apoi banii dau o anume putere. Ceea ce nu-mi displace.

El tăcu din nou.

– Sunt gata să plătesc foarte mult pentru o navă care să mă ducă spre Ganimede, spuse Ina.

– Unele lucruri nu au preț, spuse bărbatul. Pacea, liniștea, de exemplu. Pacea și liniștea care înconjoară o planetă înghețată, nefastă precum Ganimede. V-ați gândit vreodată la asta când erați pe Marte?

El se aplecă ușor în față, mișcare care a fost suficientă pentru a o îngrozi pe Ina.

– Ce știți despre Ganimede și despre Jon Arlan? întrebă el, cu o voce foarte joasă.

Ina se înspăimântă, vru să se ridice și să fugă, însă o lumină orbitoare țâșni din ochiul de sticlă și îi umplu, ca un sfredel, ochii, pătrunzând în ungherele cele mai ascunse ale creierului său; își dori pacea unei întunecimi binefăcătoare și brusc își pierdu cunoștința.

Se trezi mult timp după frământările unui coșmar uitat. Nu putea să deschidă ochii, având impresia că pleoapele îi sunt lipite. Viața îi revenea încet în membre și-și dădu seama că se găsea încă în fotoliul de metal. Avea impresia că rătăcește printr-un labirint

imens, în formă de spirală, apoi că urcă cu greu pereții înclinați. Oboseala îi era insuportabilă. Simți din nou ceva din spaima pe care o încercase la bordul navei. Auzi voci, îndepărtate și nedefinite mai întâi, apoi din ce în ce mai apropiate, chiar lângă ea vorbeau niște oameni. Cuvintele lor, fără sens la început, s-au grupat în cele din urmă în propoziții inteligibile. Apoi a înțeles tot ce spuneau. Era vorba despre ea.

– Se poate ca Administrația să fi auzit ceva și să fi trimis un agent, spuse Fulgo cu vocea lui fără timbru. Necazul cu dumneata, Foran, este că nu apreciezi niciodată adversarul la adevărata lui valoare. Administrația nu este formată din imbecili. Nu trebuie uitat că...

– Liniște, spuse o voce de gheață care nu putea fi decât a bărbatului fără privire. Administrația nu se interesează de Ganimede. Ceva sau cineva îi ține la distanță de ea. Nu cunosc motivul, dar acesta este un fapt. În afară de baza noastră, pe Ganimede mai este încă una. Iar a noastră este nedetectabilă.

– Nimic nu este nedetectabil, spuse o a treia voce, care părea mai umană. Poate că ne-au descoperit, în cele din urmă, instalațiile.

– Unele lucruri sunt nedetectabile, spuse Foran, orbul. Gândiți precum orice om care vede. Oamenii care au ochi și văd cu ei cred că nimic nu poate să le scape. Cei care nu văd știu însă că lumea este plină de lucruri invizibile, că poți să ascunzi perfect un obiect oricât de mare, chiar o planetă sau o stea. Nimeni nu este mai ușor de înșelat decât oamenii care văd. Cred că vederea este pentru această specie un handicap. Ea împiedică, probabil, dezvoltarea completă a facultăților lor intelectuale.

– Dar o avem pe fata aceasta. Interogatoriul ei sub hipnoză controlată nu ne dă nimic. Vrea să ajungă pe Ganimede și vrea acest lucru pentru un motiv absurd. Crede că îl iubește pe Jor Arlan, pe care nu l-a întâlnit niciodată, crede că acesta se află pe cealaltă bază de pe Ganimede și pare hotărâtă să treacă toate obstacolele pentru a ajunge la el. Cine ar crede o astfel de poveste?

– Nimeni dintre noi, spuse a treia voce. Povestea ei ascunde ceva. Eu cred că este vorba de un agent al Administrației. I s-au inoculat anumite informații care să funcționeze pe post de amintiri. Destul de abilă mi se pare, de exemplu, această idee de a o face să treacă drept fiica lui Archim Noroit și a Genei d'Argyre. Asta aproape că face restul verosimil. După mine, această fată este o capcană. Și am căzut în ea cu capul înainte. Când am aflat că cine-

va, în ciuda tuturor interdicțiilor, vrea să ajungă pe Ganimede, îngrijorarea ne-a împins să acționăm. Este posibil însă ca această acțiune să ne fi demascat.

– Era un risc pe care trebuia să ni-l asumăm, interveni din nou Fulgo. Simpla prezență a acestei fete care bântuia prin Uraniborg, implorând pe cineva s-o ducă pe Ganimede, prezenta deja pentru noi un pericol mai mare decât ați putea crede.

Ina fu cuprinsă de un fel de silă. Sub pleoapele ei se adunau lacrimi. Gândul monstruos că ei ar fi putut să spună adevărul o invada puțin câte puțin. Știa destule lucruri despre spiritul uman și manipulările de care acesta era în stare, pentru a recunoaște că versiunea lor putea fi adevărată. Era posibil să nu fie fiica Genei d'Argyre. Era posibil să nu se fi născut pe Marte. Era posibil ca scopul profund al traversării sistemului solar să nu fie dragostea ei pentru Jor Arlan. Fu scuturată de un tremur nervos. Era posibil să nu fie decât un simplu agent al Administrației, un pion pe o tablă de șah. Era posibil să fi fost introduse în creierul ei mecanisme care o forțau să se miște după un plan cu minuțiozitate pregătit dinainte. Poate că oamenii care se aflau în fața ei nu erau cu nimic mai cruzi decât cei care au trimis-o, dacă această poveste era adevărată.

– Nici nu ați remarcat că de o vreme ne ascultă, spuse cel fără privire, cu o urmă de dispreț. Știu că nu are prea multă importanță, pentru că nu va avea ocazia să vorbească despre toate acestea, dar inconștiența fiecăruia din voi doi a depășit orice limită. Dacă nu aș avea nevoie de cunoștințele voastre...

– Și de priceperea noastră, Foran, de priceperea noastră. Noi suntem degetele tale, nu uita. Ce te-ai face fără noi?

În vocea lui Fulgo era o urmă de sfidare.

– Putem s-o închidem în altă parte, spuse a treia voce.

– Inutil, replică orbul. Poate că-i va împrospăta memoria ceea ce aude aici. Eu nu sunt la fel de sigur ca voi că este un agent al Administrației. Misterul care înconjoară Ganimede este, pentru Administrație, practic inviolabil.

– Este un joc periculos să încerci să înțelegi intențiile Administrației.

– Pentru un om care vede, cu siguranță, spuse din nou Foran, sarcastic. Dar pentru mine situația este simplă. Ea se rezumă la un raport de forțe. Ascultă cu atenție, frumoaso, dacă vrei să înțe-

legi miza cărei părți ești în acest moment. Noi formăm o organizație, să spunem... independentă. Am stabilit o bază pe Ganimede în scopul de a exploata anumite resurse ale planetei. Profităm de faptul că planeta este interzisă pentru niște motive pe care de altfel nu le cunoaștem. Noi dispunem deci de un fel de monopol. Iar produsele pe care le extragem de pe Ganimede sunt foarte apreciate pe Terra. Aceasta ne-a permis să primim un ajutor, o, extrem de discret, din partea Guvernului Terrei. Președintele său actual, Rolf Carenheim, a înțeles perfect interesul pe care ar putea să-l prezinte o bază secretă instalată pe Ganimede. Există rațiuni politice pe care le înțelegeți, cu siguranță.

Ina încerca să-și domine groaza. Orbul vorbea acum pentru ea. Trebuia să asimileze cât mai multe informații. Era singura posibilitate de supraviețuire dacă era, într-adevăr, un agent al Administrației. Se simțea capabilă să colaboreze cu acești oameni, chiar dacă nu se îndoia că erau niște ticăloși: nu încerca nici cel mai mic sentiment de loialitate față de Administrație. Voia doar să supraviețuiască. Rațiunile politice de care vorbise orbul erau evidente. Guvernul Terrei își disputa cu Administrația controlul sistemului solar. Administrația fusese creată pentru a promova o politică de cucerire a spațiului și mai ales de colonizare a lui Marte: era ceea ce se găsea în toate cărțile de istorie. Însă Administrația devenise din ce în ce mai puternică, iar Guvernul Terrei, care nu văzuse înființarea ei cu ochi buni, intra într-un con de umbră. Pe termen lung, putea spera că va întoarce raportul în favoarea sa, sprijinindu-se, de exemplu, pe baza instalată pe Ganimede și folosindu-se de minereurile extrase de pe Ganimede pentru a-și echipa navele.

Toate acestea cântărite, Ina simțea că se conturează în ea un vag sentiment de fidelitate față de idealurile Administrației. Oricât de inumană ar fi fost, această enormă mașinărie servea cele mai înalte interese ale umanității. Conducătorii ei sperau ca într-o zi să dăruiască oamenilor imperiul stelelor. Cât despre Guvernul Terrei, el nu spera decât să-și mențină hegemonia pe o planetă, soluție pe care Istoria o condamnase deja.

Încercă să deschidă ochii. Dacă ar fi putut cel puțin să-și ducă mâinile la față... dar degetele ei erau de plumb.

– De cealaltă parte, continuă orbul, este Administrația. Pentru un motiv nestiut, Ganimede pare să fie miza reală a conflictului. Guvernul Terrei nu a îndrăznit niciodată să organizeze o expediție, iar Administrația a interzis chiar și propriilor nave să se apropie

de ea. Totuși, există două baze pe Ganimede. A noastră și a lui... Jor Arlan. Originea lui Arlan ne este total necunoscută, ca și rațiunile expediției lui pe Ganimede. Este un mister pe care ne-ar plăcea mult să-l dezlegăm. Vedeți că sunt de o franchețe totală cu dumneavoastră. Sper că apreciați asta.

Ina își ținu respirația. Încercă să miște un deget.

– Colegii mei par să încline că sunteți un agent al Administrației. Eu nu sunt atât de sigur. Din câte știu, ați putea fi la fel de bine un agent al Guvernului Terrei. Și lui Rolf Carenheim i-ar plăcea să știe ce se petrece pe Ganimede. La urma urmelor, chiar și noi suntem la fel de doritori de informații ca și Jor Arlan. Iar Carenheim este perfect capabil să vă fi trimis pentru a încerca să descoperiți ceva fie în legătură cu Arlan, fie în legătură cu noi.

Ina încerca să compună un tablou clar din informațiile pe care le avea. Începea să întrevadă anumite lucruri, însă pânza de fond rămânea imprecisă, confuză. Mai era și Jenny, cântăreața din A Șaptea Tavernă, al cărei avertisment...

– Că v-a trimis Carenheim sau Administrația ne interesează prea puțin, în cele din urmă. Este posibil de asemeni ca misiunea dumneavoastră să nu-l privească decât pe Jor Arlan. Cert este că vă găsiți în mâinile noastre. Este posibil să fiți sinceră, să fiți în mod real ceea ce afirmă memoria dumneavoastră că sunteți, deși nu cred câtuși de puțin. Dar, în orice caz, cred că înțelegeți bine, ne puneți o problemă, un caz de conștiință. Simpla dumneavoastră prezență repune în discuție rezultatul mai multor ani de muncă. Dumneavoastră ce-ați face în locul nostru?

El izbucni în râsul lui straniu, mat. Ceilalți au făcut la fel.

– O, uitam un lucru, a mai spus orbul. Sugestia posthipnotică. Vă eliberez de ea. Puteți să vă mișcați. Puteți să deschideți ochii.

Mâinile Inei deveniră atât de ușoare încât avu impresia că își vor lua zborul. Clipi din pleoape, în lumina violentă. În sală nimic nu se schimbase. Bărbatul fără privire, în fața ei, era la fel de imobil ca o statuie. Doar mâinile neobosite fugeau pe tabla de șah. Fulgo era așezat la stânga, la un colț de masă. Îl examină mai atent pe cel de-al treilea bărbat pe care nu-l mai văzuse. Venea de pe Terra sau de pe Venus, dacă se judeca după statura înaltă și musculatura puternică. Craniul era ras. Fața îi era dură, iar ochii străluceau de voință, însă gura, moale, semăna cu aceea a unui sugar. Mâna sa dreaptă era încărcată de inele. Purta vesta scurtă cu mâneci pe care o preferă căpitanii de navă din spațiu.

– Există o singură soluție, spuse el. Să o ucidem. Păcat, este frumoasă.

– Nu te lăsa impresionat, îl ironiză Fulgo. Dacă vrei, omoar-o chiar tu.

Orbul scoase un mic zgomot ascuțit. Acest zgomot îi aminti Inei de o poveste pe care o auzise, legată de șerpii care trăiesc pe Terra și care, înainte de a ataca, fac un zgomot ciudat, aproape cristalin, cu extremitatea bifurcată a limbii lor.

– Nu vă gândiți decât să distrugeți, imbecililor, spuse el. Viața m-a învățat câteva legi fundamentale; iată una: nimic nu trebuie risipit. Trebuie întotdeauna să încerci să-ți atingi scopul cu cel mai mic cost posibil. Cine spune că ea nu ne mai poate fi de folos?

– Știe prea multe. Nu-i mai putem da drumul.

– Dar nici nu putem s-o păstrăm. Gândiți-vă și voi, dacă sunteți în stare, la motivele care mă fac să mă îndoiesc. Că este Ina d'Argyre sau că este un agent al lui Carenheim sau al Administrației, dacă dispare sau dacă este găsită moartă, se va întâmpla același lucru: vor fi întreprinse cercetări la o asemenea scară încât nu vom reuși să scăpăm. În timp ce, dacă se întoarce teafără...

– Va vorbi.

Foran începu să râdă înfundat, iar celălalt tăcu imediat.

– Nu. Îți mai amintești de această știință prețioasă, psihologia? Îi cunoști tu toate cuceririle? A pus la punct medicamente binefăcătoare care șterg totul din memorie, care-i refac virginitatea, care uniformizează și cele mai mici riduri, amintirea zilelor fericite sau a momentelor grele, traumatismele copilăriei sau imposibilele dileme ale vârstei adulte. Știi tu cum numeau vechii fluviul uitării? Lete. Acest fluviu curgea în ținutul morților. Uitarea, moartea, nu sunt același lucru? Ai accepta să supraviețuiești dacă toate amintirile ți-ar fi șterse? Da, fără îndoială, citesc asta în ochii tăi, pentru că ești un laș și nu știi ce este moartea sau memoria. Dar dumneata, frumoasă copilă, ai accepta?

Ina nu a răspuns. Era sigură că nu va uita niciodată această față imobilă și această imensă groază care o stăpânea.

– Știu medicamentele, spuse orbul, și știu să le folosesc. Însă soluția mea nu constă în a-i anula amintirile adevărate sau false și urma celor auzite aici. Frumusețea soluției mele constă în perfecțiunea ei. Este o altă lege a vieții. Perfecțiunea este întotdeauna calea cea mai scurtă care duce la un scop. Dacă îi dăm drumul

acum, absența și amnezia ei vor fi suspecte. Ar fi întreprinsă o anchetă. V-am spus riscurile. Ne trebuie așadar ceva mai subtil.

Ochii Inei erau fixați asupra mâinilor orbului. Le distingea cu greu în lumina intensă, însă ceea ce vedea o făcea să tremure. Niște șerpi, s-ar fi putut spune, niște șerpi fugind pe suprafața cadrilată a tablei.

– Frumusețea soluției mele constă în faptul că face dispariția Inei d'Argyre perfect plauzibilă. Imaginați-vă că o bandă de ticăloși au răpit-o cu intenția de a obține o răscumpărare, o mare răscumpărare, căci familia sa trece drept bogată în sistemul solar. Imaginați-vă că această bandă a instalat-o pe Ina d'Argyre, după ce a drogat-o cu medicamente, într-o navă pe o orbită în jurul soarelui. Cum spațiul este vast, probabilitatea ca această navă să fie găsită, chiar de ar fi căutată cu curiozitate, este nulă dacă radioul nu merge. Imaginați-vă că nava dispune de rezerve de hrană și aer pentru trei săptămâni; nici o zi mai mult. Imaginați-vă în sfârșit că această bandă odioasă alertează autoritățile sau familia Inei d'Argyre și le spune: „Iată, putem să vă dăm coordonatele navei în care se găsește Ina d'Argyre. Dar cum timpurile sunt grele, acest mic serviciu merită o recompensă. Bineînțeles, suma va fi plătită în lingouri de platină și în niște condiții bine stabilite. Aveți câteva zile să vă hotărâți. După aceste câteva zile poate că vă vom da informațiile gratuit, dar nu vă vor servi la nimic, pentru că nu veți mai găsi decât o moartă". Imaginați-vă toate astea. Vă mai îndoiți că poliția, Guvernul Terrei, Administrația, vor căuta altceva decât niște criminali ordinari? Pe care li-i vom furniza, dacă va fi cazul, dotați chiar cu o memorie confecționată, dacă pot să spun așa. O, psihologia este o știință atât de frumoasă!

Pentru prima dată, Fulgo schiță o umbră de zâmbet.

– Ești un geniu, Foran. În felul acesta ne debarasăm de fată și încasăm o avere.

– Nu, Fulgo. Nu. Eu încasez o avere. Este o diferență.

– Ești prea lacom, Foran, spuse al treilea bărbat. Vei avea greutăți din cauza asta, vei vedea.

Orbul rânji.

– Poate, Shrinagar. Poate. Dar nu mi le veți face nici tu, nici Fulgo. Sunteți prea proști. Deocamdată găsiți-mi o navă care să nu valoreze prea mult.

– Să mergem, spuse Fulgo ridicându-se.

Ina ar fi vrut să strige, dar nu reușea. Ochii ei nu puteau să se desprindă de pe degetele de o mobilitate ciudată ale orbului. Șase degete la fiecare mână. Rezultatul unei vechi mutații. Simțea că înnebunește de spaimă. Un lucru totuși îi dădea o oarecare siguranță: nu o vor omorî. Însă îi vor anula memoria. Nu va mai avea nume, planetă, familie, prieteni, pe nimeni; numai străini. Cunoștea aceste medicamente. Nu-i vor mai rămâne decât câteva cunoștințe fundamentale, limba, de exemplu, și câteva amintiri din copilărie, însă vor fi niște amintiri ca niște umbre, la fel de impalpabile precum niște fantome. Într-adevăr, amnezia, mai mult decât somnul, era apropiată de moarte.

– Este ceva ce îmi place în toate acestea, spuse orbul. Îi vom injecta drogul chiar înainte de a o plasa în navă. Și cum drogul nu acționează imediat și pentru că trebuie timp pentru a șterge toate amintirile, pentru ca toate celulele creierului să fie atinse, pentru a fi golite toate depozitele memoriei, timp de șaizeci de ore va rămâne ea însăși. Va putea să gândească și să-și amintească. Și va simți că înnebunește. Însă nimeni nu va mai putea face nimic pentru ea, nici chiar eu. Și mai cred că în ultimele ore își va dori amnezia din toate puterile. Este un lucru pe care mi-ar plăcea să-l văd. Dar, din păcate, este imposibil. Nu, nimic nu este perfect în această lume.

Shrinagar ridică din umeri.

– Foran, uneori mă dezgusti. Nu ești decât un sac de ură. Cred că toate medicamentele din univers nu ar putea să spele această ură care este în tine.

– Trebuie să ai dreptate, Shrinagar, spuse Foran. Ți se întâmplă, uneori.

Ina își ridică încet mâinile și le duse la ochi. Nu voia să mai vadă degetele lui Foran. Spectacolul acestor degete împleticindu-se pe tablă îi provocau silă. Ceea ce nu-i scăpă orbului.

– Îmi privești degetele, frumoasă copilă. Și ele te privesc pe tine. Te asigur. Ești frumoasă. Degetele mele ar vrea să te privească și altfel.

Se ridică și-și întinse mâinile către Ina. Iar ea văzu cele douăsprezece degete, răsucindu-se în fața ei. Erau douăsprezece larve albe, doisprezece viermi dezgustători care alunecau în aer spre ea.

Începu să urle. Și înainte să fie conștientă de atingerea lor obscenă, se prăbuși în întuneric.

6

Nu avea de la cine să aștepte ajutor. Și ceea ce era mai rău, nimeni nu va fi îngrijorat din cauza ei mai devreme de câteva zile. Singura persoană care-i voia probabil binele în tot Uraniborgul era pilotul, dar el nu va afla ceea ce i se va întâmpla decât mult prea târziu. Situația era fără ieșire, gândea ea cu sânge rece, întinsă pe o cușetă a navei. Nici măcar frica nu o mai simțea.

Groaza era incrustată în cele mai profunde adâncuri ale ființei sale, însă nu-și mai dădea seama. Când deschidea ochii zărea peretele cabinei, departe, și instrumente precum un ecran pe care treceau pete colorate fără nici o semnificație pentru ea. Pe stânga era o ușă închisă. Pe dreapta un perete despărțitor vopsit în gri.

A plâns ore întregi, cu fața la perete. Dar nu-i mai era frică de ceea ce putea să i se întâmple. Îi era frică de ceea ce era. Îi era frică să descopere că Foran, Fulgo și Shrinagar aveau dreptate și că nu era Ina d'Argyre, că această identitate nu era pentru ea decât o mască. O mască. Încerca de asemeni să uite și masca orbului. Acea față imobilă, acele trăsături impersonale și înspăimântătoare. Încerca să-i uite degetele. Dar nu era ușor.

Iar întrebarea revenea la intervale regulate, precum o durere obsedantă: „Cine ești?". Răspunsul era fie pe Marte, fie pe Terra. Nu mai putea rezolva problema doar ajutându-se de propria memorie.

Când nu va mai avea memorie nu va mai avea probleme. Însă perspectiva amneziei era și mai rea decât restul. Îi era frică de ceea ce va fi când îi va fi administrat drogul și își va face efectul. Atunci nu va mai fi nimeni.

„Cine ești?" Nu putea să scape de întrebare. Răspunsul veni automat: „Sunt Ina d'Argyre și îl iubesc pe Jor Arlan".

Dar asta nu dovedea nimic. Erau răspunsuri abstracte care nu mai ajungeau să o convingă. Cum putea fi sigură de numele ei? Cum putea fi sigură că iubește în mod real un bărbat pe care nu l-a văzut niciodată? Nu știi cine ești decât când te recunosc alții. Și dacă este necunoscută pe Marte sau pe Terra? Nu știi că iubești decât când primești iubire în schimb. Fără îndoială că Jor Arlan, care nu știuse până atunci de existența ei, își va face foarte puține griji pentru ea. Nu, Foran, orbul, avea dreptate: povestea Inei d'Argyre, fata lansată în spațiu de dragul unei speranțe absurde, nu avea

consistență. Cine ar putea crede? Ea nu era cineva, un nume, o persoană, decât pentru un singur om, Ivan von Beauchamp. Regreta acum că nu îl avertizase. Regreta că încercase să se folosească de el, să se joace cu el.

Când ușa s-a deschis, frica o cuprinse din nou însă era o frică îndepărtată, atenuată. O parte din ea îi spunea să continue să se supună sugestiei hipnotice a lui Foran. O clipă s-a temut de o vizită a orbului, însă era Fulgo. Îi inspira repulsie, dar nu se temea de el. Nu era nimic altceva decât un mort în devenire. Devenirea putea să dureze mult timp. Totul depindea de tehnicile folosite pentru menținerea lui Fulgo în viață. Ceea ce făcea din el pentru Foran un sclav ideal, fidel și devotat. Căci doar Foran, fără îndoială, putea să-i dea bani pentru a se îngriji. Pe Terra sau pe Marte ar fi fost îngrijit gratuit. Dar, în același timp, și-ar fi petrecut probabil restul vieții în închisoare.

Fulgo avea în mâini o mică cutie metalică. O puse pe masă, lângă cușeta Inei. O deschise cu precauție. Conținea un flacon de sticlă și o seringă. Sticla conținea drogul destinat producerii amneziei.

– Nu te împotrivi, spuse Fulgo. Dacă o faci, te lovesc și ți-l administrez cu forța.

Amenințarea era inutilă. Ina se simțea incapabilă să reziste. El umplu seringa. Degetele îi tremurau ușor, pentru că radiațiile îi atacaseră țesuturile nervoase. Dar nu lăsă să curgă nici o picătură. Apropie instrumentul de brațul Inei, puțin deasupra cotului. Ea se înfioră la atingerea rece. Simți lichidul pătrunzându-i sub piele. În momentul în care Fulgo și-a retras mâna, Ina a fost cuprinsă de un val de căldură. A început în braț, aproximativ în locul înțepăturii, apoi i-s-a răspândit în tot corpul. Era o căldură blândă, binefăcătoare. S-a destins și a închis ochii. Somnul era aproape. A încercat să numere secundele. Șaizeci de ore. De șaizeci de ori trei mii șase sute de secunde, la capătul cărora o aștepta dispariția memoriei, un viitor construit pe neant.

Nu a știut niciodată cât timp a dormit. Puțin înainte de a se trezi cu adevărat a auzit o ușă trântindu-se. Apoi o liniște absolută. Era sigură că ei au plecat. A mai rămas întinsă o clipă, cu ochii închiși. Oboseala care o apăsa era imensă. S-a întrebat dacă era rezultatul neliniștii sau un efect al drogului care-i fusese administrat. Apoi o invadă din nou teama. Însă nimeni nu o atinsese.

Întrebarea țâșni din profunzimile ființei sale: „Cine ești tu?" Răspunsul veni imediat: „Sunt Ina d'Argyre și încerc să-l găsesc pe Jor

Arlan". Acum, că piraţii plecaseră, i se părea stupid să gândească un singur moment că nu este Ina d'Argyre. Îşi amintea detalii infime, lucruri care o marcaseră în copilăria ei pe Marte, care veneau la suprafaţă, şi pe care nici un psiholog nu ar fi putut să le introducă într-o memorie de sinteză.

Se ridică şi zări pe masa mică un indicator orar. Funcţiona fără nici un zgomot. Putea să indice timpul de funcţionare al unui mecanism timp de două mii de ore.

Însă pe o a doua scară, cea a zecilor de ore, se trasase o mică linie, cu roşu, exact la nivelul celei de-a şaizecea ore. Acul se apropia de diviziunea care indica a zecea oră. Indicatorul orar trebuia să fie o atenţie din partea lui Foran.

Îi rămâneau cincizeci şi opt de ore, mai exact.

La capătul a cincizeci şi opt de ore mecanismul precis şi fidel care era memoria ei se va deregla. Se întreba dacă va fi brusc sau lent. Şi-a spus că în conformitate cu legile generale ale uitării, amintirile cele mai recente vor dispărea primele, apoi cele care erau puţin mai vechi, şi aşa mai departe, în straturi succesive, precum o ceapă care este curăţată. Iar când drogul îşi va face treaba, nu-i vor mai rămâne decât câteva amintiri de bază, limba, de exemplu, deşi cea mai mare parte a termenilor tehnici pe care îi achiziţionase recent îi va fi pierdut deja. Şi poate câteva impresii vagi din cea mai fragedă copilărie. Brusc fu cuprinsă de o speranţă nebună; dacă în realitate nu era Ina d'Argyre, dacă memoria ei era fabricată, poate că drogul nu-i va afecta decât personalitatea de împrumut şi o va scoate la lumină pe cea adevărată.

Se ridică şi merse către uşa care s-a deschis fără greutate. Făcu câţiva paşi pe navă. Era complet goală. Toate uşile erau deschise. Se îndreptă, cu inima bătând, către cabina de pilotaj. Totul era în ordine. Nava era atât de mică încât în cabină nu era loc decât pentru un pilot. S-a aşezat în fotoliul mare din metal şi plastic şi a examinat tabloul de bord. Rezervoarele erau aproape pline cu carburant. Aer avea pentru aproximativ trei săptămâni. Îşi luaseră doar precauţia de face inutilizabile instalaţiile de reciclare a aerului care i-ar fi permis practic să reziste la nesfârşit. Distruseseră de asemenea şi radioul. Nici nu se obosiseră să reînşurubeze carcasa metalică. Spărseseră cristalele, smulseseră firele, arseseră circuitele imprimate. Se aplecă asupra carcasei şi încercă să evalueze amploarea pagubelor. Nu mai era nici o speranţă. Avea cunoştinţe de fizică

destul de bune, însă nici măcar un specialist nu ar fi reușit să repare acel aparat.

Își reluă vizita pe navă. Bucătăria minusculă era intactă. Avea provizii pentru mai mult de o lună. S-a întors în cabina de pilotaj și a făcut mintal câteva calcule. În definitiv, situația ar fi putut fi și mai rea. Prezenta chiar un net avantaj față de ceea ce fusese pe Uraniborg.

Acum, Ina d'Argyre era în posesia unei nave în stare de funcționare care putea să o ducă pe Ganimede.

Se întrebă de ce nu fuseseră mai atenți atunci când îi exploraseră memoria. Căutau altceva, probabil, și au efectuat doar o operație limitată.

Neglijaseră complet faptul, simplu, dar important, că ea studiase îndelung astronomia și astronautica.

Era perfect capabilă să piloteze o navă.

Bineînțeles, riscurile erau destul de mari. Nu avea experiența unui pilot, iar aterizarea pe o planetă cu gravitație ridicată și dotată cu atmosferă ar fi riscat să fie catastrofală. Însă gravitația pe Ganimede este mult mai slabă decât pe Terra și întreaga atmosferă a satelitului lui Jupiter este înghețată. Singura problemă reală era aceea a navigației, iar ea era perfect echipată pentru a o rezolva.

Cu un singur amendament: nu dispunea decât de ceva mai puțin de cincizeci și opt de ore.

A început prin a explora sistematic dulapurile și sertarele cabinei. Nu a găsit ceea ce căuta. A scotocit prin toate colțurile navei, prin bucătărie, cabinele destinate membrilor echipajului. Nu a găsit nicăieri hârtie. Nici creion, nimic care să-i permită să scrie. Nu erau nici măcar servețele de hârtie în dulapurile din bucătărie.

La asta, în schimb, s-au gândit. Își spuseseră, ca și ea că, în aceste șaizeci de ore va încerca să scrie ceva, ce i se întâmplase, ceea ce auzise, și nu îi lăsaseră nici o șansă de a o face.

Înregistratoarele magnetice fuseseră sabotate. Tot ceea ce ar fi putut să servească drept memorie artificială fusese distrus cu meticulozitate. Se gândi o clipă să se folosească de memoria calculatorului navei, dar ar fi trebuit să demonteze aparatul și să-l transforme, iar asta era o acțiune de amploare pe care nu ar fi putut să o ducă la bun sfârșit, din lipsă de timp și mijloace.

A cuprins-o descurajarea, apoi și-a revenit. Putea cel puțin să-și estimeze poziția, să determine pe hartă poziția navei, să calculeze

o orbită servindu-se de calculatorul de bord. Vedea cum se împuținează timpul pe care îl mai avea la dispoziție.

Aintrat în bucătărie și și-a căutat o masă energetică. A început să vorbească singură, cu voce tare, pentru a-și da curaj. Era obișnuită să fie singură, însă acum simțea o neliniște intensă la ideea singurătății care se va prăbuși peste ea când nu va mai ști de ce se găsea acolo.

În orele care au urmat a reflectat îndelung. Era, fără îndoială, o imprudență nebună să se îndrepte spre Ganimede.

Poate că era mai bine să încerce să ajungă din nou pe Uraniborg. Doar pe Ganimede, însă, ar afla cine este în realitate și ce rol avea în partida care fusese începută.

Ideea îi veni privind resturile calcinate ale stației radio. Încercase să scrie pe pereți folosind o tijă de metal în loc de daltă. Însă emailul care îi acoperea făcea cinste fabricantului. Nu s-a lăsat incrustat nici măcar superficial. Ar fi trebuit un diamant, însă acest obiect se întâlnea destul de rar la bordul unei mici rachete navigând în plin spațiu.

A încercat să creeze un cod simplu care să-i permită să comunice cu ea însăși dincolo de amnezie, servindu-se de obiecte dispuse într-o anumită ordine pe podeaua cabinelor. Însă posibilitățile semantice ale careurilor de cuvinte sunt limitate. Mai mult, nu era sigură că își va aminti codul, oricât de simplu ar fi. Nu era sigură nici că va mai ști să citească atunci când drogul își va fi făcut efectul. Nu-i mai rămâneau decât puțin mai mult de patruzeci de ore.

Până atunci reușise să nu doarmă. Găsise în farmacia navei produse împotriva oboselii. Însă nu îndrăznea să le folosească la nesfârșit. O epuizare profundă putea face ca drogul ce-i fusese injectat să acționeze mult mai repede. Dacă nu dormea în cele șaizeci de ore, risca să înnebunească, așa cum prezisese Fôran. Pentru moment se mulțumea să mediteze privind stelele prin fereastra curbă, fixând discul lui Jupiter, care se mărea puțin câte puțin.

Călătoria spre Ganimede trebuia să dureze ceva mai puțin de o săptămână. Însă dacă nu reușea să noteze indicațiile precise care să-i permită să piloteze nava după amnezie, va trece de Jupiter, se va afunda în noapte până când motoarele se vor opri, iar aerul va deveni irespirabil. Va muri fără să înțeleagă de ce.

Brusc, îi veni ideea. Se îndreptă către dulapul plin de obiecte cu instrumentele cabinei. Era practic gol, dar găsi ceea ce căuta.

Arzătorul care servise la distrugerea statuii rădăcinilor.

Funcționa. Când îl conecta la o sursă de curent, scoase un sfârâit ușor, iar capătul deveni incandescent. Regălă flacăra. De fapt nu era propriu-zis o flacără. Era un fascicul de micro-unde localizate care puteau ridica la proporții considerabile temperatura oricărui obiect. Flacăra îi va ține loc de pensulă. Cu arzătorul putea să scrie pe pereți.

Nu s-a folosit însă de el imediat. A făcut o încercare, și-a scris numele pe perete. Aparatul nu degaja nici cel mai mic fum, iar emailul se înnegrea pur și simplu.

Și-a citit numele.

După ce conectă aparatul, a așezat cu grijă și a plecat să doarmă. Îi mai rămâneau treizeci și cinci de ore.

Când se trezi, îi se păru că acel indicator orar făcuse un salt. Depășise jumătate din traseul care-l ducea spre linia roșie a celor șaizeci de ore. Nu mai rămâneau decât cevă mai puțin de treizeci de ore. Își reprimă pornirea de a-și pierde cumpătul și se grăbi să ajungă în cabina de pilotaj. În orele care au urmat a scris pe pereți fără să se oprească.

Începu prin a scrie cine era, de unde venea și ce căuta pe acea navă. Spera astfel să scape de amnezie. Își scrise o scrisoare sie însuși, pe pagînile imense ale pereților navei.

Cu această ocazie descoperi aproape tot pereții cabinei de pilotaj. Pe culoarul strâmt a început calculele care trebuiau să-i permită să aterizeze fără greutate pe Cammedc. Calculele nu însemnau nimic în ele însele. Veritabila dificultate a început când a trebuit să explice în termeni simpli și concreți manevrele pe care trebuia să le facă.

Să pilotezi o navă spațială înseamnă să faci o serie de operații simple, care nu cer mult efort fizic, și mult intelectual. Însă suita acestor operații este fundamentală. În principiu, un copil de cinci ani ar putea înțelege fiecare dintre operațiile necesare pilotării, însă le-ar face fără nici o ordine, pentru că nu ar înțelege legătura internă care le dictează înlănțuirea. Când drogul își va face efectul, nu va mai avea amintiri decât precum un copil de cinci ani.

Mai avea zece ore când a început a treia parte a acelei lungi sesiuni. Prima de toată părți fusese preliminară. A treia conta cu adevărat. Primele trebuiau să-i permită să supraviețuiască. Însă

a treia trebuia să îi permită să realizeze ceva, să îi rețină atenția lui Jor Arlan, să fie demnă de el.

A scris tot ceea ce și-a amintit din proiectul său „Asteroizii". Avea o memorie bună și putea să redea cel puțin esențialul studiilor sale. Însă nu mai avea timp. Trebuia să aleagă. Puțin conta pentru ea că nu va înțelege ce a scris atunci când va fi uitat totul. Scria pentru alții, pentru astronomi, pentru tehnicieni. Scria pentru un viitor îndepărtat când își va regăsi memoria, dacă acest lucru era posibil. Scria în chip de mărturie a unui trecut care i se părea dovada cea mai bună că este Ina d'Argyre, și nu un agent oarecare, un pion manipulat de o Administrație puternică.

Doar o d'Argyre, gândea ea cu o oarecare mândrie, putea să conceapă fără să clipească planuri de o asemenea amploare.

În timp ce scria febril, privind acul apropiindu-se inexorabil de linia celor șaizeci de ore, concepția proiectului se schimba. Unele cuvinte începeau să-i lipsească. Trebuia să facă efort pentru a scrie. Și, în același timp, nu mai era sigură de perfecțiunea soluției. Să arunci în soare asteroizii periculoși pentru a elibera căile de navigație pentru navele solare era o idee colosală, dar și un consum considerabil. Cantități enorme de minereuri prețioase ar fi pierdute pentru totdeauna. Mai exista riscul ca acel aflux de materie să declanșeze în Soare o stare critică de instabilitate, care să ducă la un cataclism. Riscul nu era prea mare; ea putea doar să-l evalueze și nu să-l calculeze în mod sigur. Dacă era însă prea important, acest aspect era de ajuns pentru a condamna proiectul la eșec.

Căci cine s-ar juca cu viața unei întregi specii cu speranța de a o salva pe cea a câtorva sute de indivizi și de a dezvolta comerțul interplanetar?

Exista, cu siguranță, și o altă soluție. Însă cuvintele începeau să-i lipsească tot mai des, își simțea capul ciudat de ușor și simțea nevoia să se așeze pe podea ca să nu-și ia zborul, profitând astfel de gravitația slabă pe care o întreținea generatorul, ca să-și strângă capul în mâini și să doarmă.

Așadar ce spusese Foran, orbul cu degete dezgustătoare? „Trebuie să încerci întotdeauna să-ți atingi scopul cu cel mai mic cost posibil." Cum se poate curăța regiunea de asteroizi fără să se răstoarne mecanica planetară, fără ca Soarele să fie transformat într-o novă? Fără să fie zguduite temeliile cerului?

Acul indicatorului orar arăta că îi mai rămânea o oră. Însă acul trebuia să se înșele. Aproape că nu mai putea să scrie. Literele în-

cepeau să devină enorme și stângace. Uneori îi trebuia o atenție sporită pentru a contura un cuvânt. A observat că începe să facă greșeli enorme. La început le detecta și le corecta. Apoi nu mai revenea asupra a ceea ce scria.

Ideea se preciza totuși din ce în ce mai bine în capul său. Deodată văzu soluția. Însă aparatul îi scăpă din mâini. Îl adună de pe jos și scrise cu mare greutate câteva litere majuscule:

A CINCEA PLANETĂ

O clipă mai târziu a uitat ce a vrut să spună. A stins aparatul, l-a pus lângă ea, s-a așezat rezemându-se de perete, a privit în gol și s-a lăsat dusă, puțin câte puțin, în imperiul somnului, cu degetul mare în gură.

Fața trasă a bărbatului în albastru spunea mult despre gradul său de epuizare. Încerca să-i vorbească cu respect omului bătrân care era așezat în spatele biroului, însă vocea îi trăda iritarea. Se întorcea din când în când și arunca câte o privire pe fereastră. Norul în care se găseau domina imobilul cel mai înalt al celui mai mare oraș de pe Terra. Era centrul Poliției științifice.

– Am făcut totul, spunea bărbatul în albastru pentru a douăzecea oară. Nu s-a găsit nici o navă care să plutească pe o orbită undeva în sistemul solar. Nu avem nici un indiciu. Doar acest mesaj anonim care invocă o răscumpărare și care dă un termen de zece zile. Suntem complet neputincioși.

– Și pilotul care a văzut-o pentru ultima oară?

– L-am găsit. Este încă în Uraniborg. Nu mi-a spus mare lucru. Spune că fata căuta să ajungă pe Ganimede. Crede că a căzut într-o capcană.

– Proastă mică! Dumnezeu știe în ce poveste a putut să se bage.

Bărbatul în albastru ridică din umeri.

– Vă cer iertare, spuse el, dar nu cred că este tocmai proastă. Studiez cazul ei de trei zile și mi se pare că are mai degrabă o personalitate puternică. Și este plină de diplome. Ceea ce nu exclude imaturitatea.

– Vedeți unde a dus-o lucrul ăsta. Și de ce voia să se ducă pe Ganimede? Bărbatul în albastru deveni palid.

– Pilotul nu știe mare lucru. Spune că avea o mare admirație pentru Jor Arlan. Nu știu ce ar trebui să credem.

Bătrânul își mângâia cravata.

– Copilării, spuse el. Unde o să ne ducă afacerea asta?

– Nu știu, mărturisi bărbatul în albastru. Riscă în orice caz să ne scape de sub control.

– Trebuie să cer instrucțiuni, spuse bătrânul, care era directorul general al Poliției științifice a sistemului solar, apoi se întoarse spre bărbatul în albastru. Ascultați-mă, spuse el, dacă aflați ceva în legătură cu Ganimede, puneți-mă la curent.

Făcu o pauză.

– Vă veți alege cu o promovare, dar să nu credeți că noi ne permitem să știm ceva. Nu. Membrii Poliției științifice de gradul dumneavoastră nu au dreptul să știe adevărul. Pur și simplu nu au dreptul să știe nimic. Și nici eu nu știu mare lucru.

Bărbatul în albastru clipi din ochi. Fata lui cenușie și obosită îi căzu de tot. Nu-i plăceau secretele ținute față de un întreg sistem solar. Știa din propria experiență că acest gen de secrete aduc întotdeauna mai mult rău decât bine.

– Și pentru ea ce facem?

– Căutați în continuare, spuse bătrânul. Este imposibil ca acești răpitori să nu fi lăsat o urmă cât de mică.

– De fapt au lăsat una, spuse bărbatul în albastru.

– Care?

– Apartamentul ei din Uranibor a fost spart. Din ce știm până acum, hoții nu au luat decât hârtii.

– Ce fel de hârtii?

– Nu știm.

Bătrânul își slăbi cravata.

– Nu-mi place deloc această afacere. Aceste hârtii, această dispariție. Poate fi mult mai grav decât credem. Examinați cu grijă toate indiciile. Dacă nu găsiți nimic în două zile, treceți rășcumpărarea așa cum se precizează în mesaj. Trebuie să găsim această fată numaidecât.

– Este și părerea părinților ei, spuse omul în albastru. Sunt gata să plătească.

– Trebuie să găsim fata aceasta, repetă bătrânul pronunțând răspicat cuvintele. Nu numai pentru părinții ei sau pentru ea, sau pentru satisfacția mea personală, ci pentru salvarea întregului sistem solar. Ați înțeles?

– Perfect, spuse bărbatul. Trăsăturile lui deveniră și mai conuși. Aproape nu se mai putea distinge că avea și ceva sânge negru în vene.

— De altfel, nu cred că o vom găsi, spuse bătrânul ca pentru sine.

Pentru moment, evenimentele i-au dat dreptate. Două zile mai târziu au depus răscumpărarea conform ritualului complicat prevăzut de răpitori. Mesajul a sosit două ore mai târziu. Indica o poziție în spațiu, nimic mai mult.

Navele Poliției științifice cu baza în Uranborg s-au grăbit către punctul indicat. Le-au trebuit două zile ca să verifice orbita navei care transporta prizoniera. La locul indicat nu au găsit nimic. Au scormonit în van toată acea zonă a spațiului.

Ipoteza sumbră a directorului general al Poliției științifice a sistemului solar era inexactă.

Nava nu era de găsit fiindcă Ina d'Argyre plutea către Ganimede.

7

Citea încet și greoi, iar uneori se întâmpla să nu înțeleagă un cuvânt. A trebuit să citească de mai multe ori primele rânduri până să înțeleagă: „Te numești Ina d'Argyre, te-ai născut pe Marte. Te găsești pe această navă pentru că..." Sfârși prin a înțelege că se numea Ina d'Argyre. Totuși, îi fu destul de greu să-și amintească că se numise odată așa. Prenumele Ina îi fu mai familiar decât restul. De fapt, nu-și amintea să fi trăit altundeva decât pe această navă. Mesajul pretindea contrariul. Și cum nu reușea să-și amintească nimic sau aproape nimic, avea nevoie să creadă că mesajul spune adevărul. Totuși numele îi suna curios în urechi. Îl repetă de mai multe ori cu voce tare și sfârși prin a se obișnui cu el.

Înainte de a începe să citească mesajul a vizitat nava. O găsea mică. Se întreba la ce putea servi. Ar fi vrut să iasă, însă nu putea găsi ușa. Nu-și amintea să mai fi văzut vreodată o astfel de casă.

Apoi a intrat în bucătărie și a găsit alimente. S-a servit. A deschis toate dulapurile și a descoperit niște instrumente ciudate. Nu avea nici cea mai mică idee la ce se folosesc. Le-a investigat însă cu multă curiozitate.

Ieșind din bucătăria minusculă, atenția i-a fost atrasă de cuvintele scrise pe pereți. La început a întâlnit semne complet neinteligibile, apoi a recunoscut unele litere. Însă aceste litere nu erau grupate în cuvinte. Puțin mai departe, într-o cabină unde în locul unui

perete era o fereastră imensă prin care putea vedea stelele, a găsit cuvinte pe care, încet, a putut să le descifreze. I-a luat mult timp la început să înțeleagă, apoi a avut loc un declic în mintea ei și a putut să citească mai repede. Însă anumite cuvinte rămâneau obscure. Numele proprii, de exemplu. Recunoștea numele proprii după majusculă, însă nu-i spuneau nimic. Era vorba în mesaj despre un Jor Arlan pe care voia să-l întâlnească și pe care îl iubea. Mai erau Foran și Fulgo, însă aceștia erau răi și trebuia să-i ocolească.

Jor Arlan se găsea pe Ganimede. Ganimede era o planetă, mai exact un satelit al unei planete, cum spunea mesajul. În mintea ei era ca un glob imens care plutea în spațiu. Îi mai rămâneau două zile până să ajungă pe Ganimede. Numără pe degete. Era mult timp. Se întrebă ce va face să-și ocupe tot acest timp. Era adevărat că mesajul, unul foarte lung, îi spunea să-l citească în întregime și să-l învețe pe de rost, iar ea citea încet. Abia a doua zi a început să-i fie frică. Citise prima jumătate a mesajului și începea să înțeleagă ce i se întâmplase. Începu brusc să urle, cu ochii la stele.

Căzu pradă unei frici nebune, copilărești. Începea să înțeleagă ce însemna spațiul și ce erau acele puncte luminoase. Încetă curând să strige, însă frica nu o părăsise. Deși citise în întregime prima și a doua parte a mesajului, nu reușea să-și facă o idee clară despre scopul călătoriei sale. Nici nu credea că această călătorie putea avea un sfârșit. Își spusese de mai multe ori că explicația misterului trebuia să se găsească în partea a treia, în care ea nu reușea să vadă nici un sens. Doar ultimele trei cuvinte: „A cincea planetă" aveau o urmă de semnificație. Era totuși incapabilă să le traducă.

Nu era însă deloc un mister, și asta nu făcea situația mai puțin înfricoșătoare, că trebuie să fi scris chiar ea mesajul, cu foarte mult timp în urmă, pentru că nu mai păstrase nici cea mai vagă amintire. I se părea că dormise foarte mult timp.

Partea cea mai importantă a mesajului era cea de-a doua, care descria operațiile pe care trebuia să le îndeplinească pentru a ajunge pe Ganimede și a se apropia de baza lui Jor Arlan. Trebuia să fie foarte atentă la aceste operații, pentru că îl iubea pe Jor Arlan. Însă nu înțelegea prea clar sensul cuvântului „iubea". Cât despre operații, erau simple și indicate cu claritate.

Căută pe tabloul de bord al navei comenzile corespondente și le găsi fără greutate. Va ști, când va fi momentul, să aterizeze pe

Ganimede fără prea mari riscuri, deși îi era complet necunoscut ce înseamnă o orbită.

Iar Jupiter era din ce în ce mai mare. Sateliții săi deveneau vizibili, unul câte unul. Teoretic nava Inei ar fi putut fi detectată de una din numeroasele nave comerciale care făceau legătura dintre Uraniborg și Jupiter. Însă ea venea dintr-o direcție radical opusă și se găsea încă la o distanță atât de mare încât ar fi trebuit multă atenție pentru a-i detecta prezența. Pe de altă parte, planeta gigantică captase multe corpuri celeste de dimensiuni variabile, din care-și făcuse sateliți pe o orbită mai mult sau mai puțin eliptică, așa încât în această mulțime de obiecte, un pilot neavertizat putea foarte bine să nu recunoască semnele navei.

Ina se sperie foarte tare când, în urma unei manevre, gravitația artificială dispăru. Textul o prevenise, dar era o situație atât de greu de înțeles încât a fost cât pe ce să abandoneze orice tentativă de pilotaj. Când orientă nava și văzu că toată lumea se învârte în jurul ei, crezu că totul se sfârșise. Totuși reuși să se așeze oarecum corect pe orbită în jurul lui Jupiter, să se instaleze la momentul potrivit pe traiectoria lui Ganimede și să devină ea însăși un satelit al lui Ganimede. Ceea ce văzu pe ecran din suprafața planetei nu o încurajă deloc să aterizeze. O mantie albă și verde acoperea planeta; era atmosfera înghețată a lui Ganimede. Uneori stânci negre și ascuțite, bazaltice, străpungeau acest lințoliu și urcau la altitudini impresionante. Crăpături adânci se căscau în întunecimi unde razele soarelui nu pătrunseseră niciodată.

Însă în unele puncte ale satelitului, în ciuda temperaturii coborâte, se petreceau reacții chimice ce se concretizau în fierberi acide care păreau să devoreze solul. Pe Terra sau pe Marte, aceste reacții s-ar fi manifestat prin explozii de o violență incredibilă. Însă aici, temperatura apropiată de zero absolut le transforma în combustii lente care modificau de-a lungul mileniilor fața planetei. La fel ca alte câteva planete exterioare, Ganimede constituia o veritabilă mină de radicali liberi. Radicalii liberi permit producerea de carburanți pentru rachete, al căror randament este apreciabil, iar prețul mic. De aici interesul pe care îl purtau acestei planete unele puteri.

Însă toate acestea, Ina nu le știa. Însuși termenul de radical liber nu-i spunea nimic. Cu câțiva ani înainte ea prezentase o lucrare strălucitoare pe acest subiect arid, revalorizând mai ales ipoteza

conform căreia cea de-a cincea planetă – cea care prin explozie dăduse naștere lanțului de asteroizi și norilor de planete mici – și-a datorat cataclismul prezenței în sânul ei a unei cantități enorme de radicali liberi. La o temperatură foarte joasă, acești radicali sunt sensibil stabili. La temperatură înaltă, ei se combină instantaneu. Însă a cincea planetă se găsea exact între cele două. Orbita ei nu era foarte eliptică, însă era destul cât să producă diferențe semnificative de căldură primită de la Soare între afeliu și perifeliu. În momentul afeliului, adică atunci când planeta se găsea la cea mai mare distanță de Soare, temperatura era suficient de joasă pentru ca radicalii liberi, aceste fragmente de molecule, să nu se combine decât încet. Dimpotrivă, la perifeliu, când planeta se găsea la cea mai mică distanță de Soare, temperatura urca și instabilitatea radicalilor liberi creștea. Echilibrul era deci extrem de fragil. El reușise probabil să se mențină câteva milioane de ani, însă fusese nevoie de puțin, probabil, pentru a-l distruge. La capătul unei serii enorme de oscilații între combinații lente și combustii rapide, planeta a sfârșit prin a exploda. Cataclismul fusese atât de violent încât proiectase fragmente planetare în toate direcțiile sistemului solar.

Aceasta fusese teza Inei d'Argyre.

Însă ea nu păstra nici cea mai mică amintire cum că ar fi elaborat-o vreodată. Nu-și amintea, în plus, că studiase îndelung acest creuzet de radicali liberi pe care-l reprezintă pata roșie numită Jupiter. Aceasta i-ar fi dat cheia acelor fierberi care agitau suprafața lui Ganimede și care o îngrozeau atât de mult.

Nu o atrăgea deloc să descindă pe această planetă dezolantă. Însă mesajul spunea că trebuia să găsească o bază, care exista pe Ganimede, unde trăia Jor Arlan, iar ea nu îndrăznea să nu asculte de îndemnurile mesajului. Tot el spunea că mai există o bază, dar că nu merita să-și piardă timpul cu ea, pentru că trebuia să fie atât de bine camuflată încât i-ar fi imposibil s-o găsească.

Descoperi stația fără prea mare osteneală. O semnala un emițător de slabă capacitate, iar nava se îndreptă automat spre ea, în timp ce făcea al doisprezecelea survol al planetei. Atunci Ina d'Argyre făcu manevrele simple care-i permiteau creierului electronic al navei să ia în primire operația delicată a aterizării.

Nava se așeză fără un impact prea mare la câțiva metri de stația ce apărea pe ecran și pe sticla imensă a postului de pilotaj ca o emisteră opacă de mai multe zeci de metri diametru, așezată pe o

suprafață relativ plană și sprijinită de o faleză care o străjuia precum un zid negru.

Din solul din jurul statuii se ridicau vapori care o înconjurau precum o perdea de ceață. În vârful emisferei niște antene subțiri se ridicau către cer precum degetele unei mâini.

Ina se întrebă ce trebuia să facă. Mesajul îi ordona să ia una din căștile agățate în buncăr și să încerce să se apropie de bază în speranța că va găsi o intrare. În cazul improbabil în care nu va găsi nici una, mesajul îi comanda să își semnaleze prezența printr-o flăcără sau prin lovituri în pereții bazei. Însă groaza la ideea de a ieși în acel peisaj dezolant era atât de mare încât a încercat să se sustragă mesajului.

Aștepta.

Motoarele tăcură. Rămase așezată în fotoliul pilotului și privea baza. O minusculă stea galbenă, la orizont, trebuia să fie Soarele. Jupiter, invizibil, întrucât se găsea în spatele ei, reflecta pe Ganimede o lumină roșie. Nu aștepta mult. Din vârful emisferei țâșni un fascicul luminos care a rătăcit o secundă pe suprafața din jur și se așeză exact pe navă. Lumina a pătruns în cabină. Orbită, Ina și-a acoperit ochii cu mâinile. Însă fasciculul luminos nu fusese decât un semnal. Ocupantul bazei dispunea cu siguranță și de alte metode de investigare. Farul s-a stins aproape imediat.

O pantă de o luminozitate violentă apăru la baza emisferei. Ea se lărgi. Era o ușă care a permis ieșirea unui tractor masiv ce se îndreptă fără ezitare spre navă.

Tractorul nu avea roți. Aluneca pe suprafața solului, susținut probabil de un câmp antigravitațional. Ina îl privea apropiindu-se, încremenită de frică, dar și plină de speranță. Poate va afla de unde venea și de ce se găsea acolo.

Tractorul se opri chiar lângă navă. Auzi scrâșnete metalice și zgomotul materialului care cedă. Găsind ușa navei închisă, tractorul încerca probabil să taie o alta în carcasa metalică. Ina se întrebă dacă va fi aruncată pe acea suprafață ostilă.

Însă nu auzea nici cel mai mic suflu caracteristic unei pierderi de aer. Tractorul pusese probabil o garnitură etanșă. Și nu mai făcea nici un zgomot.

A ezitat mult timp. Însă nu putea rămâne în navă la nesfârșit. Mesajul îi ordona să încerce să intre în bază. Tractorul părea că venise special pentru a-i permite acest lucru. În plus, nu știa exact

de ce trebuia să se teamă. Luând în calcul toate datele, structura enormă a bazei trebuia să fie de mii de ori mai sigură decât carcasa fragilă a navei.

Se ridică, merse pe culoar și se îndreptă spre ușă.

Aceasta era intactă, însă chiar alături, în peretele extern al navei, fusese decupată o ieșire rotundă. Deschiderea dădea într-un fel de tunel care ducea la mică încăpere cu pereți metalici străpunși de hublouri. Era, fără îndoială, cabina tractorului.

Cabina era goală. De acolo putea să vadă doar tablouri cu instrumente de pilotare și control. Scaunul pilotului i s-a părut straniu. Nu putea, cu siguranță, să găzduiască o ființă umană. Se ridică până la deschidere și se lăsă să alunece în tunel. Exploră interiorul și nu găsi pe nimeni. Tractorul era, probabil, telecomandat din bază.

Ușa s-a închis cu zgomot sec, iar mașina s-a pus în funcțiune.

Prin hublouri putea să vadă că se îndreaptă spre bază. Înainta lent, într-o liniște zdrobitoare. După câteva clipe nu mai rezistă și spuse cu o voce timidă:

– Mesajul spune că mă numesc Ina d'Argyre, că îl iubesc pe Jor Arlan și că acesta este motivul pentru care am venit aici. Sunteți Jor Arlan?

O voce egală căzu dintr-un difuzor. Nu era brutală, însă nu conținea nici o urmă de căldură umană.

– Da, știu cine sunteți, spuse ea. Vă așteptam. Eu sunt Jor Arlan.

Ina prinse curaj.

– Mi s-a întâmplat ceva. Nu-mi amintesc nimic.

– Știu și asta, spuse vocea. Nu vă temeți, însă trebuie să știți că nu mă veți vedea.

– De ce?

Răspunsul veni imediat.

– Nu pot să vă spun. Ați comis o mare imprudență. Ați pus în pericol existența sistemului solar. Dar nu știați ce faceți și nici acum nu știți.

Vocea tăcu și nu se mai auzi, nici chiar atunci când fanta gigantică ce se deschisese în peretele emisferei înghiți tractorul.

Fața bătrânului exprima o anume ușurare.

– Acum știm unde se găsește, spuse el bărbatului în albastru. A ajuns pe Ganimede. L-a întâlnit pe Jor Arlan.

Bărbatul în albastru avu o reacție de surpriză. Apoi se stăpâni.

– Atunci poate vom afla ce i s-a întâmplat și ce joc face.

– Nu, spuse bătrânul. Nu mai știe nimic. Este complet amnezică. I s-a administrat un drog.

– Așadar a reușit totuși, spuse bărbatul îmbrăcat în albastru (pe fața lui se citea o anume admirație). A îndrăznit să se apropie de Ganimede și să găsească baza lui Jor Arlan.

– După câte știu, spuse bătrânul, este tot ce se putea întâmpla mai rău.

8

Era o experiență stranie și frustrantă în același timp să trăiești cu un om precum Jor Arlan într-o bază care se dovedea strâmtă în cele din urmă, în ciuda dimensiunilor, și să nu-l întâlnești niciodată. Ina era liberă să plece și să vină. Erau puține ușile care-i rămâneau închise. Însă baza era goală. Nu era nimeni.

Nu-i lipsea nimic, dar se simțea singură. Vocea i se adresa din când în când, oriunde s-ar fi aflat. Îi spusese deja multe lucruri despre ea, însă refuza să răspundă la întrebări. Și nimic, în sălile vaste ale bazei, nu putea să-i dea un indiciu. Ina locuia într-un apartament pe care îl ocupase probabil Arlan înainte de venirea ei, dar unde nu lăsase nici o urmă. Părea că se învârte, misterios, în jurul ei, invizibil și totuși prezent. Însă când a încercat să evalueze volumul emisferei pornind de la sălile și instalațiile pe care le-a văzut, și-a dat seama că nu vizitase decât o mică parte a bazei.

Restul rămânea izolat; acolo trăia probabil Jor Arlan. S-a întrebat de ce refuza să o vadă. S-a întrebat de asemeni de ce venise să-l întâlnească. I-a spus că trebuie să citească mesajul de pe pereții navei și a avut impresia că a făcut-o, deși nu i-a confirmat niciodată. Și-a spus că trebuie s-o supravegheze permanent, căci era suficient să ceară ceva pentru a obține imediat.

Nu era conștientă de timpul care trecea. Arlan îi încredințase cărți și arhive optice, iar ea se instruia cu o curiozitate nepotolită. S-a întrebat de ce nu a învățat niciodată aceste lucruri. I-a pus o dată întrebarea și lui Arlan. Acesta i-a răspuns evaziv: le-a știut, dar le-a uitat. Cum la fel spunea și mesajul, a conchis că acesta trebuia să fie adevărul. Însă în timp ce vocabularul și cunoștințele i se îmbogățeau, întâlnea noi probleme. Mesajul spunea că vine de

pe Marte. Voia să vadă Marte. Mesajul spunea că tatăl său se numea Archim Norvoit și că mama sa era Gena d'Argyre. Voia să o cunoască.

O dată a crezut că a găsit un indiciu important. Într-un sertar din apartamentul pe care îl ocupa descoperise o fotografie.

Fotografia era veche. Pe spate era o dată, scrisă de mână. Fusese făcută în urmă cu douăzeci de ani. Și era limitor de bine întocmită. Culorile și conturul erau perfecte. Însă nu aceasta era lucrul extraordinar.

Fotografia reprezenta o femeie. Iar femeia semăna uluitor de mult cu Ilia d'Argyre.

Privirea rece, alternativ de la fotografie la suprafața oglinzii era un lucru pe care nu putea să îl înțeleagă. Fețele erau aproape identice. Doar că femeia era puțin mai în vârstă decât ea. Și poate că părul îi era puțin mai deschis.

Avu brusc sentimentul că este observată. Vocea căzu din plafon. Pentru prima dată putea să identifice în aparență atonalitate a vocii lui o nuanță de furie sau surpriză.

– Unde ai găsit-o?

Ilia a răspuns fără să se miște.

– În bibliotecă. Îți seamănă, nu-i așa? Cine este?

Pentru prima dată avu impresia că Jor Arlan ezită.

– Am uitat de această fotografie, spuse el. Nu credeam că pot uita lucruri, dar văd că mi se întâmplă.

– Cine este? insistă ea.

Răspunsul veni după câteva clipe. Ilia puse fotografia pe masă. La fiecare instinctiv privirea din plafon de unde i se părea că vine vocea.

– Gena d'Argyre, spuse în sfârșit Arlan. Mama dumneavoastră.

– Trăiește pe Marte, nu-i așa?

– Da, spuse Arlan.

– Ați cunoscut-o?

Din difuzor ieși un zgomot curios. Ca un zăngănit mecanic.

– Nu, spuse în sfârșit Arlan. Nu am întâlnit-o niciodată. Această fotografie a fost lăsată, fără îndoială, de unul din cei care au construit baza.

– Îi seamănă mult, nu-i așa?

– Îi semănai mult.

Avu din nou impresia că această voce înghețată era înecată de emoție. Dar nu putu să scoată nimic mai mult de la Arlan. A păstrat fotografia. Era singurul element care o lega de trecutul ei.

A știut că și va recupera trecutul atunci când Arlan ia cerut să intre într-o parte a bazei care până atunci rămăsese închisă. Intră într-o sală care dădea impresia că fusese amenajată recent. Mașinile terminau de montat unele elemente. Ea sperase, o clipă, că îl va întâlni în sfârșit pe Jon Arlan, însă, ca de obicei, i se auzi doar vocea.

– Nu voi putea să vă înapoiez amintirile, spunea el. Amnezia este un proces aproape ireversibil în ceea ce vă privește. Totuși procesele de acțiune ale drogului sunt variate. În unele cazuri, amintirile sunt pur și simplu înăbușite și ținute prin bariere la distanță de impulsurile conștientului. În alte cazuri, structurile memoriei sunt șterse. În primul caz, pot încerca să elimin sau să slăbesc barierele printr-un tratament potrivit. Însă în celălalt informația a dispărut complet! Nu pot în acest caz decât să-i substitui o altă informație, pe cât de asemănătoare posibil printre ele. Nu pot să vă înapoiez memoria, dar pot să vă reconstitui una. În ultimul timp am adunat elementele care mi vor permite să o fac. Din fericire, documentele care vă privesc sunt numeroase și variate. Memoria cu care vă voi dota va fi destul de apropiată de cea pe care ați avut-o pentru ca diferența să nu vi se manifeste în comportament. Este posibil să nu puteți face diferența între aceste amintiri și cele pe care le aveați, dacă le-ați putea compara. Cei din anturajul dumneavoastră nu vor putea, în nici un caz, să o facă.

Aș fi putut să elimin un număr de elemente pentru a vă scuti de șocuri. Însă în cele din urmă am hotărât să nu o fac, cu excepția unor traumatisme vechi pe care nu le-ați depășit complet și a căror persistență v-ar fi fost mai mult un obstacol decât un stimul. Vă previn totuși că veți descoperi în trecutul dumneavoastră recent câteva episoade neplăcute. Însă să nu vă fie teamă. Nu sunt decât amintiri. Nu am vrut să vi le îndepărtez pentru că ele permit o perspectivă generală a comportamentului dumneavoastră și pentru că este necesar să aveți o viziune obiectivă asupra evenimentelor. Este bine să știți cine este Foran. Este bine să vă amintiți de toate motivele care v-au împins să veniți aici. În măsura în care eu mă găsesc implicat în această afacere, aș fi preferat să las la o parte aceste amintiri. Însă m-au oprit unele considerații tactice. Trebuie să redobândiți o memorie cât mai completă, pentru ca dintr-o clipă în alta să vă puteți hotărî viitorul dumneavoastră însevă.

Vocea se opri, ca pentru a lăsa un timp de reflecție.

Ca de obicei, ceea ce spunea era clar și de netăgăduit. Siguranța pe care o emana era una a certitudinii.

Așa încât atunci când vocea i-a ordonat să se instaleze în fotoliul care se găsea la celălalt capăt al sălii, Ina d'Argyre nu ezită. O mașină veni să dispună, delicat, aparate complexe în jurul capului ei. Iar când luminile au început să se învârtă în fața ochilor ei până o adormiră, nu a mai intrat în panică.

– Așadar, spuse ea, sunt într-adevăr Ina d'Argyre.

– Din câte știu, da, spuse Arlan.

– Sunt fericită să știu din nou de unde vin.

– Este un factor de echilibru, spuse Arlan.

– Cum mă găsiți?

– Sunteți frumoasă.

Ea a zâmbit.

– Când aș putea în sfârșit să vă văd?

– Niciodată, spuse el. V-am spus din prima zi.

– Dar este imposibil. Am traversat jumătate din sistemul solar pentru a ajunge la dumneavoastră. Sunteți un om extraordinar. Vă ...

– Sunteți sigură? i-o reteză Arlan.

– Am citit tot ce ați scris. V-am studiat lucrările. Am acumulat cu ardoare toate poveștile care se spun despre dumneavoastră. Vă iubesc de când eram mică.

Zgomotul care țâșni din difuzor semăna cu un râs.

– Ar fi trebuit să elimin asta din memoria dumneavoastră. Așadar mă iubiți. Dar nu m-ați văzut niciodată, nu mă cunoașteți. Nu am fost decât o fantasmă pentru dumneavoastră.

Ea scutură din cap.

– Sunt lucruri mai importante decât înfățișarea. Pentru mine sunteți singura ființă cu adevărat umană din sistemul solar.

Era sigură că Arlan râdea sincer. Râsul său nu era ostil, dar suna bizar. Era, fără îndoială, efectul difuzorului.

– Sunteți atât de sigură? Da, iubiți într-adevăr legenda mea și realizările mele. Ceea ce este extrem de regretabil, din motive pe care nu le puteți înțelege.

Ea își luă inima în dinți.

– Ascultați, spuse ea, oricare ar fi motivul pentru care trăiți aici, singur, pentru care refuzați să vă arătați, spuneți-vă că nu are importanță pentru mine. Sunteți prea inteligent pentru a vă fi teamă

de urâțenia dumneavoastră dacă sunteți urât, dacă sunteți un monstru. Pentru mine aceasta nu are importanță. Încercați să mă înțelegeți. Nimeni nu poate rămâne singur la nesfârșit. Dumneavoastră aveți nevoie de mine, așa cum eu am nevoie de dumneavoastră.

– Nu sunt singur, spuse el. Cel puțin nu în sensul în care spuneți. Am prieteni. Unii sunt la distanțe atât de mari încât nici nu le-ați putea concepe. Am multe probleme de rezolvat. Nu, cu adevărat, nu mă simt singur. Vă mulțumesc totuși că ați venit.

– Am atâta încredere în dumneavoastră, spuse ea. Contam pe dumneavoastră pentru a face lucruri mari. Visam să vă cer să vă ocupați personal de un proiect a cărui idee mi-a venit în timp ce înfruntam asteroizii.

– V-am studiat proiectul. Această idee nu este chiar nouă. A fost evocată de mai multe ori. Dar, nimeni, niciodată, nu a făcut efortul de a-l împinge atât de departe.

– În realitate este mult mai complet, spuse ea. Am note la Uraniborg care ....

– Au fost furate, spuse Arlan. Va trebui să le reconstituiți.

Ina avu un moment de surpriză. Făcu ochii mari.

– Furate? Sunteți sigur?

Vocea lui Arlan era categorică.

– Sigur. Dispun de anumite surse de informare. Chiar la Uraniborg.

– Mi-am imaginat, spuse ea. La urma urmelor dumneavoastră ați construit Uraniborgul.

– Da, spuse el. De mult.

Ea crezu că distinge o anume melancolie în vocea lui.

– Prea puțin contează, spuse ea. Oricum, acum știu că proiectul meu este irealizabil.

– Îl abandonați?

– Nu, vreau doar să îl transform. Vreau să reconstitui a cincea planetă. Vreau să reconstruiesc o planetă din fragmentele răspândite în tot sistemul solar. Este ultimul lucru pe care l-am scris înainte de a-mi pierde memoria. Asta vreau să fac.

– Dar sunteți ambițioasă, spuse el.

– Poate. Tata a fost la fel când a transformat Marte, când a hotărât să-i facă o atmosferă respirabilă. Și a reușit. De atunci tehnica a făcut progrese enorme. Trebuie să fie posibil să se reconstruiască o planetă. Și o voi face dacă acceptați să mă ajutați.

– Nu, spuse el. Nu pot.

Vocea Inei deveni rugătoare.

– Nu puteți refuza. Este o idee atât de absurdă? Nu este un scop măreț? Să dăruiești o planetă oamenilor. Să refaci ceea ce a stricat o veche catastrofă. Doar dumneavoastră sunteți capabil să duceți la bun sfârșit o astfel de sarcină. Este demnă de un zeu.

– Nu încercați să mă ademeniți, spuse el. Este o sarcină care ține de Administrație, așa cum a fost reconstituirea atmosferei lui Marte. Propuneți proiectul dumneavoastră Administrației. Încercați să-l întâlniți pe Georges Beyle. Vă va asculta, cu siguranță.

– Detest Administrația, strigă ea. Este o mașină enormă fără suflet, iar Beyle nu este decât un om ambițios care vrea să pună sub jugul său întregul sistem solar. Nu mă va asculta.Va crede că sunt nebună. Dar nu sunt, nu-i așa?

– Nu, spuse Arlan. Nu sunteți nebună, deși sunt în dumneavoastră destule puncte obscure și nu știți exact ce așteptați de la viață. S-ar putea vorbi doar de nevroză narcisistă.

Încasă lovitura fără să crâcnească, apoi simți că va izbucni în plâns.

– Credeam că găsesc aici ceea ce aștept de la viață, spuse ea. Voiam să vă dau această idee. O, credeam că pot cuceri un imperiu pentru dumneavoastră, sau construi o planetă. Nu puteți refuza să mă ajutați.

Se lăsă liniștea. Undeva, în adâncurile bazei, torcea o mașină.

– Nu am dreptul să mă ocup de asta, spuse Arlan. Că vă place sau nu, ține de activitatea lui Georges Beyle și a Administrației. Rațiunea principală este că am o sarcină mai importantă de îndeplinit. De cea de care-mi spuneți dumneavoastră Beyle și Administrația se pot ocupa cu succes, dacă vor. Cea de care mă ocup eu, sunt singurul care poate s-o ducă la bun sfârșit.

Se făcu din nou liniște. Pe obrazul Inei d'Argyre aluneca încet o lacrimă.

– Dar vă iubesc, spuse ea. O, spuneți-mi, cel puțin, dacă pot să vă ajut să o îndepliniți.

– Puțini oameni cunosc acest secret. Dar poate că meritați să-l pătrundeți. Poate că este bine să știți că reconstituirea unei planete nu este în cele din urmă decât o operație cu o importanță istorică secundară. Îndreptați-vă, vă rog, spre bibliotecă, și împingeți ușa care era până acum blocată.

Cu inima bătând, făcu întocmai. Va afla. Ușa se deschise în fața ei, fără nici un zgomot.

– Înaintați, spuse Arlan.

Culoarul era strâmt și urca în spirală. Înainta în adâncurile lui Stellaeborg, castelul lui Jor Arlan de pe Ganimede.

Ajunse într-o sală imensă și scoase un strigăt de uimire. Bolta întreagă era transparentă. Stelele străluceau ca niște gămălii de aur. Recunoscu instrumentele care-și ridicau către cer forma unduitoare. Se găsea într-un observator. Nimic, totuși, nu părea conceput pentru folosința umană. Nu se îndoia că Jor Arlan lucra frecvent în acest loc, și totuși nu putea să distingă nici o urmă a trecerii sale.

– Da, spuse Arlan, sunt lucruri mai importante decât construirea unei planete. În cele din urmă acesta nu-i decât un joc de copii. Această specie nu se află, de altminteri, decât în copilăria sa. Însă așa cum copilul care crește se detașează de el însuși și caută o companie străină, la fel omul, într-o zi, va fi preocupat cu adevărat să cunoască alte specii care trăiesc printre stele. Pentru moment, este singura problemă care merită să fie pusă. Într-o zi, fără nici o îndoială, va deveni și ea secundară. Însă acum este problema pe care vreau să o rezolv. Și, într-un fel, am reușit.

S-au aprins mai multe ecrane. Un zgomot vag începea să crească în cochilia unui difuzor.

– Toate aceste stele pe care le puteți vedea și încă multe altele, a căror lumină nu ajunge la noi din diferite motive, emit mesaje. Sunt însă doar niște vuiete ale materiei care explodează, urletele sorilor. Nimic inteligibil. Cunoașteți aceste zgomote la fel de bine ca și mine. Ne aduc informații prețioase despre natura și vârsta universului. Însă nu ne spun dacă există, în depărtări, alte ființe după asemănarea noastră sau care să gândească, cel puțin, într-un mod inteligibil pentru noi.

În urmă cu mult timp deja s-au detectat în anumite direcții ale spațiului emisii radio a căror modulație nu părea să fie rezultatul întâmplării. Însă aceste semnale care răsăreau din torentul undelor de tot felul nu puteau fi descifrate.

Pe ecranul care era în fața lnei apăru o constelație. Recunoscu steaua centrală. Era Mira Ceti.

Arlan continuă. Ina se obișnuise cu această voce fără trup ce părea să o urmeze peste tot în stație, fără ca ea să-i poată atribui, cel mai adesea, o proveniență precisă.

– O emisie deosebit de puternică venea de la o stea situată în regiunea constelației Mira Ceti. A fost captată în mai multe reprize de telescoape instalate pe Terra. Uneori o priveau și navele spațiului. Însă aceste semnale rămâneau indescifrabile. Pentru a le da un sens era nevoie de atâta spirit logic și lipsit, în același timp, de antropomorfism, pe cât se putea concepe. Chiar și așa, sarcina era delicată. Abia în acești ultimi ani am reușit s-o duc la bun sfârșit. Vedeți, aici nu sunt niciodată singur. Ascult stelele, ascult vocile îndepărtate ale locuitorilor stelelor. Și le răspund. Vreți să-i auziți?

Înainte să aibă timp să răspundă, șuierul ușor crescu, explodă, se desfășură ca o lavă sonoră. Pe fondul unui suflu îndepărtat se puteau distinge scrâșnete ușoare precum cele pe care le fac pașii pe nisip. Iar pe ecrane imaginea s-a schimbat. Culori violente s-au învârtejit și s-au topit, apoi au apărut volute care se transformau încet, precum fumul într-un vânt ușor. Erau oamenii stelelor. Vocea și fețele.

Era uimitor, gândea Ina. Era în afara oricărei logici umane. A înțeles de ce Arlan se izolase pe Ganimede. Erau rațiuni tehnice: trebuia să-și instaleze antenele destul de departe de Soare, pentru ca emisiile îndepărtate să nu fie bruiate de vuietul adânc al acestuia. Dar erau și rațiuni psihologice. A înțeles, destul de confuz, că Arlan era deja mai apropiat de aceste populații din stele decât de indigenii sistemului solar, iar la acest gând ceva se răsuci în ea.

– O, înțeleg, înțeleg, spuse ea.

– Nu puteți înțelege nimic, spuse vocea. Puteți doar vedea și auzi, ceea ce este altceva. Desigur, ceea ce vedeți și auziți este minunat, dar este și terifiant. Am aflat multe lucruri ascultând vocea de pe Mira Ceti. Am întrebat stelele și mi-au răspuns. Universul este ca o casă imensă, plină de splendori, dar și de orori. De la Mira Ceti am aflat că noi nu am fi nimic. Că probabilitatea ca specia umană să devină ceva, în această galaxie, ar fi infimă, dar că această posibilitate totuși ar exista. Iată de ce reconstituirea unei planete, deși este o operă colosală, nu are, în cele din urmă, nici o importanță.

Era ca o muzică lungă și lentă. Pentru a scăpa de ceața obsedantă a ecranelor, Ina a închis ochii. Iar sunetele i-au devenit aproape familiare. Și-a amintit că auzise un ritm aproape asemănător sub o boltă de sticlă. Era la Uraniborg, în Taverna a Șaptea, în compania

pilotului. Iar în minte i-au revenit cuvintele pe care le cânta o voce de aur.

– Am mai auzit asta, spuse ea. Jenny cânta această melodie. Jenny cânta într-o limbă necunoscută strofe care, sunt sigură, glorificau spațiul și stelele. O cunoașteți?

– Poate, spuse Arlan. Este bine ca oamenii să se obișnuiască cu aceste voci străine. Ființele din Mira Ceti sunt prietenii noștri. Însă nu existăm decât ei și noi în univers.

– Ea nu voia să ajungă pe Ganimede. Știa. Acum înțeleg.

– Nu, spuse Arlan, nu înțelegeți nimic. Aceste lucruri sunt prea complicate, prea vaste și prea periculoase pentru ca dumneavoastră să le puteți înțelege. Nici nu încercați. Nu veți găsi decât nebunie sau distrugere.

Ina deschise din nou ochii. Volutele se ștergeau. Avea impresia că deasupra ei plutea o amenințare zdrobitoare de care doar Arlan putea s-o protejeze. De acum nu va mai considera niciodată cerurile pustii. Nu va mai putea să privească stelele fără o neliniște gravă și fără o anume încredere, de altfel, căci, așa cum spusese Arlan, ființele de pe Mira Ceti erau prietenii oamenilor; ai unuia dintre ei, cu siguranță.

– Dar cum le vorbiți? întrebă ea. Se găsesc la destui ani-lumină.

– Este adevărat. Dar dispunem de un mijloc de comunicare derivat din poarta în spațiu, care este aproape instantaneu.

– Cum le-ați putut descifra mesajele?

– A fost un proces îndelungat și dificil. V-am spus, trebuiau abandonate orice antropomorfisme și imaginație o altă logică.

În fața Inei se deschideau prăpăstii. Construirea celei de-a cincea planete nu-i mai părea decât un joc derizoriu. Ea voia să rămână la Stellacborg și să lucreze la acest proiect alături de Jor Arlan.

– Vă voi ajuta, spuse ea. Lăsați-mă să rămân cu dumneavoastră. Vă rog.

– Este imposibil, spuse vocea. Nu puteți rămâne. Nimeni, de altfel, nu mă poate ajuta; nici dumneavoastră, nici nimeni. Nava a fost reparată. Veți pleca în câteva zile spre Uraniborg. Proiectul dumneavoastră va fi studiat și eventual aplicat. Există implicații politice pe care nu pot să le evaluez deocamdată și care pot conduce la refuzul lui momentan. Veți sfârși însă cu siguranță prin a-l impune.

– Dar nu mai are importanță. Chiar dumneavoastră ați spus-o.

– Nu are importanță pentru mine, întrucât nu aparțin în întregime lumii noastre. Dar are multă importanță pentru voi și pentru întregul sistem solar. V-am arătat anumite lucruri în amintirea cuiva care vă seamănă. Însă ele nu trebuie să vă tulbure. Nu aveți ce face aici. Trebuie să vă întoarceți la semenii dumneavoastră și să uitați ce-ați văzut.

– Nu pot să mă întorc. Nu mă mai interesează nimic acolo. Hârtiile mele au fost furate. O, cine a îndrăznit?

– Foran.

Răspunsul era necruțător. Ina începu să tremure. Își aminti degetele dezgustătoare ale bărbatului fără privire.

– Îl urăsc, spuse ea. Nu mă voi mai simți niciodată în siguranță, nicăieri.

– Vă voi proteja eu, spuse vocea, atât cât pot. Dar aveți grijă. Este o ființă extrem de inteligentă, extrem de periculoasă. Poate că mă depășește și pe mine. Doresc să nu fie așa, întrucât eu sunt singurul, în sistemul solar, care se poate opune planurilor lui.

– O, îmi amintesc, spuse ea. Are o bază pe această planetă. Ar fi trebuit să vă spun.

– Știam, spuse Arlan. Uitați că eu v-am reconstituit memoria.

– Dar cine este el, mai exact?

– Nu pot să vă spun. Nu știu unde se găsește baza lui pe această planetă.

Ea izbucni brusc. Încerca de mai multe minute să se stăpânească. Ochii stelelor erau ațintiți spre ea.

– Lăsați-mă să rămân aici, spuse ea. Vă iubesc. Înțelegeți ce înseamnă asta? Vă iubesc. Lăsați-mă să rămân cu dumneavoastră.

Vocea așteptă un moment înainte să răspundă. Ina nu percepea decât ecoul propriilor suspine.

– Nu, spuse vocea. Nu mă iubiți. Nimeni nu mă poate iubi, dacă m-ar cunoaște cu adevărat. Nu iubiți decât ideea pe care v-ați făcut-o despre mine.

– Nu, strigă ea. Lăsați-mă cel puțin să vă văd.

– Fie, spuse Arlan. Nu aș fi vrut să ajungem aici. Dar poate că este util.

Peretele din fund al observatorului culisă fără zgomot. Apăru o altă sală mai mare. Nu era nimeni înăuntru. Însă peretele din fund era acoperit cu șiruri întregi de elemente electronice. Ea înaintă către acele lumini care dansau, stingându-se și aprinzându-se, un balet complicat.

– Unde sunteți? întrebă ea cu o voce foarte joasă.

– Sunt aici, răspunse vocea. (Părea să iasă din toate acele lumini intermitente.) Mă vedeți. Nu sunt un om. Sunt o mașină. Sunt cel mai puternic sistem expert pe care l-a construit omul vreodată. Acum înțelegeți de ce nu mă puteți iubi?

A înțeles că nu mai era nimic de așteptat. Era complet și definitiv singură. Și totuși era sigură că iubește spiritul care sălășluia în acel ansamblu gigantic de circuite.

– Bineînțeles, reluă Arlan, nu sunt doar asta. În realitate sunt toată baza. Memoria și ordinatoarele mele ocupă nouă zecimi din bază. O bună parte din mine se găsește sub suprafața solului. Dar acest ecran pe care-l vedeți, aceste lumini, sunt un fel de față.

O mască, gândi Ina. O mască precum aceea a lui Foran. Își spuse că nu va scăpa de tristețea care o invada în acel moment. Nu mai era speranță și nici scăpare.

Este posibil, gândi ea aproape pronunțând cuvintele, este posibil să fiu îndrăgostită de un robot?

I se păru că vocea i-a răspuns „nu". O speranță timidă se născu totuși în ea.

– Cine v-a construit? întrebă ea dintr-o suflare.

Răspunsul veni repede, categoric, și într-un fel previzibil:

– Georges Beyle.

PARTEA A III-A

Asteroizii

9

Ochii albaștri și reci ai lui Wolfgang Argyropoulos o fixau pe Ina d'Argyre. Formau un contrast ciudat cu înălțimea mică, cu tenul bronzat și cu părul negru de mediteranean. Mâinile îi erau mobile și puțin grăsuțe. Făcea niște grimase curioase, însă ochii săi priveau lumea cu o răceală inteligentă. Wolfgang Argyropoulos era unul dintre puținii cărora li se permitea să se întrețină direct cu Georges Beyle. Era apreciat de superiorul său direct, Gregori Barlov, secretar general al Administrației, căruia-i revenea sarcina dificilă de a menține unitatea unui organism enorm ce se întindea cam pe jumătate de duzină de planete și asigura supraviețuirea unui mare număr de oameni împrăștiați în spațiu. Administrația fusese creată cu aproximativ douăzeci de ani în urmă, în scopul bine determinat de a îndeplini o serie de lucrări herculiene destinate să transforme sistemul solar și să-l facă mai propice vieții umane. Prima reușită a Administrației a fost Marte. Înainte de intervenția Administrației, Marte nu număra decât două sute de mii de locuitori care trăiau în condiții precare. După reușita proiectului, Marte a primit mai multe milioane de pământeni. Atmosfera devenise respirabilă, solul cultivabil și, cu toate că climatul era mai rece decât cel de pe Terra, Marte putea de atunci încolo să apară precum o planetă locuibilă. Descoperirea de porți în spațiu a permis ca proiectul marțian să fie terminat în șase ani, în timp ce inițial trebuia să se întindă pe o perioadă de cel puțin douăzeci de ani.

Astfel Administrația a putut să se dedice și altor misiuni. A organizat mai multe expediții către Jupiter și Saturn. A construit nucleul Uraniborgului. A reușit să crească suprafețele locuibile pe Venus.

Progresul constant al puterii și al ambițiilor ei nu a întârziat să îngrijoreze Guvernul Terrei. Când Rolf Carenheim a accedat la președinție, și-a axat deschis campania electorală pe ostilitatea față

de Administrație. Totuși, o dată ales, s-a menținut relativ pașnic și nu a atacat frontal Administrația.

Guvernul Terrei avea în spatele lui un trecut plin de prosperitate și de visele hegemonice ale unei planete puternice. Dar se confrunta cu probleme grave, care cu greu puteau fi rezolvate: suprapopularea Terrei, de exemplu. Administrația se sprijinea pe realizările ei și de asemenea pe puterile locale autonome care existau pe majoritatea planetelor și sateliților colonizați de Terra, ca și în orașele spațiului. Beneficia de o organizare formidabilă, care fusese, în cea mai mare parte, opera lui Georges Beyle. Totuși îi lipseau încă o gândire politică coerentă și scopuri bine precizate. Prezenta însă avantajul enorm de a-și fonda acțiunile pe principii ale viitorului, în timp ce Guvernul Terrei părea că invocă puțin prea mult gloriile unui trecut apus.

Numeroasele sale laboratoare se ocupau de cercetări variate. Exista încă speranța că fizicienii ei vor reuși într-o zi să perfecționeze transferul prin porțile spațiale, care să le permită să transporte și ființe umane și să transforme radical traficul între planete. Se susținea că se pregătește chiar o călătorie interstelară.

La birourile Administrației erau prezentate sute de proiecte, crezându-se că puterea ei era nelimitată. O bună parte din aceste proiecte proveneau de la nebuni, care propuneau, de exemplu, să fie superactivat Soarele întrucât Marte ar fi prea rece, sau dimpotrivă, să-l stingă, plângându-se de arșițele de pe Venus. Mai erau de asemenea invocate destul de frecvent unele probleme al căror interes nu era evident: de exemplu să fie transformată Luna în planetă independentă de Terra, sau să se corecteze direcția sateliților planetelor exterioare, care de câteva miliarde de ani continuau să se învârtă în jurul planetei-mamă într-un sens retrograd.

Aceste propuneri îi amuzau pe cei din serviciile Administrației și sfârșeau în dosarul „Smintiți, vizionari și restul".

Știind toate acestea grație funcției tatălui său, Archim Noroît, care fusese unul dintre promotorii proiectului de amenajare a lui Marte, Ina d'Argyre se prezentă cu sfială la secția Administrației din Uraniborg. Ea alcătuise, în prealabil, un dosar complet. Universitatea din Uraniborg îi deschisese porțile, putând astfel să beneficieze de ajutorul unuia din cele mai puternice calculatoare ale sistemului solar și, în același timp, de sugestiile prețioase ale unora dintre cei mai mari astronomi ai epocii.

Se întreba adesea dacă Jor Arlan nu o ajută, în secret. Era însă, pentru ea, o întrebare fără răspuns. Așa cum i-a recomandat Arlan, a făcut o depoziție voluntar limitată, iar funcționarii Poliției științifice, fiind probabil avertizați, nu au insistat. Ina era aproape sigură, totuși, că era obiectul unei supravegheri – sau protecții – continue.

Dar asta nu-i ajungea. Dorea o protecție mai directă. Într-o bună zi, aflând că Ivan von Beauchamp nu părăsise Uraniborgul, s-a dus să-l caute fără să-l anunțe. A primit-o fără să pară surprins și fără prea multă căldură. Ea nu se lăsă încurcată de aceste subterfugii.

– Vreți să-mi faceți o favoare? Am nevoie de dumneavoastră. Vreți să fiți garda mea de corp? întrebă ea.

El clătină din cap, iritat și aparent surprins.

– Nu. Mă tem să nu vă înșelați în privința capacităților mele. De altfel, plec peste cincisprezece zile. Cereți pe cineva Poliției științifice.

Ea insistă.

– Am mai multă încredere în dumneavoastră. Pot să vă plătesc de două ori mai mult decât câștigați în spațiu.

El păli brusc.

– Tot orgoliul de pe Marte îl adunați în dumneavoastră! spuse el. Credeți așadar că puteți cumpăra tot universul. Sau că ajunge un zâmbet ca să fiți urmată.

– N-am vrut să vă rănesc, spuse ea. Sunt oarece șanse ca proiectul de care am vorbit să prindă ființă. Poate că într-o zi navele solare vor călători pe drumuri curățate de asteroizi. Nu vă interesează să participați? Ați deveni astfel consilierul meu.

Ezitarea pilotului era vizibilă.

– Ascultați-mă, spuse ea, dacă am fost prea aspră, vă cer iertare. Iar dacă iubiți aventura, veți avea destulă. Există o șansă din două ca acest proiect să aibă o finalitate. Administrația pare favorabilă, însă trebuie ca Guvernul Terrei să-i ratifice decizia. Adevărata muncă începe abia după aceea, dacă reușesc. Credeți că voi putea îndeplini această misiune singură? M-am gândit la dumneavoastră întrucât mi se pare că sunteți capabil de mai mult decât să pilotați o navă solară. Se poate să mă fi înșelat.

Citi în ochii pilotului că câștigase, dar nu a cercetat motivele unei victorii atât de rapide. A cerut câteva zile de gândire, dar știa că se hotărâse. Nu i-a pus nici o întrebare în legătură cu circumstanțele dispariției sale. Primise și el, fără îndoială, dispoziții să

nu investigheze prea mult, dar ea prefera să atribuie această mutenie discreției lui. Și-a promis să-l trateze, în viitor, cu mai multă atenție. Motivele care au împins-o să-l angajeze pe pilot nu-i erau foarte clare. Un psiholog i-ar fi explicat, fără îndoială, că încerca un interes deosebit pentru Ivan von Beauchamp, și că întregul lui caracter o îndemna să și-l apropie, aceasta fără a vrea să-i recunoască nici un drept asupra ei. Dar nu cunoștea nici un psiholog pe Uraniborg, și chiar dacă ar fi întâlnit unul, nu l-ar fi ascultat, cu siguranță. Ar fi putut, de asemenea, să-și pună întrebări, cu consimțământul lui Ivan von Beauchamp, pe cât de improbabil pe atât de brusc. Probabil primise și aici unele instrucțiuni.

Pentru moment, aștepta verdictul lui Wolfgang Argyropoulos.

Prezența lui Argyropoulos în Uraniborg a scutit-o, fără îndoială, de luni de demersuri dificile. Reușise să-l vadă, iar acesta i-a înapoiat dosarul însoțit de referințe măgulitoare.

– V-am studiat lucrarea cu interes, spuse adjunctul lui Barlon. Experții noștri discută câteva elemente de detaliu. Însă consideră operația perfect realizabilă.

Tăcu, luă o țigară dintr-o cutie și o aprinse cu grijă.

– Dacă nu ar fi fost circumstanțele actuale, continuă el, proiectul dumneavoastră putea să fie respins. Este drept că noi acceptăm orice sugestie, de oriunde ar veni, cu condiția să intre în domeniul nostru de activitate. În afară însă de câteva excepții, precum amenajarea planetei Venus, proiectele desfășurate au fost concepute de serviciile noastre. Și aceasta din numeroase motive. În primul rând, acțiunea noastră trebuie să fie planificată. În al doilea rând, ea comportă numeroase implicații politice.

Ina aștepta, cu mâinile tremurând. Încerca să-și învingă emoțiile uitându-se fix la volumul gros cu cercetările ei, care se găsea deschis în fața lui Argyropoulos. Acesta vorbea încet, ca și cum cuvintele îi erau încărcate cu explozibil.

– În cazul proiectului dumneavoastră lucrurile sunt mai complexe. Ideea dumneavoastră este sprijinită de personalități importante. (Insistă pe ultimul cuvânt și zâmbi vag.) Pe de altă parte, serviciile noastre au lucrat deja mult la această problemă. Ei au recunoscut că ați adus, în mai multe puncte, soluții elegante la unele probleme a căror rezolvare nu o vedeau foarte clar. Dar, mai ales, proiectul dumneavoastră sosește la timp.

Făcu o pauză. Deschise un sertar și scoase un dosar. Coperta de plastic conținea note și mai multe fotografii. Fiecare din aceste

foi și fotografii era marcată cu un cerc roșu care însemna, pentru membrii Administrației, „ultrasecret".

Ina știa acest detaliu.

– Lucrarea dumneavoastră sosește la timp, reluă Argyropoulos, întrucât de cinci ani deja proiectul „Asteroizii" este pe calea cea bună.

Ina a trebuit să-și rețină un strigăt de surpriză. Acest om minței? Dacă nu, de ce Arlan îi ascunsese adevărul?

– Vreți să aruncați o privire pe aceste fotografii? întrebă Argyropoulos.

Ina îl luă în mâini și începu să-l răsfoiască. Fotografiile erau clare. A recunoscut câteva planete mici. Erau perfect vizibile, de asemenea, niște instalații. Știa de existența lor de mai mult timp, însă abia acum le înțelegea semnificația. Pe alte fotografii nu apărea decât pulberea unor astre, roci minuscule care nici măcar nu au nume, dar care reprezintă uneori norocul unui căutător de minereuri, în cazul în care găsește aici diamante care să dateze din primele zile ale sistemului solar.

Pe alte fotografii văzu stații care pluteau în spațiu, dar a căror utilitate nu o putea înțelege. Apoi a înțeles brusc, amintindu-și de propriul proiect. Erau niște porți imense în spațiu. Un fel de plase întinse pe sute de kilometri pătrați, destinate să captureze nori de asteroizi și să-i expedieze într-o direcție bine determinată.

– Înțeleg, spuse ea. Munca mea este absolut inutilă.

Argyropoulos zâmbi.

– În nici un caz, spuse el. Puteți, dimpotrivă, să ne fiți de un mare folos. Dacă acceptați, acest proiect este al dumneavoastră.

Ea deschise ochii mari.

– Am ținut secret acest proiect atât de mult timp pentru că ne temeam de reacțiile Guvernului Terrei. Statutul zonelor exterioare orbitei lui Marte nu este clar din punct de vedere juridic. Acțiunea noastră nu este ilegală, dar s-ar fi lovit, fără îndoială, de opoziția președinției. Am preferat așadar să punem Terra în fața faptului împlinit. Când am început punerea în practică a proiectului, acum mai mult de cinci ani, condițiile politice erau nefavorabile, așa încât Georges Beyle a luat hotărârea să înceapă lucrările în secret. Gândea că toată publicitatea necesară va putea fi făcută mai târziu.

– Dar de ce nu ați așteptat?

– Condițiile astronomice erau deosebit de favorabile. Matematicienii noștri au calculat că o astfel de situație nu s-ar mai întâlni decât după mai multe zeci de ani.

– Și cum ați reușit să țineți secretul atât de mult timp?

Argyropoulos zâmbi. Nu mai era nici urmă de stânjeneală în vocea lui, iar ochii săi reci deveniseră aproape amicali. Probabil că se simțea ușurat, acum, că spusese esențialul.

– Folosim oameni discreți, spuse el. De fapt acest proiect a fost mult timp cel mai mare secret din istorie. Am schimbat itinerariul unor nave sub pretextul securității. Am fost chiar nevoiți să supraveghem cercetările unor astronomi care se interesau periculos de mult de anumiți asteroizi sau de anumite regiuni ale spațiului. De fapt Guvernul Terrei este la curent cu acest proiect de mai mult de un an deja. Dar nu îndrăznește să spună nimic, de teamă să nu fie considerat incompetent. Așteaptă o criză pentru a juca bine această carte. Credem că vom provoca noi această criză.

– Nu văd ce rol aș putea juca eu, spuse Ina.

– Este simplu. Vom adopta proiectul dumneavoastră și vom proceda ca și cum abia acum am pune planul în execuție. Vor trece în jur de trei ani până să obținem primele rezultate.

– Dar Guvernul Terrei nu se va împotrivi?

– Nu, acum, situația politică s-a schimbat. În plus, ne-ați dat o carte bună. Dacă planul nostru reușește, dumneavoastră v-o datorăm. Acest proiect va fi al dumneavoastră.

– Nu vă mai înțeleg, spuse Ina d'Argyre. Nu putea să-și desprindă ochii de la fotografii. Recunoștea, puțin câte puțin, detalii prezente și în proiectul ei. În mai multe puncte, inginerii Administrației adoptaseră, înaintea ei, aceleași soluții pe care ea le reinventase, fără să aibă cunoștință de aceasta.

– Descrieți, în introducerea lucrării dumneavoastră, accidentul care v-a făcut să concepeți acest proiect. Iată cartea pe care o veți juca în fața lumii. Proiectul „Asteroizii" va permite îmbunătățirea securității drumurilor spațiale. Populația care trăiește direct sau indirect din traficul spațial vă va susține, iar acești oameni nu sunt suspecți că ar simpatiza Administrația. Guvernul Terrei nu va putea să li se opună fără un motiv serios. Va trebui să cedeze.

– Este un fel de abuz de încredere, spuse Ina.

Argyropoulos clătină din cap.

– Nu, căci în cele din urmă nu mințim. Însă adevărul are mai multe fețe. Trebuie să reușim această operație; trebuie numaidecât. Suntem înconjurați de puteri ostile. Anumite aspecte ale problemei îmi scapă. Însă știu cât de importantă este reușita noastră pentru întreaga umanitate.

– Vreți să terminați cu Rolf Carenheim, nu-i așa?

– Sunt puteri și mai periculoase. El schimbă rapid subiectul.

– Știți, inginerii noștri au studiat cu interes lucrarea pe care ați făcut-o asupra exploziei celei de-a cincea planete. Erați celebră în Administrație înainte chiar de a vă prezenta proiectul. Dar, din nefericire, trebuie să vă spun că teoria dumneavoastră s-a dovedit aproape sigur falsă. Nu a existat niciodată o a cincea planetă. Probabil au existat, acum foarte mult timp, un număr de planete mici pe orbite mai mult sau mai puțin excentrice. cel puțin două dintre ele trebuie să se fi întâlnit, acum câteva sute de milioane de ani, dând naștere acestei pulberi de asteroizi care infestează cerul. Însă, dacă a cincea planetă nu a existat niciodată, ea va exista în curând. Și cine știe? Într-o zi, ea va purta poate numele dumneavoastră.

Ea ezita. Nu depășise încă vechea sa suspiciune legată de Administrație. S-a întrebat ce sfat i-ar fi dat Jor Arlan. Apoi reflectă: este posibil să ceri un sfat unui creier electronic, un sfat privind o decizie care implică existența a milioane de oameni? Instinctiv, a răspuns afirmativ. Constată că nu se obișnuise încă să-l privească pe Jor Arlan ca pe un ansamblu de tuburi și circuite. Păstrase despre el o impresie ridicol de antropomorfă. Clătină din cap. Trebuia să încerce să uite anumite lucruri. Arlan îi spusese să-l întâlnească pe Georges Beyle și să-i propună proiectul „Asteroizii". Spera deci ca ea să colaboreze cu Administrația.

Însă ea nu putea accepta imediat. Ceea ce îi propunea Administrația nu era un proiect pe care să-l fi conceput ea. Îi propunea să-i servească drept pion pe o tablă de șah politică, ale cărei date puțini oameni păreau să le cunoască și care-i erau ascunse și ei cu mare grijă. Nu-i plăcea asta. Avea de asemenea o vagă conștiință a faptului că Administrația va încerca să se servească de prestigiul numelui d'Argyre pe Marte și pe Terra. Detesta această idee. Unul din motivele care au făcut-o, câteva luni mai devreme, să părăsească Marte cu destinația Ganimede, via Uraniborg, a fost tocmai fuga de numele său.

– Mă voi gândi, spuse ea.

– Fie, spuse Argyropoulos. Dar sunt bucuros să vă spun că Georges Beyle dorește să vă vorbească personal despre unele aspecte ale proiectului.

Ina, surprinsă, ridică capul. Beyle avea reputația de a fi inaccesibil. Puteau fi numărați pe degetele de la o mână oamenii care îl întâlneau din timp în timp. Nu se știa unde trăiește.

Unii spuneau că accidentul în care fusese implicat pe Marte în timpul primului proiect îl afectase atât de tare încât nu mai suporta prezența nici unei ființe umane. Conducea Administrația de departe, însă cu o mână de fier. Conducerea Administrației îi era atât de fidelă încât Adunarea Mondială, în fața căreia el era, în principiu, responsabil, nu mai îndrăznea să-i propună destituirea. Și nu-i displăcea, pe de altă parte, să vadă în el o contragreutate la personalitatea ambițioasă a lui Rolf Carenheim.

– Voi vorbi cu plăcere cu el, spuse Ina.

Nu reușea să creadă că îl va întâlni, într-adevăr, pe Georges Beyle. Trebuia să însemne că situația era mai gravă decât putea ea concepe.

– Dar nu este aici? întrebă ea.

– Nu. Va vorbi cu dumneavoastră prin intermediul unei porți spațiale. Sper că veți folosi aceste câteva zile pentru a reflecta. Ar fi regretabil să ne refuzați ajutorul dumneavoastră.

Se ridică. Ochii îi redeveniră reci. Era un bărbat dur, conchise Ina. Știa exact ce voia. Aparținea unei lumi în care nu era loc nici pentru ezitare și nici pentru greșeală. Curios, își aduse aminte de ceea ce-i spusese Arlan: spațiul este plin de prieteni, dar și de dușmani.

Își spuse că un om precum Argyropoulos putea supraviețui chiar și într-o lume plină de dușmani.

10

Ina și-a promis să o întâlnească pe cântăreața Jenny și să încerce să-i smulgă o părticică de adevăr. Nu i-a fost greu deloc să găsească locul din Epipole unde trăia cântăreața. Îl avertizase pe Ivan von Beauchamp asupra intențiilor ei. Mai târziu îi va povesti totul, însă nu era încă momentul.

Într-o dimineață, așadar, se îndreptă către un cartier al Epipolei, în compania pilotului, tăcut. Uraniborgul se schimbase puțin în

absența ei. Zărea din când în când, prin pereții transparenți ai căilor de legătură, sfere pe care nu le știa: orașul se întindea puțin câte puțin, se ramifica, se complica. Se apropiau de A Șaptea Tavernă. S-au întâlnit cu navigatori beți, cu piloți în uniformă care căutau câțiva voluntari pentru a completa echipa unei nave. Jenny locuia chiar în sfera tavernei. Informatorii Inei îi indicaseră o trecere secretă care ducea la apartamentul ei. Ina d'Argyre încercase să o găsească pe cântăreață prin videotelefon, dar în van: nu i-a răspuns niciodată. Așadar s-a hotărât s-o întâlnească pe cântăreață pe nepregătite.

Voia să știe de ce o avertizase Jenny să nu plece pe Ganimede. Și cum și de la cine obținuse ritmurile ciudate ale muzicii de pe Mira Ceti.

Era posibil ca aceasta să fie în legătură cu Foran sau chiar cu Arlan. La acest gând, pe Ina d'Argyre o cuprinse un val de gelozie pe care încercă să-l alunge. Era posibil să fie geloasă din cauza unui creier electronic?

Când au ajuns în fața sferei Tavernei a Șaptea, îi ceru pilotului s-o aștepte. El acceptă, nu fără să protesteze. În ce încurcătură se va mai băga? Însă ea insistă cu toată încăpățânarea de care era în stare, iar el păru să se resemneze. Simțea că se apropie momentul în care exasperarea pilotului va fi atât de mare încât va pleca din nou în spațiu. Dar nu-i va da voie, își spuse ea. Nimeni nu o putea abandona astfel. Și mai ales el.

Pătrunse în sferă printr-un pasaj prost luminat și împinse fără greutate o ușă despre care i se spusese că este întotdeauna deschisă. Merse pe un culoar lung care urmărea peretele exterior al sferei și auzi, încă foarte departe un cântec. Recunoscu vocea lui Jenny. Recunoscu chiar și cuvintele cântecului. Erau cele pe care le auzise în seara când a fost la tavernă în compania pilotului.

Brusc, vocea se opri. Ina grăbi pasul. Numără ușile. Curând ajunse în fața apartamentului lui Jenny. Împinse ușa, care se deschise.

Încăperea era largă și mobilată cu obiecte heteroclite. Nu era nimeni. Cu o clipă mai devreme, totuși, Jenny cânta acolo.

Ina descoperi în spatele unei draperii o altă ușă. O deschise și intră într-o cameră mică. Pe pat erau împrăștiate în dezordine mai multe rochii.

Cântăreața fugise când îi simțise prezența. Nu putea să se ascundă foarte departe. Ina încercă toate ușile care dădeau în camera mică. Descoperi mai întâi un vestiar, apoi o baie.

A treia se deschise spre un pasaj strâmt și întunecat.

Ciuli urechea. Înaintă pe vârful degetelor. Auzi o respirație ușoară. Cineva încerca să fugă fără zgomot, însă pereții metalici purtau sunetele departe. Ina începu să fugă. În fața ei apăru o lumină. Apoi un fel de hău, un spațiu imens, plin de o lumină difuză, alcătuit dintr-o încrengătură imposibilă.

Intra în Taverna a Șaptea. Prin acest pasaj își făcea Jenny intrarea în fiecare seară.

Și atunci o zări pe Jenny. Cântăreața era doar la câțiva metri. Părea îngrozită.

Ina o chemă.

– Așteptați. Nu vreau să vă fac nici un rău.

Emoția cântăreței era atât de vizibilă încât Inei aproape că îi fu milă de ea. Dar trebuia să știe.

Cântăreața se găsea la extremitatea unei mici platforme. Ina ajunse lângă ea.

– Trebuie să vă vorbesc. De ce ați fugit?

– Nu știu nimic, spuse Jenny. Plecați, lăsați-mă. Ina clătină din cap.

– Mai întâi trebuie să-mi răspundeți la niște întrebări.

– Nu am nimic să vă spun. Nu știu nimic.

– Am fost pe Ganimede, spuse încet Ina. Supraveghea expresia cântăreței, însă fu decepționată. Jenny se calma. Își stăpânea din ce în ce mai bine spaima inexplicabilă.

– Știu, spuse ea.

În ochii ei era o anume ferocitate.

– Îl cunoașteți pe Jor Arlan, continuă Ina. Cine este? De unde îl cunoașteți? Ce joc jucați?

– Nu pot să vă spun nimic. Nu știu nimic, spuse Jenny. Să nu aveți încredere în Foran. Este periculos. Asta-i tot ce pot să vă spun.

Își mușcă buzele ca și cum ar fi vorbit prea mult. Voia să fugă din nou, dar Ina o ținu de braț.

Ea gândi rapid. Cum aflase Jenny că avea să-i vorbească de Foran, omul cu degetele dezgustătoare? De unde știuse Jenny de venirea ei? Și data trecută, când fusese cu pilotul în tavernă, cum aflase de călătoria pe care voia s-o facă pe Ganimede? Puteau să fie foarte bine niște coincidențe. Și totuși trebuia să existe o altă explicație.

– Nu, strigă brusc cântăreața.

Mirată, Ina se uită fix la ea. Căută privirea cântăreței și brusc înțelese. Lansă o întrebare mută. Citi răspunsul în ochii lui Jenny. Nu era decât o luminiță, dar era suficient.

– Sunteți medium, nu-i așa? întrebă Ina cu blândețe.

Ochii lui Jenny au răspuns „da". Exprimau, în același timp, o suferință profundă, cea a unei ființe hăituite.

– Da, spuse ea imperceptibil.

Aceasta explica diferența dintre Jenny și celelalte cântărețe. Aceasta explica succesul lui Jenny mai bine decât vocea sa, mai bine decât frumusețea stranie a muzicii pe care o cânta, mai bine decât inteligența sau talentul său. Putea pur și simplu să citească în mintea oamenilor ceea ce doreau, ceea ce căutau, iar cântând putea să le dăruiască toate aceste lucruri. Putea să le povestească visele mai bine decât ar fi făcut-o ei înșiși. Iar când Ina se apropiase de ea, Jenny văzuse ceva ce-o înnebunise.

– Nimeni nu știe că sunteți medium, nu-i așa? întrebă Ina.

– Nu, nimeni.

Jenny ezită o fracțiune de secundă.

Ina adăugă imediat.

– În afară de Jor Arlan.

Cântăreața încerca să scape de privirea ei. Întoarse capul.

– De ce vă este atât de frică de mine? întrebă Ina. Sunt prietena dumneavoastră.

– Nu, nu. (Cântăreața clătina din cap. Părul îi flutura în jurul feței.) Eu nu am prieteni... Sunt un monstru. Acum știți.

Părea că se refugiază în ea însăși.

– Este ceva ce Arlan nu știe? întrebă Ina.

Era îngrozită și ea de întinderea rețelei pe care o țesuse, se pare, creierul electronic. Jenny era, în acest caz, una din verigile importante ale acestei plase. Și totuși părea fără sens.

– Nu știu. Nu știu, repeta cântăreața. Ina slăbi strânsoarea și se dădu înapoi cu un pas.

– Sunteți nefericită, nu-i așa? Sunteți singură, teribil de singură.

Încerca un sentiment de milă pentru cântăreață. Trebuia să fie teribil să fii medium într-un univers populat cu ființe care nu erau, să percepi miile de gânduri necontrolate, să fii singurul exemplar din specia ta.

Exista oare o întreagă rasă de astfel de ființe împrăștiate în sistemul solar, de a căror prezență Jor Arlan știa? Sau Jenny era rezultatul unei mutații unice?

Ina regretă, brusc, că a speriat-o atât de tare pe cântăreață. Acum avea s-o lase.

O va revedea altă dată, poate. Încerca pentru ea însăși un fel de dispreț. De ce-i trata întotdeauna pe ceilalți ca și cum ar fi niște obiecte, niște meteori reci pe care-i poate manipula după voia ei?

Își aminti cuvintele cântăreței:

Când am venit din periferiile Terrei
Nici nu m-ai privit
Nu ai inimă, Johnny, și știi asta,
Dar te iubesc atât de mult, Johnny, te iubesc atât de mult....

Văzu cum pe buzele lui Jenny se naște un zâmbet. Sub ea, luminile se aprindeau. Încrengătura metalică a marilor arbori de oțel se preciza tot mai mult. Au auzit zgomote. În curând A Șaptea Tavernă își va deschide porțile unui întreg popor de dezrădăcinați aruncați pe suprafața stelelor, veniți să caute acolo o speranță deșartă.

– Aveți grijă, spuse Jenny. Feriți-vă de Foran.

Pe fața ei apăru un dezgust inexprimabil.

Ina o lăsă să treacă. Jenny mergea încet către o scară de sticlă aproape invizibilă. O cobora în fiecare seară în holoul proiectoarelor, părând să cadă din stele.

– Este rău, spuse ea încă o dată, punând piciorul pe prima treaptă, pe când era încă cu spatele la Ina.

Apoi se întoarse și îi zâmbi.

Iar Ina, tulburată, o privea coborând. Știa și ea că Foran, orbul cu degete dezgustătoare și cu inteligență exacerbată, ființa abjectă de care chiar și Arlan se temea, reprezenta răul în toată splendoarea lui.

Dacă răul exista, gândea Ina, de acolo trebuie să vină.

O privea pe Jenny cum dispare printre trunchiurile de metal. Apoi, cu mintea plină de întrebări, se îndreptă încet spre Ivan von Beauchamp.

11

Aștepta, singură în biroul mare și gol al lui Wolfgang Argyropoulos, ca Georges Beyle să apară pe ecran. Nu era un ecran obișnuit, căci Beyle se folosea de o poartă prin spațiu pentru a comunica cu diversele instalații ale proiectului. În timp ce undele radio

aveau nevoie de mai multe ore pentru a atinge planetele exterioare ale Terrei, transmisia prin poartă era practic instantanee, iar situarea emițătorului era aproape nedetectabilă.

Georges Beyle putea astfel să se găsească oriunde în sistemul solar. Însă majoritatea oamenilor credeau că refugiul său se află pe planeta sa natală, Terra.

A reflectat în ultimele zile și a simțit că suspiciunile ei împotriva planului Administrației se împrăștie.

Se întreba ce gen de om era Georges Beyle. Auzise adesea vorbindu-se despre el, pe Marte și pe Terra, tatăl său, Archim Noroit, fiind un mare prieten al lui Beyle în timpurile glorioase ale realizării proiectului marțian. Mama sa, Gena d'Argyre, nu vorbea niciodată de acest pământean. Totuși, o dată, la o întrebare a Inei, i-a povestit accidentul care era să-l coste viața pe Georges Beyle. Un atentat, spunea ea. După accident, Georges Beyle nu a mai fost același. S-a îndepărtat de oameni și s-a consacrat pe deplin soluționării problemelor Administrației. Archim și Gena nu îl mai vedeau decât foarte rar. Treptat, se instala printre legendele spațiului. Unii pretindeau că murise și că Administrația îi păstra doar amintirea, ca pe un simbol. Ziarele publicau din timp în timp informații cu privire la el, însă erau întotdeauna dezmințite.

Suprafața impalpabilă a ecranului părea agitată de curenți.

Nu era nimic material, doar o peliculă energetică ce părea în acel moment capabilă să reflecte la fel de mult precum o oglindă.

Aplecându-se puțin înainte, Ina d'Argyre putea să-și vadă propria imagine reflectată.

Oglinda se tulbură și, fără nici o tranziție, văzu apărând pe ecran o față. Se aștepta să vadă un bărbat instalat în spatele unui birou, dar pe ecran nu era decât o față în plan mare care ocupa aproape toată suprafața. Nu putea distinge ce se afla în spatele bărbatului. Era înconjurat de un fel de ceață.

Bărbatul nu avea vârstă. Fața sa, deși nu semăna deloc cu o mască, părea uimitor de țeapănă. Când a vorbit, buzele i s-au mișcat cu un fel de încetineală mecanică. Însă ochii îi erau deosebit de intenși.

Ina nu putea să decidă dacă era frumos sau nu. Dădea impresia de putere, de inteligență senină, dar glacială.

După cât se știa despre el, trebuia să aibă puțin mai mult de cincizeci de ani, se gândea Ina. Însă nu corespundea cu realitatea. Nu avea în față un bărbat de cincizeci de ani. Apoi își aminti că în

accident lui Beyle îi fuseseră distruse anumite țesuturi nervoase. Unele forme de paralizie puteau să dea o mască de acel gen.

– Semănați cu mama dumneavoastră, spuse el cu o voce monotonă.

– Așa se spune, răspunse ea destul de sec.

– Este adevărat, spuse el. Și sunteți la fel de hotărâtă ca ea. Poate puțin mai încăpățânată. Nu este ușor să fii prietenul dumitale. N-aș vrea să fiu Ivan von Beauchamp.

Ea se înroși. Fu invadată de furie. Nu venise să vorbească inutilități.

– Sunteți foarte tânără, spuse el. Sunteți foarte vulnerabilă, de asemenea. A atârnat de un fir de păr ca această inteligență să nu fie în mod stupid distrusă.

Ea nu a răspuns.

– Nu ați făcut bine să pătrundeți cu ochii închiși în inima celei mai complexe probleme căreia trebuie să-i facă față omul, de când există el. Ați complicat lucrurile. Acum trebuie să ne ajutați să le simplificăm.

– Este vorba despre problema politică? spuse ea.

– Da, dar este ceva încă și mai grav. Unul dintre lucrurile pe care le-ați aflat pe Ganimede este că nu suntem singuri în univers.

– Mira Ceti? întrebă ea.

– Da, Mira Ceti. Trebuie să fim capabili, în curând, să cunoaștem aceste civilizații din stele. Asta poate face încă zeci de ani, poate secole, însă ajutorul dumneavoastră ne poate ajuta să câștigăm cel puțin zece ani. Este enorm. Trebuie să devenim mai puternici decât suntem. Nu avem numai prieteni în spațiu, știți asta.

– Știu, spuse ea.

– Iar această afacere cu asteroizii este legată într-un mod pe care nu prea îl înțelegem cu unele avertismente pe care ni le lansează Mira Ceti de ani. Trebuie să reușim. Nu cunosc nici eu adevărul, dar sper să-l descoperim.

Vorbea cu simplitate. Îi era recunoscătoare pentru aceasta.

– Dacă l-ați ști, mi l-ați spune?

El nu a răspuns direct.

– Unele informații sunt periculoase.

– Dar vreau să știu. Vreau să iau o hotărâre în cunoștință de cauză.

Ea ezită un moment. Nu mai știa de unde să înceapă. Își adună curajul.

– Foran, spuse ea. Cine este?

– Nu pot să vă spun.

– Dar de ce mi-a furat proiectul? Cel puțin asta trebuie să știu. Pentru a i-l preda lui Rolf Carenheim, guvernatorului Terrei? Sau are alte motive?

– A trimis, într-adevăr, o copie a notițelor dumneavoastră lui Carenheim. Crede că se poate folosi de Foran și îl protejează, mai mult sau mai puțin.

– Dar nu știe cine este cu adevărat, nu-i așa?

– Nu știe.

– Iar Foran a avut alte motive?

– Foran pare să aibă motive personale pentru a se interesa de asteroizi. Ar fi periculos pentru dumneavoastră să știți care sunt acestea. Pot totuși să vă spun că a comis o dublă greșeală în ceea ce vă privește. Mai întâi privind originea, și apoi capacitățile dumneavoastră. Logica lui este uneori neobișnuită. Și pare să disprețuiască mult specia umană.

– Este periculos, spuse ea instinctiv.

– Foarte; spuse el.

– De ce nu îl distrugeți?

– Am încercat, mărturisi Beyle.

– Și ați eșuat?

– Pentru moment, da.

Ina rămase tăcută. Nu putea concepe cum un singur om, oricât de inteligent și puternic ar fi, putea să zădărnicească operațiunile unei organizații enorme precum Administrația.

– Ajutându-ne, puteți contribui la distrugerea lui, spuse Beyle.

– De ce nu a fost arestat după răpirea mea? Nu l-ați găsit?

– Ba da. Dar mai trebuie să aflăm niște lucruri în ceea ce-l privește. Problema este infinit mai vastă decât vă puteți imagina. Soluția trebuie găsită însă repede.

– De ce nu mai puteți păstra mult timp secret proiectul „Asteroizii"? întrebă ea.

– Pentru un motiv extrem de simplu. În câteva săptămâni, câteva luni cel târziu, proiectul va exploda în spațiu. Prima fază o reprezintă deplasarea mai multor planetoizi de mărime medie. La capătul unei călătorii de câteva luni se vor întâlni toți în același punct al spațiului. O vor face la viteze atent calculate dinainte. Ei vor forma nucleul celei de-a cincea planete.

– Înțeleg, spuse ea. Prin urmare, veți expedia pe suprafața acestui nou astru miliardele de tone de asteroizi adunați în spațiu prin porți. Însă când aceste mici planete vor începe să se miște în cer, când vor ieși de pe orbitele lor obișnuite, orice astronom se va întreba ce se întâmplă.

– Exact, spuse el. Etapa secretă a proiectului aproape că s-a terminat. Preconizam să-l facem public în aproximativ o lună. Dar nu eram siguri că reacțiile vor fi bune. Psihologii noștri spun că șansele noastre cresc dacă interveniți dumneavoastră.

– Înțeleg, spuse ea.

Ea lăsă o pauză. Apoi spuse:

– Acum câteva luni nu aveam prea multă simpatie pentru dumneavoastră. Acum nu mai știu. Nu mai văd la fel lumea.

Avu din nou un moment de tăcere.

– Cred că am îmbătrânit foarte mult, spuse ea cu o voce cât se poate de serioasă.

– V-ați schimbat. Nu este același lucru. Pe Ganimede, Arlan a încercat să vă înapoieze o personalitate cât mai apropiată de cea pe care o aveați înainte de răpirea dumneavoastră. Unele diferențe rămân totuși.

– Nu știu. (Avu un moment de ezitare.) Dumneavoastră l-ați construit pe Arlan, nu-i așa?

– Să spunem, lucrurile pot fi văzute și așa.

– Vă este subordonat?

– Nu este chiar asta relația.

Ea se întrebă dacă a zâmbit sau i s-a părut.

– Mi s-a spus să am încredere în dumneavoastră, spuse ea cu o docilitate bruscă. Accept planul.

– Vă mulțumesc, spuse el simplu. Argyropoulos vă va da toate informațiile necesare. Operațiunea Ina d'Argyre va începe chiar de mâine.

– Aș vrea să vă mai cer un lucru, spuse ea cu voce joasă. Aș vrea să-l revăd pe Arlan. Este o mașină, desigur, dar... poartă un nume de om, îi datorez mult și nu pot să mă gândesc la el ca la o mașină.

– Nu este numai o mașină, spuse Beyle după un moment de ezitare.

– De ce l-ați construit?

– Sunt probleme pe care ființa umană nu le poate rezolva singură. Arlan poate rezolva unele. Dar are și el limite.

A crezut că distinge în vocea lui Beyle o umbră de tristețe. Poate că nu era însă decât o iluzie.

– De exemplu traducerea mesajelor stelelor, spuse ea.

– De exemplu. El nu s-a extins încă până la limita sa maximă. Într-o zi poate că va ocupa toată planeta. Într-o zi va fi poate atât de vast încât va putea asculta și înțelege toate vocile galaxiei.

– Atunci va fi precum un zeu, spuse ea îngrozită.

– Nu, spuse Georges Beyle. Nu. Nu va deveni niciodată zeu. În lumea noastră nu există zei, micuță Ina.

Ea ridică capul și privi acea față impasibilă, acei ochi reci precum niște cristale și crezu că citește în ei o suferință veche, care stăruia dincolo de inteligență, dincolo de experiență... și pricepere, dincolo de oceanele de probleme, în chiar inima acestui om. Și nimic, a înțeles bine acest lucru, nimic nu ar putea să-l elibereze vreodată. Și-a amintit de toate legendele care circulau pe seama lui. În celc din urmă, gândea ea, era teribil de uman.

Ea închise ochii. Pentru prima dată după mult timp se simțea prea tânără și prea nestiutoare. Nu mai avea câtuși de puțin încredere în ea... Voia să se refugieze lângă cineva. Dorea cu ardoare prezența lui Ivan von Beauchamp. Apoi se întrebă dacă rămăsese ceva din ea necitit de Georges Beyle.

I-a spus „la revedere".

Iar suprafața deveni din nou ca de oglindă. Se aplecă înainte, cu speranța că va zări dintr-o clipire lumea în care se găsea el, dar nu văzu decât reflexia feței ei. Atunci și-a dat seama că uitase să pună o întrebare.

Nu l-a întrebat dacă o cunoaște pe cântăreața Jenny.

Apoi nu s-a mai gândit la asta. Se gândea doar că va deveni, cel puțin aparent, unul dintre cele mai importante personaje ale sistemului solar.

12

Când planul său a fost publicat, Ina d'Argyre a făcut, în compania lui Ivan von Beauchamp, un turneu triumfal pe Terra și pe Marte. Au fost atrași în proiectul „A Cincea Planetă" toți cei care trăiau în spațiu sau dintr-o afacere legată de spațiu, căci știau bine pericolul pe care îl reprezenta traversarea lanțului de asteroizi. Pe Marte, Ina a valorificat, în mod abil, prestigiul numelui pe care îl purta.

Pe Terra a știut, conform indicațiilor psihosociologilor Administrației, să evidențieze latura competitivă a acțiunii: construirea unei planete din elemente dispersate în sistemul solar nu era oare cea mai bună dovadă a puterii omului, nu era oare cea mai grandioasă realizare pe care ar fi făcut-o omul vreodată? Construind o planetă, el schimba pentru totdeauna fața sistemului solar în care se născuse și lăsa o urmă a măreției sale care va supraviețui poate mult după el. Și pe lângă aceasta, crea un nou spațiu deschis colonizării.

În ciuda tinereții ei, se bucura de o reputație fundamentată în mediile științifice ale celor trei planete, datorită lucrărilor ei. Ajutorul care-i fusese acordat de universitatea din Uraniborg, în mare parte datorită sprijinului Administrației, a întărit această impresie favorabilă.

Pentru jurnaliști, era un personaj ideal. Reunea avantajele vedetei holovideo și pe cele ale savantului care a făcut o descoperire extraordinară. În zadar a insistat cu modestie pe faptul că lucrarea sa nu fusese decât un program și că multe detalii rămâneau încă să fie precizate, i s-a acordat mai mult geniu decât și-ar fi acordat chiar ea însăși. A eclipsat pentru un moment chiar și un grup de arheologi care făcuseră descoperiri senzaționale în legătură cu orașele moarte de pe Marte și care de câtva timp monopoliza primele pagini.

În fața unui asemenea succes, Guvernul Terrei nu a îndrăznit să manifeste o opoziție directă față de proiect. În cursul unei întâlniri televizate cu Rolf Carenheim, tânăra astronom a demonstrat în mod strălucit toate avantajele proiectului și a evidențiat mai ales că a cincea planetă, o dată creată și dotată cu o atmosferă aproximativ un secol mai târziu, ar putea primi numeroși coloniști, ușurând astfel puțin Terra suprapopulată. Ar fi posibil să se mențină acolo, spunea ea, nu numai un climat tolerant, dar și agreabil, în ciuda distanței mari față de Soare. Climatizarea planetelor era o știință în plin avânt, iar exemplul marțian demonstra că se puteau aștepta multe succese.

Adunarea Mondială acceptă proiectul.

A fost plăcut impresionată de creditele acordate, care erau rezonabile. Carenheim a încercat să declanșeze o anchetă cu privire la fondurile aparent nelimitate de care părea să beneficieze Administrația, însă aceasta avea destulă putere pentru a se opune cu succes acestei cerințe. Ea a susținut că situația nu necesită un con-

trol bugetar extraordinar care să se adauge inutil la controlul cincinal prevăzut de legile Administrației. Conflictul s-a oprit aici.

În realitate, miza luptei politice nu era a cincea planetă. Ceea ce se petrecea dincolo de orbita lui Marte interesa relativ puțin locuitorii Terrei, care reprezentau încă în acea perioadă opt zecimi din umanitate. Problema era de a ști pur și simplu care dintre cele două puteri, Administrația sau Guvernul Terrei, va câștiga pe termen lung.

Campania fulger a Inei d'Argyre a luat prin surprindere guvernul lui Carenheim. Acesta a încercat să nu-și piardă cumpătul. Asta nu l-a împiedicat să-i ceară lui Foran, care lucra uneori pentru el, așa cum arătau arhivele publicate ulterior ale Universității din Circe (Marte), câteva informații suplimentare despre ceea ce se petrecea la nivelul asteroizilor.

Informațiile nu i-au parvenit niciodată. De fapt, Carenheim nu a reușit să restabilească contactul cu Foran decât câteva luni mai târziu...

Era la Roma, pe Terra. Căldura era apăsătoare. Precum niște muște, jurnaliștii roiseră întreaga zi în jurul Inei d'Argyre. Seara, a reușit să scape, în compania lui Ivan von Beauchamp. Pilotul era sumbru.

Nori enormi păreau că se agață de construcțiile gigantice ale periferiei. Sub o boltă de sticlă, Colosseumul, protejat de intemperii, de vânt, de ploaie și de fulger, de trecerea timpului parcă, se lăsa admirat.

– Trebuie să vă aduc o veste proastă, spuse pilotul.

Ea îl fixă, surprinsă. În ultimele zile rămăsese adesea tăcut, dar pusese aceasta pe seama oboselii. Și ea se simțea epuizată. Nu avea decât o singură grabă: să facă a doua parte a călătoriei, să vadă cum se execută proiectul în lanțul de asteroizi. Acum plecarea era aproape.

– Demisionez, spuse Ivan von Beauchamp. Am găsit o navă care căuta un pilot.

Ea tresări. Nu se aștepta la o astfel de decizie. Avea nevoie de prezența lui Ivan von Beauchamp. Dar nu reușise să afle dacă îl iubea cu adevărat. Uneori, deși nu avea sens, se surprindea murmurând numele unui om care se numea Jor Arlan și care trăia pe Ganimede.

Deși Arlan nu era un om.

Înțelese brusc că decizia pilotului era veche și irevocabilă, că nu o urmase atât de mult timp decât pentru că a considerat că avea cu adevărat nevoie de el. Ea își spusese deja înainte că pilotul îi va pune probleme într-o zi. Era un om liber și nu putea spera că-l va înlănțui mult timp. Trebuia să plece într-o zi sau alta. Ar fi decepționat-o dacă nu ar fi făcut-o. Însă acum, când pleca, își dădea seama că avea o nevoie nebună de el.

– Nu mă puteți părăsi așa, spuse ea.

– Nu mai aveți nevoie de mine. Locul meu este acolo, sus. Și eu iubesc spațiul.

– Pe mine nu mă iubiți?

El ezită înainte să răspundă.

– Ba da, spuse el într-un sfârșit. Dar eu nu sunt om pentru dumneavoastră. Nu sunt decât un pilot, v-am mai spus deja. M-aș detesta dacă aș căuta să vă văd din nou...

– Nu fiți absurd, spuse ea prompt.

Dar știa că avea dreptate. Nu putea să-l țină legat de ea, nici măcar cu un lanț de aur.

– Și dacă vă voi căuta? spuse ea cu impulsivitate.

El zâmbi. Pe arena Colosseumului, reflectoarele decupau umbrele severe ale marilor arcade.

– Ar fi altceva. Într-o zi, poate... Înțelegeți-mă. Mă plictisesc aici. Sunt inutil.

– Trebuia să parcurgem împreună zona asteroizilor. Dumneavoastră ar fi trebuit să mă protejați.

– Sunteți vegheată de o armată întreagă. M-am săturat de rolul acesta de marionetă.

– Și eu, spuse ea. Cine-mi mai rămâne dacă plecați?

El începu să râdă fără poftă.

– Presupun că veți fi pusă în încurcătură. Veți găsi câte gărzi vreți, chiar fără să le plătiți.

Ea avu un acces de mândrie. Nu, nu avea nevoie de nimeni. De un pilot obscur, cu siguranță nu.

– Când plecați? întrebă ea sec.

– Mâine, spuse el.

– Pe o navă solară?

– Voi ajunge pe o navă solară care pleacă la sfârșitul săptămânii.

Ea respiră adânc.

– Aș vrea să nu ne mai vedem până plecați, spuse ea. Vă... vă doresc călătorie plăcută.

Ea plecă în fugă pe lângă pereții transparenți care îmbrăcau Colosseumul. Lovi câțiva trecători. Auzi voci care o recunoșteau și o strigau pe nume. Dar nu s-a oprit.

Totuși, puțin mai departe, încetă să mai fugă. Întoarse capul. La început nu văzu decât mulțimea, apoi, făcând o mișcare, zări silueta îndepărtată și minusculă a pilotului.

Închise ochii. Mă voi duce pe Ganimede, gândea ea, mă voi duce pe Ganimede.

Dar nici asta nu mai avea sens.

Wolfgang Argyropoulos o trata puțin ca pe fiica lui și se mira să o vadă lucrând cu atâta ardoare. De când nava care-i ducea spre asteroizi părăsise Terra, nu înceta să studiezè rapoartele care i se prezentau. Claritatea minții ei îi mira pe tehnicieni; punea mereu întrebări.

Asimila cu o ușurință uimitoare informațiile care i se ofereau. O mira și pe ea. Se întreba dacă Jor Arlan, redându-i memoria, nu-i dezvoltase și creierul. Știa că Arlan era considerat unul din cei mai buni psihosociologi ai sistemului solar și că teoria sa despre genetica inteligenței era o lucrare de referință. Găsea extraordinar că o mașină putea ști atâtea lucruri despre comportamentul uman. Dar la urma urmei era logic. Georges Beyle construise un creier electronic capabil să analizeze o mulțime de situații complexe. Problemele umane nu reprezentau decât un număr limitat, deși enorm, din aceste situații posibile.

Au vizitat mai multe planete mici cu nume mitologice, precum Vesta sau Iunona, și care nu au decât cel mult câteva sute de kilometri în diametru. Unii din acești planetoizi, cei mai puțin importanți, puteau să servească drept nucleu pentru a cincea planetă.

Au petrecut o săptămână pe Euridice. Era o rocă neagră, cu un diametru de câteva zeci de kilometri. Gravitația era atât de slabă încât oamenii care lucrau pe suprafața ei trebuiau să-și ia precauții speciale. Din fericire planetoizii conțineau o proporție ridicată de fier, iar folosirea de tălpi magnetice era suficientă pentru a-i reține pe tehnicieni destul de prinși de sol.

Orbita lui Euridice era prea puțin eliptică. Specialiștii Administrației foraseră cratere enorme în grosimea rocii. Peste câteva luni, explozia unor depozite nucleare puternice trebuia să scoată planeta de pe orbita ei obișnuită. Traseul ei fusese calculat cu minuțiozitate. Va pluti cu o viteză de mai mulți kilometri pe secundă către

un punct al spațiului unde va întâlni alți planetoizi deplasați și ei de pe orbita lor. Șocul va fi enorm. El va degaja temperaturi de mai multe mii de grade. Planetoizii se vor topi. Ei vor constitui o sferă neregulată care va forma nucleul celei de-a cincea planete.

Atunci va începe a doua fază a proiectului. Vor fi dispuse porți imense în spațiu, în apropierea suprafeței acestui nou planetoid. Iar prin alte porți, încă și mai vaste, se va mătura regiunea de asteroizi, norul care infesta spațiul fiind îndepărtat spre noua planetă.

Vor trece zeci de ani până ce spațiul va fi complet curățat. Și alți zeci de ani până ce planeta va fi suficient de răcită pentru ca omul să poată pune piciorul pe ea. Însă Administrația avea timp. Administrația vedea departe și adânc.

Este ceea ce-i explica Inei Argyropoulos.

– Unele probleme de ordin geologic s-au pus încă de la început, spunea el. Planeta artificială pe care noi o vom construi va fi puțin mai mare decât Marte, dar compoziția sa nu va fi mult mai diferită de cea a lui Marte. Ea nu va conține, precum Terra, un nucleu de fier lichid. Vom încerca totuși să triem asteroizii și să-i dispunem în straturi de densitate descrescătoare. Acest proces se va face de la sine în fuziunea care va urma șocului, dar vom câștiga timp enorm pregătind-o într-un fel.

La cincisprezece miliarde de ani de la crearea universului, la cinci miliarde de ani de la crearea Soarelui și a planetelor, această idee a conceperii unei planete era extrem de îndrăzneață. Într-o zi, gândea Ina, oamenii vor ajunge să creeze sau să deplaseze sori. Nu se găseau încă decât la începutul istoriei lor.

A înțeles cu claritate ceea ce a vrut să spună Argyropoulos vorbind de trierea asteroizilor abia când a adus-o pe o navă de recunoaștere să vadă un asteroid de un tip puțin particular. Reflecta razele soarelui cu o intensitate neobișnuită. Văzut de departe, semăna cu o faleză cretoasă. Era imens și omogen.

Era de gheață.

– Acum mai mult de o sută de milioane de ani, spuse Argyropoulos, arătându-i monstruoasa banchiză a spațiului, existau probabil în această regiune două sau trei planete puțin mai mari decât Luna. În urma unei catastrofe, poate a exploziei uneia dintre ele din motive pe care nu le cunoaștem, ele s-au contopit. Aveau oceane și o atmosferă. O mare parte din această apă și din acest gaz s-au volatilizat în spațiu. Dar au rămas fragmente importante. Probabil destul cât să înzestrăm noua planetă cu mai multă apă decât

pe Marte. Și, dacă trebuie, vom merge să căutăm oxigen pe lunile planetelor exterioare. Luăm cu multă grijă coordonatele acestor blocuri. Le adunăm. La momentul potrivit le aruncăm pe suprafața noii planete. Vapori groși vor urca către cer ca în primele zile ale Terrei, apoi vor cădea sub formă de ploaie. Va fi un potop. Apoi vor apărea continentele. Dar ceea ce pe Terra a luat sute de milioane de ani, noi vom face într-un secol, poate mai puțin.

Vorbea fără grabă, cu un fel de afectare în voce. Trăia într-o lume unde nu existau limite în acțiunea omului. Era animat de același suflu care îl animase pe Georges Beyle în primele zile ale Administrației.

– Este posibil să facem unele descoperiri inedite, mai spuse el. Vă amintiți de orașele noastre de pe Marte?

Ina încuviință din cap. Descoperirea orașelor moarte fabulos de vechi de pe Marte a fost cel mai important eveniment al arheologiei. Era prima dată când se găseau urmele trecerii unei alte specii. Însă unele indicii arătau că constructorii acestor orașe nu erau de origine marțiană. Veneau de altundeva. S-au căutat și alte vestigii în sistemul solar. În van.

– Ei bine, trebuind să-i explorăm în toate sensurile, am găsit ruine în asteroizi. Niște fragmente minuscule, din păcate. Una din planetele care au dispărut acum sute de milioane de ani trebuie să fi găzduit mai multe din aceste orașe. Oare distrugerea ei a fost voluntară sau a fost provocată de imprudența locuitorilor ei? Este o întrebare fără răspuns.

Ina visa. Se întreba dacă vocile de pe Mira Ceti îi vorbiseră lui Jor Arlan despre orașele ascunse de pe Marte, despre orașele moarte ale căror fragmente pluteau în sistemul solar în toate sensurile. Timp de ani și ani, pe când ea studia astronomia, universul i se păruse gol și pustiu, populat doar de stele și de lumi înghețate. I se păruse enorm. Acum îl găsea aproape suprapopulat. Nenumărate specii își disputau istoria vieții în timp și spațiu.

Însă nici una dintre ele n-a știut și nu va ști vreodată ce finalitate vor avea urmele lor acumulate.

PARTEA A IV-A

A cincea planetă

13

Cea care a apăsat pe buton a fost Ina. Câteva fracțiuni de secundă, o lumină orbitoare, preluată de o sondă pentru a o reda pe ecranele de control, îmbrățișă fața obscură a planetoidului. Nu au auzit nici un sunet. Știau însă că forțele obscure ale materiei lucrau, sub controlul lor, la deplasarea micii planete de pe orbita ei.

Nava amiral se găsea la mai multe sute de kilometri. O proteja de radiații însăși roca planetoidului. Însă explozia, așa cum apărea pe ecrane, era atât de violentă încât Ina crezu că planetoidul se va fragmenta, și fu cuprinsă de o scânteie de neliniște.

Știa totuși că acest lucru nu se va întâmpla și că fizicienii și geologii determinaseră cu precizie intensitatea tolerabilă. Știa că astronomici calculaseră cu minuțiozitate momentul exploziei și direcția în care trebuiau orientate craterele care funcționau precum niște guri de vânt imense. Toate aceste eforturi erau necesare. Căci o rocă care cântărește mai multe sute de milioane de tone și care este mișcată de energia violentă a unor explozii nucleare nu se pilotează precum o mică navă spațială de explorare.

Flacăra enormă foră profunzimile asteroidului și, o dată cu el, spațiul. Ea crescu timp de o jumătate de minut. Apoi se stabiliză pentru o clipă și începu încet să descrească.

Planetoidul nu-și schimbase vizibil poziția. Totuși se mișcase, în mod imperceptibil, distanța între vechea orbită și noul parcurs crescând continuu. Aceasta nu se vedea încă decât pe ecranele celor mai sensibile instrumente. Însă va fi vizibil curând în cer pentru toți astronomii. Proiectul „A cincea planetă" începuse să transforme fața cerului.

Era ușor să se prevadă ce i se va întâmpla asteroidului.

Luni la rând își va urma noul traseu. Iar în acest timp o serie întreagă de meteoriți vor fi minați la rândul lor și vor fi deplasați către un punct bine determinat al spațiului. Asteroidul avusese doar onoarea de a fi primul.

Toate aceste mase enorme și neregulate se îndreptau către același punct. La capătul călătoriei lor, ele se vor ciocni una de cealaltă, cu o violență extraordinară. Fierul și bazaltul se vor topi și se vor amesteca.

Însă căldura generată de ciocnire rămânea totuși insuficientă pentru a provoca reacții nucleare. Spre deosebire de ceea ce se petrecuse la crearea sistemului solar, de data aceasta nu vor fi create elemente noi. Elementele existente se vor topi pur și simplu și se vor repartiza în funcție de densitatea lor, centrul fiind ocupat de cele mai grele.

Noua planetă se va învârti cu siguranță în jurul ei înseși, precum toate corpurile în univers. Era încă imposibil să se prevadă cum. Însă va fi destul timp, după aceea, să i se redreseze axa, dacă va fi nevoie, și să i se regularizeze timpul de rotație calculând cu precizie vitezele și punctele de impact ale noilor veniți.

Fața lui Argyropoulos și cele ale tehnicienilor exprimau o satisfacție deplină.

– De data aceasta am reușit, spuse responsabilul proiectului.

Ina nu-l văzuse niciodată atât de exuberant.

Flacăra s-a stins de tot în adâncurile asteroidului. Argyropoulos dădu câteva ordine. O navă spațială va continua să supravegheze asteroidul timp de mai multe zile pentru a determina diferențele dintre traseul său teoretic și orbita lui reală. Dar nu era decât o chestiune de rutină. Nava amiral va merge într-un alt loc să-și continue misiunea.

Argyropoulos îndreptă nava către prima poartă în stare de funcționare. Era o experiență terifiantă să vezi asteroizii intrând în acest perimetru nesemnalat de nimic, în afara unor aparate ciudate care pluteau în spațiu, și dispărând brusc.

Apăreau la mai multe milioane de kilometri de acel punct, din neant, făcându-și călătoria într-o fracțiune infinitezimală de secundă.

Ina privea, fascinată, rocile care se îndreptau către poarta spațială și dispăreau brusc. Putea foarte greu să-și facă o idee despre dimensiunile lor. Distanțele erau enorme. Instalațiile de captare atingeau o suprafață de mai multe zeci de kilometri pătrați. Dacă apărea un asteroid de dimensiuni prea mari, instalația era automat scoasă din funcțiune și îndepărtată de la traseul ei. La fel se întâmpla și dacă se apropia o rocă de o natură mai deosebită. Aceste mecanisme fuseseră prevăzute special pentru a recupera epavele, fragmentele de orașe moarte și blocurile de gheață sau de gaz înghețat.

Ina a văzut de mai multe ori roci care nu dispăreau în perimetrul instalației. Aceasta fusese scoasă din funcțiune. Atunci, din navele de control țâșneau oameni în costume speciale care pluteau încet în spațiu, puși în mișcare de reactoare dorsale, și încercau să examineze obiectul insolit.

Uneori, din ce în ce mai des, sarcina era îndeplinită de mașini. Era ambiția Administrației să înlocuiască oamenii cu mașini de fiecare dată când riscul era mare. Cu mult înainte ca proiectul „A cincea planetă" să fie încheiat, instalațiile de captare vor funcționa automat și va tria de la sine diferiții meteori, trimițându-i în diferite direcții ale spațiului.

Inei îi plăcea să-i întâmpine pe tehnicieni la întoarcerea lor din aceste mici expediții.

Aduceau adesea obiecte neobișnuite: pietre arse care mai purtau încă urmele niciodată șterse ale unui cataclism vechi de cinci miliarde de ani, fragmente de metal ce păreau modelate, resturi provenind de la pereții acelor orașe ciudate care prezentau cele mai curioase caracteristici fizice. Acesta a fost materialul folosit pentru stabilirea primelor instalații de captare, datorită proprietăților lor izolatoare aproape perfecte.

Îi ofereau fosile stranii, spori gigantici care călătoreau de milioane de ani, pietrificați de torentele de radiații care se revărsau în spațiu, dar în care viața putea să răsară din nou în cel mai neașteptat mod. I-au dat pietre roase fin de șocul permanent al pulberilor rătăcitoare, pietre perforate, scobite, aduse la starea de dantelă tridimensională.

Le asculta și poveștile. Ore întregi se instala în cabina de control și asculta vocile spațiului, apelurile navelor îndepărtate, indicativele repetate fără încetare, șuierăturile balizelor radio. Odată avu, din întâmplare, noutăți de la Ivan von Beauchamp. Plutea către Uraniborg. Trebuia să petreacă acolo mai multe săptămâni.

Mai întâi avu o tresărire de orgoliu. Apoi își dori nebunește să ajungă pe Uraniborg și să-l întâlnească. Zona de asteroizi pe care lucra ea nu era foarte departe de orașul din cer. O navă spațială rapidă putea s-o ducă pe Uraniborg în mai puțin de o oră.

Ocazia s-a ivit în urma unei conferințe de presă pe care o ținuse Argyropoulos. El prezentase jurnaliștilor ceea ce se știa despre orașele moarte.

– Avem toate motivele să credem că aceste construcții neobișnuite au adăpostit o altă civilizație, spuse el. Știți că orașele lui Mar-

te sunt subterane. Unii au crezut că nu au fost întotdeauna așa. Ei afirmau posibilitatea ca aceste orașe să fi fost ocupate de nisipuri de-a lungul mileniilor. Dar nu a fost nimic de acest gen.

Pe un ecran mare se succedau imagini ale orașelor moarte de pe Marte. Erau încrengături infinite de canale care se ramificau, se întrerupeau și formau un fel de ganglioni ce cuprindeau săli odată importante, legați între ei prin artere mai largi.

Un jurnalist vorbise odată de structuri ce semănau în același timp cu un sistem sangvin și cu un creier, și era desigur cea mai bună imagine care s-a găsit vreodată pentru a le defini.

Pe pereții lor se găseau gravuri fine, întotdeauna diferite, deși se puteau identifica unele linii generale. Era vorba, fără îndoială, de un limbaj, însă nimeni nu a reușit să îl descifreze. Și erau puține speranțe ca cineva să-l descifreze vreodată.

Poate că vocile de pe Mira Ceti, gândea Ina, știau secretul orașelor.

– Se știe ceva despre felul în care au fost construite aceste orașe? întrebă un jurnalist.

Argyropoulos zâmbi. Făcu un gest larg.

– Tocmai despre acest lucru voiam să vă vorbesc. După toate probabilitățile, ele nu au fost construite.

În sală se auzi rumoare. Din micul grup de ziariști țâșniră imediat întrebări, dar Argyropoulos le ignoră.

– Am găsit în spațiu fragmente de ziduri care ne dau unele indicații despre originea acestor orașe. Mai mulți specialiști cred că este vorba de un fel de vegetație.

Tăcu o clipă pentru ca jurnaliștii să-i aprecieze bine cuvintele.

– Imaginați-vă, reluă Argyropoulos, o sămânță, poate minusculă. Ea plutește în spațiu. Sau mai degrabă este deliberat însămânțată în spațiu. Ea rătăcește mult timp la întâmplare, în voia presiunii radiațiilor pe care le întâlnește în cale. Într-o bună zi, atracția unei planete este mai puternică. Sămânța cade. Este ceea ce s-a întâmplat probabil în cazul Terrei: se pare că nici una din aceste semințe nu a ajuns pe sol în stare bună.

Dar dacă atmosfera nu este prea densă și gravitația nu este prea puternică, sămânța atinge solul fără un grad prea mare de degradare.

Dacă condițiile solului sunt nefavorabile, ea așteaptă. Poate să rămână sterilă la nesfârșit. Dar poate de asemeni să găsească condiții relativ favorabile, ca pe Marte sau ca pe această planetă care a

explodat acum o sută de milioane de ani și care se învârtea între orbita lui Marte și cea a lui Jupiter.

Atunci, sămânța se afundă. Ea parcurge solul și ajunge la o mare adâncime. Caută căldura care subzistă sub scoarța planetei. Caută de asemenea depozite importante de siliciu.

Iar când le găsește, începe să se dezvolte. Ea creează prelungiri. Crește nemăsurat. Își întinde rădăcinile sub suprafața planetei, rădăcini care se ramifică, se încrucișează, se unesc din nou. Într-o bună zi devine prea mare, și atunci moare. Părțile relativ moi care se găseau în interior dispar. Rezistă doar carapacea externă, a cărei duritate este considerabilă. Aceasta este aproape indestructibilă.

De atunci au fost create mai multe orașe. Specia care a semănat aceste semințe poate reveni. Iar când va veni să colonizeze aceste lumi noi va găsi un habitat ideal.

– Dar acesta este parazitism, strigă cineva.

– Se poate spune și așa, spuse Argyropoulos. Dar în aceste condiții se poate spune la fel de bine că specia umană parazitează de foarte mult timp un mare număr de alte specii. Noi înșine nu ezităm să transformăm permanent mediul din jurul nostru. Nu, cred mai degrabă că trebuie să vorbim de adaptare ecologică.

Această sămânță care produce orașele nu exista probabil în natură. Ea a fost obținută fără îndoială pornind de la o formă de viață total diferită, cam așa cum au obținut oamenii grâul pe Terra, pornind de la o sămânță obscură.

Dar suntem complet îndreptățiți să ne întrebăm dacă o specie care apelează la mecanisme oarbe de acest fel pentru a efectua o precolonizare nu sfârșește prin a căpăta reflexe de parazit.

– Aveți o idee despre înfățișarea ființelor care semănau aceste semințe și locuiau aceste orașe? întrebă reprezentantul celui mai puternic lanț de ziare de pe Terra.

– Nu, mărturisi Argyropoulos. Nu au lăsat nici cea mai mică mărturie despre ei. Dar am avea motive să credem că trăiau în întuneric și aveau o structură fragilă. Nu am găsit nicăieri resturi care să le aparțină și care să permită reconstituirea înfățișării lor.

În ceea ce mă privește, le văd ca pe niște ființe aproape la fel de moi ca niște meduze și care nu se aventurau niciodată la suprafața planetelor pe care le ocupau. Cred că sunt un fel de moluște singuratice ale spațiului.

Jurnaliștii au început să râdă. Expresia le va procura niște titluri bune.

– Bineînțeles, reluă Argyropoulos, este posibil ca ultima scenă a tabloului pe care l-am conturat să fie inexactă. Se poate ca aceste ființe să nu fi așteptat ca orașele-planetă să moară singure. Poate că au golit chiar ele acest tip de rădăcini. De fapt înclin mai degrabă spre această din urmă ipoteză.

Jurnalistul pământean ridică din nou mâna.

– Credeți, întrebă el, că aceste ființe mai există încă undeva în galaxie și că am avea vreo șansă să le întâlnim într-o zi?

Se așternu un moment de liniște. Ina d'Argyre își pusese de multe ori această întrebare crucială.

– Nu este imposibil, spuse simplu Argyropoulos. De fapt, am avea unele motive să credem că nu au dispărut din galaxie.

Întrebările curgeau din toate părțile, însă Argyropoulos rămânea mut. Spusese destul. A mai răspuns la o întrebare, de data aceasta tehnică.

– Metabolismul acestor ființe-oraș, spuse el, este bazat pe siliciu, la fel cum cel al tuturor ființelor pe care le știm este fondat pe carbon, cu excepția, desigur, a cazului marțian, care ar putea foarte bine să fie o formă de viață importantă pe Marte, sau chiar un descendent al acestor plante extraordinare sau al unuia din simbioții sau paraziții lor.

Biologii noștri consideră de mult timp drept posibilă o formă de viață fondată pe siliciu. Chimia siliciului este aproape la fel de complexă precum cea a carbonului. În numeroase molecule, atomul de carbon poate fi înlocuit printr-un atom de siliciu. Rezultatele obținute sunt de obicei foarte diferite: moleculele pe bază de siliciu rezistă mult mai bine la temperaturi ridicate. De asemenea, ele îngheață mai puțin ușor. Nenumăratele aplicații ale chimiei siliconilor dau de trei sau patru secole exemple excelente.

Jurnaliștii au rămas o clipă tăcuți. Apoi unul dintre ei întrebă:

– Am auzit spunându-se că orașele nu aveau ieșire către exterior. Cum explicați asta?

– Este posibil, spuse Argyropoulos, ca această civilizație să fi posedat o formă îmbunătățită a porții noastre spațiale. Erau capabili, astfel, să transporte ființe vii. Este posibil chiar, ca plasate în anumite condiții, aceste orașe să se fi comportat în întregime ca niște gigantice porți spațiale și să fi servit drept relee de legătură unei rețele de căi de comunicație care se întindea poate în toată galaxia.

S-au auzit exclamații.

– Această civilizație, dacă mai există, ar putea reprezenta un pericol pentru specia umană? Întrebă jurnalistul pământean.

Argyropoulos ezită vizibil înainte să răspundă. Fusese luat prin surprindere.

– Nu credem, spuse el. Nu putem spune că da. Bineînțeles, Administrația face totul pentru a elucida aceste mistere. Chiar de mâine vor fi trimise la Uraniborg fragmente recent descoperite și de un tip necunoscut până acum. Vor fi supuse, în laboratoarele noastre, tuturor examenelor posibile.

– Aveți o idee despre natura acestor fragmente? întrebă cineva.

– Da, spuse Argyropoulos. (Își acordă timp pentru o încheiere mai lungă.) Este vorba foarte probabil despre fosile de semințe. Este posibil ca hazardul să ne fi pus în mâini secretul orașelor.

Pe de altă parte, cercetările continuă în tot lanțul de asteroizi. Este posibil să descoperim în viitor și alte indicii.

A doua zi, într-adevăr, o navă purtând semințele prețioase se îndrepta către Uraniborg. La bord se aflau trei oameni. Un pilot și doi cercetători.

A treia zi nava încetă brusc să mai dea semne de viață. A fost organizată imediat o expediție către punctul de unde a emis ultima dată. Nu s-a găsit nimic.

Atunci Administrația a pus în funcțiune un sistem uriaș pentru a găsi nava pierdută.

În cele din urmă a reușit.

A găsit nava pe jumătate distrusă. Ocupanții săi erau morți.

Iar prețioasele fragmente pe care le transportau fuseseră furate.

Pentru prima dată în istoria umanității fusese comis un act de piraterie în plin spațiu. Ina d'Argyre și alți câțiva s-au întrebat dacă nu începea primul război interplanetar. Problema era să se știe dacă era vorba de un război intern sau de un război interstelar.

14

– Nu înțeleg, spunea Argyropoulos. Avusese o lungă teleconvorbire cu Gregori Barlov, directorul general adjunct al Administrației. Puseseră la punct împreună raportul pe care-l vor trimite lui Georges Beyle.

– Nu văd decât o soluție, spuse Ina. Foran.

Argyropoulos îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– M-am gândit și eu, spuse el. Dar nu înțeleg nici de ce, nici cum.

– Poate că Guvernul Terrei i-a dat mulți bani pentru a obține aceste fosile.

Argyropoulos clătină din cap.

– Nu. Nu este maniera lui Carenheim. Foran, dacă el este vinovatul, ar acționa pe cont propriu.

– De ce nu-l arestați? întrebă Ina.

– Este de negăsit, spuse simplu Argyropoulos.

Ina d'Argyre simți că aceasta era ocazia pentru a merge la Uraniborg. Nu voia să creadă că vrea să-l vadă pe Ivan von Beauchamp. Prefera să-și spună că ar putea juca un rol decisiv în capturarea lui Foran. Jor Arlan reimplantase în memoria ei amintiri care-ar putea fi de folos. Amintiri sau informații? Întrebarea nu înceta s-o chinuie. Nu mai era sigură că trecutul îi aparținuse în întregime.

– Mult timp, spuse Argyropoulos, ni s-a ordonat să nu facem nimic în legătură cu Foran. Îi supravegheam activitățile de mulți ani. Dar nu există un alt personaj mai misterios în sistemul solar. Doar Georges Beyle pare să știe ceva legat de el.

– Și Jor Arlan, spuse ea prompt.

Și Jenny, gândi ea. Dar nu a spus nimic. Nu formau un ansamblu coerent, toate aceste elemente. Erau ca un puzzle. Însă o mare parte a tabloului de reconstituit lipsea încă.

– Voi merge la Uraniborg, spuse Ina impulsiv. Acolo voi găsi, poate, ceva legat de Foran.

Argyropoulos avu o grimasă care se transformă într-un zâmbet sceptic.

– După tot ce-au făcut anchetatorii noștri?

– Îl cunosc mai bine decât ei, spuse ea. Am reușit să-l contactez.

Ea își reprimă un frison de dezgust. Își aminti de degetele moi ale orbului, de cruzimea sa înfiorătoare.

– Cred că a contribuit mult la această întâlnire, spuse Argyropoulos; iar călătoria poate fi periculoasă. Dar la drept vorbind nu mai suntem nicăieri în siguranță. Nu știm nici măcar cum a putut fi agresată această navă. Pare să fi fost distrusă din interior.

Se întoarse către Ina.

– La urma urmelor prefer să vă știu acolo. Vă voi pune o navă la dispoziție. Dar promiteți-mi că nu vă expuneți inutil.

Ina d'Argyre se îndrepta așadar către Uraniborg a treia oară. Nava era înarmată. Călătoria se derulă însă fără cel mai mic incident. Evenimentele decisive nu au avut loc decât după sosirea Inei la Uraniborg.

Se găsea în clădirea universității din Uraniborg când i s-a spus că Argyropoulos voia să-i vorbească. Imediat ce l-a văzut apărând pe ecran, și-a dat seama că exulta de bucurie.

– Am făcut cea mai mare descoperire din istorie, strigă el fără să mai aștepte. Tocmai am găsit o secțiune întreagă a unui oraș plutind printre asteroizi. Priviți fotografiile.

Ina se aplecă spre ecran. Fața lui Argyropoulos dispăru și fu înlocuită de ruinele descoperite în asteroizi. Era greu să-și facă o idee despre dimensiuni. Era o încrengătură complicată de tuburi întunecate. Câteva sute de milioane de ani mai devreme acest organism straniu fusese îngropat în crusta unei planete. Apoi, în momentul marii catastrofe, un fragment din planetă zburase în spațiu. Iar meteoriții, de-a lungul anilor, tociseră roca ce conținea orașul. O distruseseră și nu lăsaseră decât această armătură extrem de rezistentă.

– Trebuie să vin? întrebă Ina cu inima bătând.

Nu dorea să părăsească Uraniborgul. Nu-l întâlnise încă pe pilot și căuta o ocazie s-o facă.

– Nu, spuse Argyropoulos. Rămâneți unde vă aflați. Dar nu lăsați să se răspândească știrea. O vom ține secretă cât mai mult timp posibil. Orice-ar fi, nu vrem să riscăm.

– L-ați avertizat pe Beyle? întrebă ea.

– Da. Ne-a sfătuit să fim prudenți. Se pare că se teme de ceva. Dar nu a fost explicit. De ce nu ne spune tot ce știe?

Aceeași întrebare și-o punea și Ina d'Argyre. Ce fel de om putea fi Georges Beyle, dacă nu avea încredere în subordonații săi?

– Plec la locul descoperirii, spuse Argyropoulos. Vă voi chema imediat ce voi ajunge.

Ecranul s-a stins.

Așteptă mai multe ore. Era foarte nervoasă. S-a culcat, dar nu a reușit să adoarmă. Se întreba dacă îl va căuta pe pilot. Orgoliul o împiedica. Se gândea la acest oraș care existase altădată, din care un fragment plutea în spațiu. Cu siguranță se va întâmpla ceva.

Foran va interveni poate din nou, căci – el trebuia să fie responsabil de distrugerea și jefuirea navei Administrației. Dar pentru cine lucra el? Ce joc juca? De ce Beyle nu era mai explicit? De ce Arlan refuza să spună tot ce știa despre Foran? Era atât de grav? Ce spera Beyle să obțină lăsându-l pe Foran să acționeze nestingherit?

Tocmai adormise când răsună semnalul videotelefonului. Era din nou Argyropoulos. Alături de el se afla Barlov. Îl întâlnise pe Barlov pe Terra. Situația trebuia să fie gravă dacă se făcuse apel la el. Și se găsea chiar în regiunea asteroizilor, ceea ce ea nu știa.

Fețele celor doi bărbați erau tensionate.

– Se petrec lucruri cu totul alarmante, spuse Argyropoulos. O flotă de patru nave se apropie de norul care conține ruinele de care v-am vorbit. Nu răspunde la somațiile noastre. Va ajunge probabil la nor în douăzeci de ore. Nu avem o navă armată în această regiune a spațiului. Ne va trebui cel puțin o săptămână să deplasăm o astfel de navă până acolo.

Întrebarea Inei s-a redus la un cuvânt:

– Foran?

– Nimeni nu știe. Trimitem două nave rapide pentru a intercepta acești vizitatori. Dar este puțin probabil să îi sperie.

Se pusese multă vreme întrebarea dacă va îndrăzni cineva într-o zi să înfrunte formidabila putere a Administrației. Răspunsul se găsea atunci, în spațiu. Sub forma a patru nave purtate, probabil, de intenții ostile. Pe termen lung, Administrația îl va răpune. Situația lui Foran trebuia să fi fost disperată dacă se lansa într-o asemenea aventură, sau miza luptei era foarte mare. Însă pentru moment, Administrația rămânea neputincioasă: distanța și timpul sunt doi factori importanți ai strategiei.

– Și încă ceva, spuse Barlov.

Vocea lui adâncă răsuna în difuzor.

– Ce?

– Georges Beyle nu mai răspunde. Poarta din spațiu care-i permitea să comunice cu noi a încetat brusc să funcționeze.

– Credeam că se află pe Terra, murmură Ina.

Barlov clătină din cap.

– Nu, spuse el. Nu pot să vă spun unde se găsește, dar pot să vă asigur că nu îl putem contacta. Am încercat să-l alertăm imediat ce am văzut întorsătura pe care o iau lucrurile. A putut să ne spună două cuvinte, după care comunicarea s-a întrerupt.

– Două cuvinte?

– Da. Două nume. A spus doar: Jenny, și, după o clipă: Uraniborg. Nu vă spun nimic, nu-i așa?

– Nu sunt atât de sigură, spuse Ina d'Argyre.

– Beyle este singurul care poate face față situației, spuse Argyropoulos. Dispune de mai multe informații decât noi. Se pare că această afacere are implicații pe care le ignorăm aproape complet.

– Este în pericol, spuse ea.

– Într-adevăr, părea că se confruntă cu unele probleme atunci când ne-a vorbit, încuviință Argyropoulos.

Însă îi era destul de greu să creadă că cineva îl poate amenința pe Georges Beyle.

– Voi încerca ceva, spuse Ina d'Argyre. Numai să acceptați să vin acolo.

– Rămâneți acolo unde sunteți. Nu riscați!

Tonul lui Barlov era imperativ.

– Din câte știm până acum, această afacere este infinit mai gravă decât vă puteți imagina. Pune în joc chiar experiența sistemului solar.

– Nu voi risca, spuse Ina d'Argyre.

Însă când se stinse ecranul și-a spus că nu era momentul să fie prudentă, în timp ce întregul sistem solar părea să fie miza unui conflict de neînțeles. Erau două sau trei lucruri de făcut în momentele imediat următoare. Trebuia mai întâi să ia legătura cu Ivan von Beauchamp și apoi, dacă mai avea timp, să găsească o navă care să o ducă cât mai repede pe Ganimede.

Jor Arlan va ști cu siguranță ce trebuie făcut. Și se pare că Barlov sau Argyropoulos nu s-au gândit la creierul electronic.

Întinse mâna către ecran să formeze numărul pilotului, când sună din nou videotelefonul. Pe ecran apăru Ivan von Beauchamp. Iar în spatele lui se afla chiar Jenny, cântăreața. Ina încercă să-și protejeze cumpătul, dar nu reuși să-și înăbușe complet valul de gelozie care-o cuprinse.

Fața pilotului era tensionată.

– Jenny a venit să mă caute, explică el. Spera că știu unde să vă găsesc. Spune că s-a întâmplat ceva teribil. Crede că o puteți ajuta. Spune că Jor Arlan este în pericol.

Catastrofa era totală. Agresorii câștigau pe toate planurile.

– Dar de unde știe? întrebă Ina d'Argyre.

– Spune că este medium.

Prin mintea Inei d'Argyre trecu un gând cu viteza fulgerului. Acum totul se lega. Cel puțin jumătate din puzzle fusese brusc ordonat.

O fixă pe cântăreața Jenny și citi în ochii ei o spaimă pe care o mai văzuse.

Presupunerea ei era exactă: Jor Arlan era în realitate Georges Beyle.

Iar Georges Beyle era medium sau, cel puțin, devenise.

– Unde pot să vă întâlnesc? întrebă ea cu o voce pierită.

15

Aceasta explica multe lucruri, gândea ea fugind prin tuburile înguste ale orașului. Explica dispariția lui Georges Beyle câtva timp după accident. Plecase pe Ganimede și, de acolo, continua să conducă Administrația rămânând în legătură strânsă su Terra prin intermediul porții spațiale. Încercă să-și amintească ce auzise despre accidentul lui Beyle. Avusese loc pe Marte. Stația în care se găsea Beyle fusese distrusă de un atentat. O mare parte din centrii săi nervoși fuseseră distruși și nu supraviețuise decât grație unei multitudini de aparate, inimă, plămâni, rinichi artificiali.

Nutriție cuplată direct la sistemul sangvin.

Excitare artificială, chimico-electronică, a terminațiilor nervoase.

Ina se cutremură. Trebuie să fi fost îngrozitoare existența lui Beyle în toți acești ani. Înțelegea acum de ce crease personajul Jor Arlan. Aproape că nu mai era uman. Într-un fel, creierul electronic Jor Arlan exista: îl completa pe Georges Beyle și, printr-o curioasă ironie a sorții, îi multiplica, fără îndoială, capacitățile.

Astfel, gândea Ina, ceea ce Georges Beyle pierduse pe un plan, recâștigase, în mod paradoxal, pe un altul. Era singura ființă din sistemul solar capabilă să interpreteze mesajele de pe Mira Ceti. Era singura ființă umană capabilă să sesizeze natura exactă a pericolului care amenința sistemul solar.

Fu invadată de descurajare. Dacă Georges Beyle era Jor Arlan, nu mai era nici o scăpare. Beyle era amenințat, iar Beyle se găsea pe Ganimede. Și chiar cea mai rapidă navă ar avea nevoie de cel puțin zece zile ca să ajungă pe Ganimede.

Acum nu se mai îndoia de vinovăția lui Foran. Organizase, fără îndoială, o expediție de la baza lui în direcția Stellaeborg. Trebuia

să fie perfect conștient de faptul că Georges Beyle era singurul său adversar veritabil. Însă mobilul lui Foran rămânea de neînțeles.

– Numai dacă mesajul de pe Mira Ceti nu era cheia întregii afaceri, gândi ea. Un mesaj care ar da o putere nelimitată celui care l-ar înțelege. Un mesaj legat de orașele moarte din asteroizi. Implicațiile acestei idei erau prea adânci pentru ca ea să le poată explora în câteva secunde.

Încetă un moment să mai fugă, pentru a se orienta. Pilotul îi dăduse întâlnire la intersecția a două căi.

Trebuia să mai parcurgă câteva sute de metri. Rochia strâmtă o împiedica să fugă. S-a blestemat că a plecat fără să se schimbe. Apoi și-a spus că nu mai avea importanță, că partida era oricum pierdută. Fugea doar pentru că voia să-l întâlnească pe Ivan von Beauchamp înainte de sfârșitul lumii.

Și Jenny? gândi ea. Jenny era în relație telepatică cu Beyle. Prima grijă a lui Foran când a atacat baza lui Beyle fusese probabil să distrugă mecanismul care comanda poarta spațială. Însă nu reușise să îl izoleze și pe Beyle. Atâta timp cât Beyle era viu, putea comunica telepatic cu Jenny.

Jenny păru terorizată când citi în mintea Inei că știa cine este în realitate Jor Arlan. Exact ca în ziua în care știuse că vrea să ajungă pe Ganimede.

A citit pur și simplu în mintea mea, gândi Ina, în ziua în care eu și Ivan am fost să o ascultăm în A Șaptea Tavernă. Dar de ce această spaimă?

Răspunsul îi veni imediat. Jenny era geloasă. Jenny îl iubea pe Georges Beyle. Îl voia doar pentru ea, așa cum era. Ea văzuse în acea fată care traversase sistemul solar să îl întâlnească pe Jor Arlan, o rivală. Încercase în van să o descurajeze să plece spre Ganimede. Georges Beyle era motivul care o reținea pe Jenny la Uraniborg. Poate, spera ea, va ajunge și ea odată pe Ganimede, în ciuda interdicției implicite a lui Beyle. Sau, și mai verosimil, contactul telepatic era mai bun în acea zonă îndepărtată de Soare decât în zonele mai apropiate, ce erau bântuite de radiații.

Și Ina d'Argyre realiză brusc că, într-un fel, cântăreața Jenny avusese dreptate să se teamă de ea. Incidentul cu fotografia Genei d'Argyre pe care Ina o descoperise în baza lui Arlan era o dovadă. Georges Beyle o cunoscuse pe Gena d'Argyre. Trebuie să fi avut un șoc să găsească în Ina portretul aproape exact al unei femei pe care o întâlnise douăzeci de ani mai devreme. Oare ce simțise?

Nu se putea ști. Oare era el atât de logic, atât de glacial precum îl voia legenda? Ina nu putea uita acea suferință adâncă pe care a crezut că o vede în ochii lui Beyle.

Jenny știa toate acestea. Și Jenny se temea. Însă în momentul când a intervenit criza nu a ezitat. L-a alertat pe Ivan von Beauchamp, în speranța că va ști cum s-o găsească pe Ina. Ceea ce însemna că ea, Ina d'Argyre, reprezenta încă o posibilitate de salvare, o speranță, ultima poate care-i rămânea lui Georges Beyle.

Suci și răsuci problema pe toate părțile, dar nu văzu ce ar putea să facă.

Încercă să fugă mai repede. Gravitația slabă, care se diminua și mai mult în timp ce înainta în Epipole, nu o ajuta deloc. Oare știe ea ceva despre Foran sau despre Beyle care să fie o carte majoră, decisivă?

Îi era greu să creadă.

Alunecă, își pierdu echilibrul și căzu. O mână o apucă viguros. Întoarse capul și-l recunoscu pe Ivan von Beauchamp. Jenny stătea puțin la distanță. Avea o expresie răvășită.

Semăna, se gândi Ina într-o clipă, cu o prezicătoare antică, așa cum putea fi aceasta imaginată. Jenny asculta o voce interioară. Buzele ei rosteau niște cuvinte, însă atât de încet încât nu puteau fi auzite.

– Repede, strigă pilotul. Trebuie salvat Beyle.

Ina fu cuprinsă de disperare.

– Vom ajunge prea târziu, spuse ea. Mult prea târziu.

Pilotul se întoarse către Jenny.

– El îi vorbește, spuse dintr-o suflare. Nu știu cum se petrece acest lucru, dar au un contact telepatic. De multă vreme. Mi-a povestit lucruri incredibile. Dar timpul ne presează.

– Știți unde se găsesc instalațiile lui Foran, în Uraniborg?

Ea scutură afirmativ din cap. Brusc, se simți foarte slăbită. S-ar fi prăbușit dacă mâna puternică a pilotului nu ar fi ținut-o. Nu mai voia să fugă. Voia doar să se refugieze în brațele pilotului.

– Să mergem, spuse el. Repede.

– Foran este acolo?

– Nu, este pe Ganimede.

Se auzi vocea lui Jenny, tânguitoare.

– Distruge Stellaeborg. Curând va ajunge la Arlan.

Ina făcu un gest care voia să spună: Atunci, la ce bun?

Însă pilotul o scutură.

– Beyle spune că în laboratorul lui Foran din Uraniborg este o poartă spațială. O poartă care comunică cu Ganimede. Cu baza secretă a lui Foran de pe Ganimede.

– Dar noi putem s-o folosim. Ne-ar trebui o navă și...

– Ba da, spuse Jenny. (În ochii ei strălucea o soluție.) Putem să trecem prin această poartă spațială. Nu este o poartă obișnuită. Este mai performantă decât ale noastre. Pot s-o folosească și ființele vii. Mi-a spus Arlan.

– Sunteți înarmat? întrebă Ina.

Ea încerca să-și domine epuizarea.

Pilotul arătă un ștecher agățat de centura lui.

– Am un arzător. Este puțin, desigur. Arătați-ne drumul. Repede.

– Nu putea să-l citească în mintea mea? întrebă Ina arătând spre Jenny.

– Nu. Nu voia să riște să piardă contactul cu Arlan. Spune că emisia este din ce în ce mai slabă. Îi este frică să nu cadă în inconștiență. Foran este pe cale să distrugă instalațiile care îl țin în viață. Este o chestiune de ore, poate de minute.

Astfel, ultimele cuvinte pe care Arlan i le încredințase lui Barlov s-au limpezit. Jenny... Uraniborg. Ultimele lui două șanse.

Au început să fugă și, cu o voce întretăiată, Ina indică pilotului drumul ce trebuia urmat. Au traversat Epipole în direcția portului. Deasupra capetelor lor, imobile, marile pânze ale navelor solare reflectau razele astrului impasibil.

Ea recunoscu sfera care servea de antrepozit și care masca intrarea în cuibul lui Foran. Ușa rotundă era deschisă. Ivan von Beauchamp luă arma în mână.

Hambarul era gol. Tractoarele pe care le văzuse la vizita anterioară nu mai erau. În fața lor apăru o ușă. Fără ezitare, Beauchamp apăsă declanșatorul arzătorului. Încuietoarea se topi. Ușa se mișcă în balamale. S-au repezit în labirintul întunecat al tuburilor de sticlă. Beauchamp mergea înainte, cu arma în poziție de ochire.

– Înainte, strigă Ina.

Jenny murmura cuvinte fără șir.

Au ajuns la ușa grea acoperită cu încuietori, despre care Ina păstra o amintire înfricoșătoare. A rezistat câteva minute flăcării devoratoare a armei, apoi a cedat.

Au auzit un zgomot ușor. Beauchamp făcu un salt înapoi, se întinse pe podea și luă după el în cădere pe Ina și pe Jenny. Din

deschiderea întunecată țâșni o flacără scurtă care trecu pe deasupra capetelor lor.

Pilotul ridică brațul și trase. Carcasa navei dezarmate ce servea drept cuib lui Foran fu zdruncinată de o explozie. Apoi se reinstală liniștea. Pilotul pătrunse în interior. Plimbă raza arzătorului prin sală. Se auzi un mic strigăt, apoi nimic. Pilotul scoase de la centură o lanternă pe care o plimbă pe pereții sălii. Într-un colț zărea un corp cu arsuri oribile.

– Fulgo, îngăimă Ina, după care întoarse capul. Îl recunoscuse pe bărbatul de o paliditate înfiorătoare ce ținea încă în mâinile încleștate o armă distrusă.

– Era cel mai puțin periculos, spuse ea.

– Cine mai rămâne? întrebă Beauchamp.

– Shrinagar și Foran, spuse ea. Și poate și alții, nu știu.

Ea recunoscu sala, fotoliul lui Foran și cel în care stătuse ea. Se înfioră. Dar masa era goală. Foran luase cu el tabla de șah care-i permitea să vadă cu degetele.

– Nu știu unde se găsește laboratorul lui Foran, mărturisi ea.

– Spune că trebuie să trecem de ușa din fund. Că trebuie s-o facem repede. Că Foran ajunge la el.

Au descoperit laboratorul. Pe mese lungi din metal erau așezate instrumente ciudate. Ina nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.

În fund, strălucea o suprafață argintie. Au recunoscut-o toți trei imediat. Era o poartă spațială.

– Dar unde se află baza lui Foran pe Ganimede? întrebă Ina cu o voce disperată.

– Spune că se găsește chiar în Stellaeborg, spuse Jenny. Că nu știa până ce Foran nu a năvălit în Stellaeborg. Spune că aceasta explică de ce nu a găsit niciodată vreo urmă pe suprafața lui Ganimede. Spune că a aflat prea târziu. Și că trebuie să reușim. Mai spune că dacă Foran îl învinge, va fi crunt.

Înaintară către suprafața argintie. În timp ce se apropiau, puteau să distingă mai bine ce se afla dincolo. Era un fel de drum strâmt. Semăna perfect cu canalele subterane din orașele de pe Marte.

Jenny se repezi înainte. Trecătoarea din spațiu o înghiți fără nici un zgomot.

Ina căută mâna pilotului. O strânse puternic. Nu voia să moară. Își dorea un milion de lucruri, însă acum era sigură că nu le va mai obține niciodată.

Au mers aproape liniștiți către poartă. Aveau să-i întâlnească pe Arlan și pe Jenny. Chiar înainte să o treacă au auzit-o pe Jenny, clară precum cristalul și apropiată, ca și cum nu ar fi separat-o deja de ei milioane de kilometri.

– Spune... spune că Foran este străin. Spune că Foran nu este uman. Că vine de foarte departe. Spune că Foran trebuie distrus.

Apoi poarta spațială îi absorbi.

16

Foran nu era ființă umană.

Era o idee complet neașteptată, aproape incredibilă. Dar nu avea timp s-o examineze. Era prinsă în vârtejul porții. Călătoria nu dura decât o fracțiune de secundă, însă avea o percepție foarte intensă a densității timpului pe care îl reprezenta această secundă.

Încerca o senzație de frig intens. Plutea într-o ceață în care lucrurile nu mai aveau contur precis, și nici materialitate. Și mai ales era singură. Pierduse contactul liniștitor cu mâna pilotului. Se simțea absolut singură și cumplit de nefericită.

Toate acestea nu au durat decât o clipă, dar era ca și cum ar fi încetat să existe, fiind conștientă totuși că continua să existe. Fusese doar o clipă, dar amintirea acestei traversări va rămâne mereu întipărită în ea. Până în ziua morții își va aminti această cădere extraordinară.

Deci Foran nu era om.

Asta îi veni în minte în momentul în care picioarele i-au atins un sol dur. Crezuse că se va descompune în vid, însă trecuse de poartă. Iar pilotul era lângă ea.

Vru să-i vorbească, însă acesta o trăgea după el. Nu reușea să creadă că Foran era extraterestru. Accepta existența vocilor de pe Mira Ceti, dar ideea că cineva ar fi putut traversa acele prăpăstii înfricoșătoare era prea ireală.

Jenny fugea înaintea lor. Probabil o ghida Beyle. Lanterna pilotului făcea să danseze un cerc de lumină pe pereții subteranei.

Se găseau în baza secretă a lui Foran pe Ganimede, exact sub Stellaeborg. Pereții subterani semănau într-un mod straniu cu cei ai orașelor de pe Marte. Materialul din care erau făcuți era cu siguranță mult mai puțin dur decât fragmentele care fuseseră descoperite în asteroizi.

Subterana făcu o curbă. Ea înainta urcând în spirală. Și ducea probabil la Stellaeborg.

Au văzut o lumină îndepărtată. Jenny scoase un strigăt care se repercută în canalul strâmt. Pilotul o ajunse și o trase înapoi. Se apropiau, încet, de capătul culoarului. Au intrat într-o sală largă. Mai multe aparate zumzăiau încet. La cealaltă extremitate a sălii au văzut strălucind suprafața argintată a unei porți spațiale.

Nu era nimeni. Intrigat, pilotul vru să se apropie. Dar Jenny îl reținu de braț. Întreaga ei ființă exprima neliniște.

– Este foarte slăbit. Spune că trebuie să ne grăbim. Spune că Foran reușește să preia controlul creierului electronic; nu va mai putea face nimic. Spune că speră să-l mai țină la distanță câteva minute. Mai spune că Foran va încerca să trimită pe Terra și în spațiu ordine contradictorii care să pară că provin de la Georges Beyle.

Dincolo de reflexele sclipitoare ale porții spațiale, pilotul și Ina zăreau, fascinați, fragmente dintr-un univers necunoscut. O cavernă vastă plină de un lichid mov și structuri fosforescente care se ondulau încet. O lumină roșie, înăbușită, clipea în depărtare. Probabil, își spuse Ina, era un soare pe care ei îl vedeau printr-un fel de ocean de apă sau gaz.

– Spune că trebuie să urcăm niște scări, spuse Jenny. Spune că nu va mai putea rezista mult timp. Au descoperit scara. Au urcat-o.

– Aproape că nu-l mai aud, șopti Jenny. Nu mai înțeleg ce spune. Cred că Foran l-a găsit. Îl va distruge.

Ea închise brusc ochii.

– Nu se mai poate apăra. Înțelegeți? Nu se mai poate apăra. Nici măcar cât un copil.

Brusc, pereții scării și-au schimbat natura. Au traversat un strat bazaltic. Apoi au ajuns la betonul ce reprezenta elementul de construcție fundamental al stației.

– Întrebați-l unde se găsește Foran.

Jenny făcu un efort. Fața i se crispă.

– Spune că trebuie să urcăm până în mijlocul Stellaeborgului. Acum Foran știe unde este. Foran îl va găsi. Foran îl va omorî.

Vocea ei urcă până ce deveni isterică. Au ajuns la generatoarele nucleare ale stației. Au descoperit o scară metalică fixată în zid care le-a permis să urce mai sus.

– Să intrăm pe căile de circulație ale mașinilor, spuse pilotul.

Mașinile însărcinate cu întreținerea stației circulau într-adevăr în canale săpate în ziduri. Logic, această rețea trebuia să ducă la

sala unde se afla Beyle. Dar dacă Foran avusese aceeași idee, vor ajunge prea târziu.

– Spune că vede unde suntem. Spune că Foran este pe cale să străpungă un zid pentru a ajunge la el.

– Poate să ne ghideze? întrebă pilotul.

Jenny tăcu un moment. Apoi deschise din nou ochii.

– Veniți, spuse ea.

S-au lăsat conduși prin întuneric. Jenny apucă mâna liberă a pilotului, care își ținea, cu cealaltă, arma. Ina mergea în spatele lui Beauchamp.

Deodată fură orbiți de o lumină puternică. Zgomotul era asurzitor. Pilotul înaintă cu prudență. Lumina permitea să se distingă contururile unei săli mari, goale. Nu departe de ei o formă mobilă străpungea peretele cu aparatul ce producea zgomotul năucitor.

Ființa nu-i auzi venind. Pilotul a tras, iar aceasta a dispărut. Aparatul căzu pe podea, continuând să funcționeze. Beauchamp se aruncă în direcția lui, și reuși să-l prindă înainte ca acesta să facă prea multe pagube.

– Shrinagar, spuse Ina privind corpul. I se făcuse greață. Un miros oribil urca în aer. „Nu, nu este Foran."

Au traversat sala. Au intrat pe un culoar. Se găseau într-o parte a stației pe care Ina nu o cunoștea. Însă la un moment dat a recunoscut locul: erau în marea sală unde un perete întreg părea ocupat de un imens calculator electronic și unde Jor Arlan îi spusese că el este un creier electronic.

Urmele distrugerilor erau evidente. Cea mai mare parte a luminilor erau stinse. O mașină de supraveghere și reparație fusese descompusă de fasciculul aparatului. Una din roțile ei se învârtea încă, ametitor.

La baza marelui panou fusese forțată o ușă. Ea lăsa să se vadă un culoar scurt care se termina într-o altă ușă din metal masiv. Foran încerca să o străpungă.

Chiar în momentul în care pilotul declanșă focul, ușa a cedat. Foran se repezi înăuntru. Întunericul era total.

– Spune că va încerca să facă lumină, spuse Jenny. Spune că Foran nu vede și că lumina nu-l va ajuta. Mai spune că orbirea lui îl întârzie, din fericire, însă că dispune de alte simțuri care îi vor permite să se deplaseze în întuneric.

Pilotul înaintă către a doua ușă, cu arma în mână. Ezita să declanșeze focul de frică să nu îl atingă pe Beyle sau un mecanism esențial.

Din tenebre se făcu lumină. Noua sală avea forma unei sfere. În centrul sferei, suspendată într-un câmp gravitațional, plutea o construcție bizară.

În acea sferă gravitația era anormală. Pilotul a remarcat imediat acest lucru. Știa acum că era sala în care se găsea Georges Beyle.

Îl căută pe Foran cu privirea. Îl zări aproape de cealaltă parte a sferei. Gravitația artificială permitea să se meargă pe peretele sferei în orice sens.

Pilotul și-a luat avânt și a tras aproape în același timp. Foran părea să nu aibă nici o armă.

– Predați-vă, strigă pilotul.

Auzi în spatele lui pașii lui Jenny și ai Inei. Vedea ceea ce Foran încerca să atingă. Un tablou de control manual.

– Opriți-l, striga Jenny. Va încerca să anuleze gravitația artificială și îl va omorî astfel pe Arlan.

Pilotul îndreptă arma spre Foran. Ochi cu grijă, apoi apăsă pe declanșator. Fasciculul luminos îl atinse pe Foran.

La început nu s-a întâmplat nimic. Apoi ceva a luat foc. Însă Foran continua să înainteze. Fâșii aprinse păreau să-i cadă din corp, însă el își continua drumul. Corpul său își pierdea, puțin câte puțin, conturul uman. Pilotul, uimit, plimba fasciculul luminos al arzătorului său pe ființa cu numele Foran, pe care o vedea cum se transformă.

Foran își pierdea masca. Foran își pierdea carapacea artificială care îi dăduse aparența de om și care conținuse numeroase aparate ce-i permiseseră să supraviețuiască într-un mediu uman. Foran se împrăștie pe sol într-o masă moale, lipsită de orice structură solidă. Dar nu se oprea din mers.

Puteau vedea cu toții, acum, că nu avea nimic uman. Ina scoase un strigăt. Ea putea vedea acea lipsă de expresie a feței și acele degete dizgrațioase. Putea să vadă clar că Foran nu era o mutație genetică, ci că venea de pe o stea îndepărtată. Era sigură că venea din infern.

– Nu veți putea să-l ardeți, spuse ea plină de neliniște. (Își aminti de ceea ce spusese Argyropoulos legat de o viață fondată pe siliciu.) Va rezista celor mai înalte temperaturi. Nu-l veți putea omorî.

Apoi simți chiar în spatele ei respirația lui Jenny. Și văzu masa neidentificabilă care era Foran ridicându-se brusc și îndreptând spre ei degetele lui înfricoșătoare.

Atunci a știut că, pentru prima dată, îi era frică.

Jenny ducea aparatul pe care-l folosise. Apăsă stângace pe declanșator. Un fulger străbătu sala și-l atinse pe Foran.

Se auzi un fel de scrâșnet sinistru; Foran începea să ardă în mod real. Apoi în adâncuri se declanșă o explozie puternică; era ca și cum întregul univers s-ar fi năruit. Iar întunericul înghiți totul.

Ina d'Argyre auzi o voce în întuneric. Apoi văzu o lumină. Pilotul își aprinsese lanterna. Se repezi spre el.

Auzi vocea, din nou, și văzu că buzele pilotului rămâneau imobile. Recunoscu vocea. Entitatea care se numea Jor Arlan și care fusese cunoscută altădată pe Terra și pe Marte sub numele de Georges Beyle, vorbea.

– Venea dintr-o regiune îndepărtată a spațiului, spunea vocea. Aș fi putut să vă spun cu precizie de unde, dar nu v-ar fi spus mare lucru. Știam cine era. Îl știam de ani. Prietenii mei de pe Mira Ceti îmi vorbiseră despre el. Au avut și ei conflicte în trecut cu specia lui Foran. Însă ei aparțineau unei specii puternice, mai puternică decât a noastră. Într-o zi sau alta îi vom reîntâlni, asta dacă nu ne vizitează ei primii. Dar nu vom avea niciodată de ce să ne fie frică de ei. Sunt prietenii oamenilor.

Vocea se opri. O lumină slabă se născu din construcția pe care o ocupa centrul sferei. Auziră un suspin. Era Jenny. Ina se repezi spre ea.

– Va muri, spunea ea, va muri.

– Este posibil, spuse vocea. De mulți ani nu trăiesc decât grație grijii constante pe care mi-o dedică mașinile. De fapt, am devenit mai mult de jumătate mașină. Asta m-a făcut capabil să înțeleg anumite lucruri. Dar nu este, pot să vă asigur, în ciuda puterii și științei pe care aceasta le poate da, o soartă de invidiat. Dacă mor acum, nu regret. Am reușit, cu ajutorul vostru, să distrug pericolul major care amenință acest sistem solar. De altfel, s-ar putea să supraviețuiesc. Mașinile rămase intacte încearcă să refacă anumite circuite pe care Foran le-a distrus. Problema este dacă vor reuși să le repare la timp.

Vocea era fermă și glacială. Logica lui era de necombătut. Însă era ceva inuman în ea, gândi Ina. Jenny se ridică. Și s-a produs un

fenomen surprinzător. Gravitația s-a schimbat. Construcția centrală coborî încet. Au putut să vadă că ea adăpostea în centru un fel de sarcofag. Sarcofagul conținea corpul lui Georges Beyle. Însă i se vedea doar fața.

Jenny s-a ridicat. A fugit către sarcofag. S-a aplecat peste hubloul transparent.

Atunci, în inima Inei d'Argyre s-a stins o gelozie veche. Pe Jenny o iubea Jor Arlan, dacă era capabil să iubească pe cineva. Și așa era drept și natural. Jenny era singurul medium natural al sistemului solar, rezultat al unei erori sau poate al unei încercări de progres. Jor Arlan devenise medium în mod artificial. Jenny făcea parte din universul pe care Georges Beyle îl cucerise cu prețul infirmității sale.

Erau mai aproape unul de celălalt, gândi Ina, în ciuda plăcii de oțel și sticlă dintre ei, decât vor fi vreodată ea și Ivan von Beauchamp. Puteau să împartă aceleași vise, deși veneau din lumi diferite. Entitatea Jor Arlan și cântăreața din Uraniborg puteau să exploreze împreună spațiile nelimitate ale spiritului.

– Cât despre Foran, continuă vocea, fusese trimis în sistemul solar de o civilizație mândră, dar decadentă. Și-a dat un nume ce s-ar putea traduce prin „imperiul celor șaptezeci de miliarde de sori", sau Sevagram. Puterea ei se întinsese altădată pe mai mult de o galaxie. Dar s-a diminuat. Locuiau orașele pe care le-am găsit și pe Marte, sau ale căror resturi împânzesc lanțul de asteroizi. Însă pierduseră secretul acestor orașe. Nu mai știau să le construiască. Nu mai știau cum să producă aceste semințe extraordinare care determinau creșterea orașelor în măruntaiele planetelor și li le ofereau astfel gata cucerite.

Era o descoperire veche. Dar care le-a grăbit sfârșitul. Le-a anulat dorința de a cunoaște și de a cuceri. A făcut dintr-o specie altădată glorioasă – mult timp înainte de apariția omului – o civilizație de paraziți cruzi.

Foran spera să regăsească secretul în sistemul solar. A venit, probabil, acum foarte mult timp. Dar nu era capabil să se dedice chiar el cercetării orașelor. A așteptat ca civilizația umană să atingă un nivel de evoluție potrivit. A echipat o flotă pe care o alimenta grație minelor de pe Ganimede. Însă în ziua în care Administrația a început să se intereseze de asteroizi, a înțeles că risca să fie descoperit.

De fapt, era deja. De mai mulți ani, încercau să descifreze mesajul pe care îl lansa Mira Ceti. Era un avertisment. Omenirea de pe Mira Ceti cunoștea semenii lui Foran. Știa de prezența lui Foran printre noi. Voia să ne pună în gardă. În ziua în care Foran a aflat că știu de existența lui, a săpat această bază care se găsește chiar sub Stellaeborg, acolo unde instrumentele mele nu-l puteau detecta. A făcut din această bază cartierul său general. Îi permitea să comunice cu lumea îndepărtată de unde era originar.

Ina nu mai asculta vocea. Privirea îi întârzia când pe pilot, când pe Jenny. În ochii cântăreței strălucea o lumină neobișnuită. O lumină pe care Ina o văzuse deja când Jenny cânta.

Însă Arlan, neobosit și precis precum o mașină, continua:

– Nu regret decât un lucru. Că a reușit să-și distrugă baza. Aceasta a explodat chiar în momentul în care a murit Foran. Cred că a fost distrusă și flota pe care o trimisese către orașul descoperit recent în zona de asteroizi. Plănuise să nu lase nici o urmă în caz de eșec. Regret mai întâi pentru că a deteriorat grav Stellaeborg și apoi pentru că am pierdut astfel secretul porții lui spațiale. Vom avea nevoie de secole, probabil, ca să îl găsim din nou. Dar puțin contează. Știm acum că putem călători printre stele. Într-o zi sau alta îi vom întâlni pe prietenii noștri de pe Mira Ceti. Într-o zi sau alta îi vom împiedica pe semenii lui Foran să distrugă speciile care se nasc în alte lumi.

Vocea pilotului răsuna în sferă. Părea curios de nesigură, de umană pe lângă aceea a lui Arlan.

– Însă acești paraziți, aceste meduze dezgustătoare, nu vor reveni?

– Nu, spuse Arlan. Cel puțin nu înainte de secole și poate de milenii. Sunt încă fabulos de departe. Prăbușindu-se, imperiul lor a involuat cu mii de ani-lumină. Soarele nu este pentru ei decât o stea minusculă printre alte asemenea milioane. Iar când vor reveni, vom fi destul de puternici.

Tăcu, iar pilotul și Ina știau că era definitiv. Dialogul pe care-l întreținea acum era mut. Doar Jenny îl putea înțelege.

Deși lansase, am putea spune, un strigăt de victorie, își spuse Ina. Un strigăt de victorie în direcția Mira Ceti. Plus ceva care trebuia să semene cu o mulțumire. Era tulburător și aproape înfricoșător gândul la acele inteligențe enorme, separate prin prăpăstii colosale, care, unindu-se, învinseseră un dușman comun. Aceasta anunța fapte încă și mai grozave, fapte care aveau să umple viitorul.

Nu mai aveau de făcut decât un singur lucru, gândea Ina d'Argyre, ridicând niște ochi timizi către pilot, și anume să aștepte navele Administrației, care în curând vor ateriza pe Ganimede.

Câteva luni mai târziu, o corabie solară traversa regiunea asteroizilor, care acum era o regiune lipsită de pulbere și roci: porțile spațiale făcuseră treabă bună.

Marea pânză circulară strălucea sub razele soarelui. Printr-o fereastră a punții principale, Ivan von Beauchamp și Ina d'Argyre contemplau noaptea. Așteptau un eveniment.

La mai multe sute de kilometri de acolo, blocuri enorme și întunecate pluteau în spațiu. Nu erau vizibile decât atunci când asperitățile lor atrăgeau și reflectau lumina soarelui. Viteza lor creștea în timp ce se apropiau unele de altele.

Apoi avu loc ciocnirea.

Planetoizii s-au dezmembrat. Viteza și direcția lor fuseseră calculate astfel încât să nu se împrăștie în bucăți. Roca ce-i compunea a ajuns aproape imediat la incandescență. S-a topit. A început să curgă. Tindea să formeze, în timp ce căldura se difuza în masa planetoizilor și nucleele se lichefiau la rândul lor, o sferă enormă și roșiatică. Izbucneau furtuni de lavă de o violență ce nu se mai văzuse de la nașterea sistemului solar. Bule de aer explodau la suprafață, formând începutul unor depresiuni gigantice.

Roci mai rezistente ieșeau la suprafață: într-o zi li se va da numele de munți.

Din această catastrofă cosmică, din vuiet și liniște, se năștea o planetă.

Îi va lua mult timp să se răcească. Și va fi nevoie de mult timp să fie completată, să fie dotată cu o atmosferă și cu oceane, să fie îmbrăcată cu vegetație.

Însă oamenii aveau timp.

Dar ceea ce era și mai important, aveau încredere în ei înșiși. Priveau stelele și știau că le vor stăpâni într-o zi. Știau că vor deschide într-o zi porți între galaxii.

Ani și ani mai târziu, planetei făcută de mână de om i s-a dat numele Ina.

CĂLĂTORIA CEA LUNGĂ

Saga lui d'Argyre

1

Se întorcea acasă. Nu există alt mod de a numi sfârșitul călătoriei sale. Fusese una deosebit de lungă și plicticoasă, care acum se apropia de final. Aproape că-și zărea casa.

Oh, nu că ar vedea-o la cotitura unui drumeag, pe fundul unei mici văi, pitită după obloanele verzi și sub acoperișul de țigle roșii, cu un câine încălzindu-se la soare în fața porții! Avea să vadă doar cum îi apare în telescop și cum crește, trecând de la stadiul unui minuscul punct luminos la cel al unei bile pierdute printre alte bile, apoi devenind mare cât o minge de ping-pong; atunci culorile vor începe să se definească, albastrul strălucitor al mărilor și petele neregulate ale continentelor pudrate de nori, până când într-o zi ea va ocupa cerul întreg, difuzoarele vor începe să emită apelurile unor necunoscuți, iar el își imagina excitarea ce va domni acolo jos, vestea răspândindu-se prin toate cablurile și prin aer, chipurile oamenilor care, fermecați, vor privi cerul ca și cum stelele le-ar aparține deja.

Locuința spre care se îndrepta era o planetă. Iar planeta aceasta se numea Terra. Nu era o planetă ca toate planetele, ci planeta lui.

Avusese tot timpul să se gândească, de-a lungul călătoriei și al interminabilei întoarceri, la ce va face când o să fie din nou pe pământ. Avusese tot timpul să se întrebe de ce o pornise la drum, și avusese tot timpul să-și blesteme zilele pentru că o făcuse, fiindcă psihologii, înainte de plecare, nu îl condiționaseră pentru a-l împiedica să-și pună astfel de probleme.

Iar acum nu părea deloc simplu. Cu toate că, atunci când plecase, așa i s-a părut. De fapt, nici nu-și făcuse griji. Când auzea pe câte cineva cu chestiunea asta, încerca un sentiment curios de irealitate, rămânea un minut cu privirea în gol, apoi, invariabil, răspundea: „Plecăm să căutăm o țară, nu-i așa?" După care se gândea

la replica lui rituală, tot mai nesatisfăcătoare, spunându-și că pleca pentru un scop nobil, că cineva trebuia s-o facă și că imperiul omenesc avea să se întindă asupra întregului univers, fără limite în timp și spațiu. Și își mai zicea că se putea socoti norocos să fie ales dintre atâția oameni.

Nu știa prea bine de ce se opriseră tocmai la el. Era un drum lung, un drum dificil și, dintr-un motiv sau altul, toți ceilalți fuseseră eliminați. Dar nu întrevedea o rațiune anume pentru care nu fusese și el eliminat...

Bineînțeles, era extrem de rezistent și extrem de bine antrenat, și un extrem de bun savant, și cu o inteligență ceva mai ridicată decât cea normală, numai că asta nu i se părea de ajuns. Când se gândea la misiune, la scopul său, avea impresia că omul ales pentru a o îndeplini ar fi trebuit să aibă din naștere o aură în jurul capului și să facă minuni, ori să fi dovedit în alt fel, indiferent cum, superioritatea lui absolută și definitivă asupra restului umanității.

Probabil că nu găsiseră nicăieri un asemenea individ și, așa, îl aleseseră pe el.

Dar motivul principal pentru care nu se întrebase de ce pleacă și ce va face la întoarcere era că niciodată, înainte de a porni la drum, nu realizase durata reală a misiunii și nici ceea ce avea ea să fie.

Era ciudat să-și spună asta acum, fiindcă, până să intre în aparat, chiar și până să-l vadă ridicându-se de pe platforma de beton, învățase pe dinafară și cum se va derula misiunea, și la ce chestiune trebuia să aducă un răspuns, și cât timp va dura călătoria.

Dar ceea ce învățase atunci nu era decât o înlănțuire de cuvinte și de simboluri. Îi spuseseră cu exactitate câți ani va petrece pe drum, însă acel număr enorm de zile nu avea o semnificație precisă. Îi ziseseră că nu e vorba de o aventură, ci de o experiență logică și rece, numai că el nu putuse niciodată să alunge din străfundurile minții sale imaginile vagi și exaltante cu orașe necunoscute ridicându-se pe planete fără nume și străpungând cețuri roșcate, cu turnurile lor de sticlă sau de fier.

Nu putuse niciodată să conștientizeze cu adevărat nevoia confuză de glorii și cuceriri care îl împinsese la drum. Iar psihologii nu făcuseră nimic pentru a-i împrăștia aceste fumuri puerile. Bănuia că, din contră, chiar i le modelaseră pentru a-i face suportabilă ideea și, mai apoi, îndeplinirea misiunii. Știa că psihologii îl condi-

ționaseră pentru a suporta anumite lucruri și pentru a nu suferi din pricina altora, și că îl vor recondiționa, când se va fi întors acasă, pentru a-și putea relua locul în societatea umană.

Gândul că, astfel, îl manipulaseră, nu-l deranjase niciodată, nici măcar acum, când se apropia sfârșitul călătoriei. Poate îl condiționaseră special pentru a suporta ideea că fusese condiționat? Mai degrabă, însă, tindea să creadă că nu era vorba de nici o problemă: exploratorii își scot apendicele și sunt vaccinați pe toate părțile pur și simplu, pentru că un mic organ în plus sau niște anticorpi în minus pot genera moartea în anumite împrejurări. Operația pe care o suferise creierul său și care, de altminteri, nu fusese chirurgicală, era de aceeași natură. Era în însăși logica misiunii.

O dată ce acceptai să pleci, toate decurgeau firesc din această decizie: antrenamentul, condiționarea, precum și cei douăzeci și cinci de ani, plus câteva luni de voiaj steril.

Corectă în gând: pentru el, drumul nu durase chiar douăzeci și cinci de ani. Lipsise de pe Terra în jur de douăzeci și cinci de ani, însă călătoria fusese cu mult mai scurtă. Scurtarea ei – o scurtare cu totul relativă și care semăna mai degrabă cu un fel de dilatare a timpului – putea avea mai multe explicații.

Unele țineau de natura însăși a universului. Când te apropii de viteza luminii – iar el fusese mai aproape de asta ca oricare om în viață, cel puțin așa presupunea, pentru că, în tot acest timp, multe progrese se vor fi făcut pe Pământ – timpul se contractă în jurul tău fără a băga de seamă, fără ca vreun ceas ori măcar pulsația surdă a vreunei stele să ți-o poată semnala. Ai plecat în anul 2177 și te-ai întors în 2202, însă pentru tine nu s-au scurs decât zece-unsprezece ani. Viteza extremă destramă calendarele, strâmbă zilele, deformează toate numerele.

Existau și alte argumente. De exemplu, faptul că dormise, și încă mult. Fusese condiționat pentru a dormi. Or, când dormi, nu îmbătrânești la fel de repede: calendarul spunea că se afla de zece ani la bordul navetei, dar el nu îmbătrânise decât cu cinci ani. Poate chiar mai puțin. Sau poate ceva mai mult. Biologii urmau să decidă.

„Toată lumea decide – își spuse el. Toată lumea decide pentru mine, mai puțin eu. Fiindcă sunt prea important ca să decid pentru mine însumi. Fiindcă sunt extrem de important..."

Trebuia să facă un efort pentru a înțelege din ce motiv era atât de important. Nu că ar fi uitat acest motiv, însă, de-a lungul celor aproape zece ani, pe parcursul nenumăratelor ore de veghe sau de somn, se obișnuise așa de tare cu el, încât nici nu mai reușea să îl distingă. Din când în când, gândea aproape cu voce tare: „Sunt primul om care a ieșit din sistemul nostru solar. Sunt primul om care s-a încălzit la căldura unui alt soare." Dar, deși astfel de cuvinte îi stăteau adeseori pe buze, nu se simțea întotdeauna un erou, o persoană cu adevărat importantă, al cărei nume să apară cu litere mari în cărțile de istorie și pe care școlarii de pe Terra să-l bombăne fiindcă ar reprezenta trei rânduri dintr-un rezumat care...

Nu, nu se simțea întotdeauna așa, ba chiar nu prea mai pricepea nici măcar semnificația acestui lucru; la urma urmelor, se cunoștea prea bine pe sine însuși și trăise pe pielea lui milioanele de mici detalii ale călătoriei, nu i se mai părea nimic eroic sau aventuros, deși așa ceva dorise să îndeplinească atunci când o pornise la drum, fie și numai pentru a putea să le povestească celorlalți, o dată întors pe Pământ.

Și era exact ce intenționa să facă, se gândea el, urmărind cu privirea traseul ca dinții unui ferăstrău ce apărea pe ecran și care reprezenta drumul său, riguros rectiliniu, însă solicitat de toate corpurile în derivă, planetele și meteoriții pe lângă care trecuse, fără să le mai bage în seamă, grăbit cum era să ajungă din nou pe Terra.

Fusese chiar lucrul la care se gândise cel mai mult în ultima vreme. În fond, aceasta rămânea singura diferență între dus și întors. La dus, se gândea aproape fără încetare la ce avea să îl aștepte, pentru ca într-o bună zi, fără ca nimic deosebit să i se fi întâmplat, să înceapă reîntoarcerea. Atinsese punctul din care, geografic, matematic și astronomic, nu se mai îndepărta de Pământ, ci revenea către el.

Știa bine ce o să facă, o dată reajuns pe Terra, iar asta depindea de ceea ce va fi el. Și va fi, foarte precis, eroul.

Nu ați văzut niciodată de aproape un erou, cel puțin așa cred, dar știți, pentru că ați auzit vorbindu-se, cum arată un erou.

Este un om ca toți oamenii. Uneori este înalt, blond, are ochii limpezi, dinți sănătoși, și atunci place nemaipomenit de mult femeilor; alteori, însă, e un biet bătrânel cu fața smeadă și cu dinții

bălăbănindu-i-se în gură; asta n-are importanță. Alura eroilor nu contează. Ești erou pentru că ai făcut ceva măreț.

Și pentru că toți ceilalți o știu.

Iar Hiram Walker, care venea de departe și care nu era nici înalt, nici blond, nici măcar un bătrânel cu părul alb și fața smeadă, știa că este un erou și că în scurt timp or s-o știe și ceilalți. Va putea merge pe orice stradă de pe Terra cu capul sus, fără să se sinchisească de privirile ce se vor aținti asupra lui; va putea intra în toate saloanele de pe Pământ și un moment de tăcere se va lăsa imediat în jur, iar oamenii cei mai buni, cei mai inteligenți din lume, vor veni să-i strângă mâna și să îi țină companie, în timp ce femeile cele mai seducătoare îi vor umple paharul, toate numai zâmbet.

Se va putea duce singur oriunde și va fi ca și cum ar întâlni numai prieteni, fiindcă toți vor dori să-l vadă, să-l invite și să-l înțeleagă. Concurența nu era cu putință, pentru multă vreme de-acum încolo, căci el este primul om care a trecut dincolo de sistemul nostru solar.

Nici măcar nu o să aibă ceva de povestit. Ajungea să fie acolo. I se vor pune tot felul de întrebări, iar el nu va trebui decât să surâdă politicos, cu buzele încremenind apoi instantaneu, și nimeni nu-și va imagina că dacă rămâne mut este pentru că nu are nimic de zis.

În primele luni ale drumului spre casă, asta îl înfuriase peste măsură. Să facă o călătorie atât de lungă și să nu aibă ceva de povestit, să stea atâta timp în spațiul ăsta plicticos ca să nu descopere nimic... Apoi înțelesese că va putea rămâne tăcut. Și s-a calmat. Iar după aceea, visase fără încetare la momentul când o să fie un erou pe Terra.

Era prea inteligent ca să nu conștientizeze latura infantilă a dorinței lui și, uneori, își spunea că nevoia de a fi erou se născuse în calmul cabinei sale, în fața tabloului de bord plin de lumini și luminițe, pe care îl contempla ore în șir, nefăcând altceva decât să asculte bâzâitul discret al mașinăriei ce ținea sub control naveta spațială.

Alteori se gândea că dorința de a fi erou încolțise în el cu mult timp înainte, la periferia imensului oraș în care se născuse, pe vremea când, dimineața devreme, imediat după răsăritul soarelui, bătea străzile încă pustii, iar mașinile nemișcate, silențioase, se-

mănau cu niște stânci enorme înșirate de-a lungul șoselelor, ca tot atâtea morene ale unor ghețari dispăruți pentru totdeauna.

Era un nimeni pe-atunci, un nimeni cu desăvârșire, și pentru rarii trecători, și pentru lăptar, chiar și pentru puștiul care arunca ziarele în fața caselor, din șaua bicicletei lui vechi, prea înaltă pentru el. Era un nimeni din tot felul de motive, pe de o parte fiindcă se trăgea dintr-o familie săracă, pe de altă parte fiindcă aparținea, în calitate de cetățean, unui stat, unui ținut nefericit al Americii de Nord, care păstrase timp de zeci de ani un mod de viață ancestral, și mai erau și alte motive, de care nu-i plăcea să-și amintească.

Știa prea bine că în presă și în limbile celor zece miliarde de oameni, prin marile condeie sau prin mașinile milioanelor de scriitorași de profesie, toate acestea vor fi spuse, vor fi scrise, vor fi șoptite sau strigate în gura mare. Dar titlul de erou nu i se va șterbi, iar trecutul va fi ca și șters, sau cel puțin redus la dimensiuni minuscule; va putea scotoci printre amintiri, căci ele i se vor părea teribil de îndepărtate, ca atunci când te uiți la un obiect apropiat punând invers binoclul la ochi.

Va fi timpul măririi, așadar, cel al discursurilor, al proclamațiilor, al statuilor ridicate în piețe publice, al străzilor rebotezate cu numele lui Hiram Walker, al intrărilor triumfale în orașele pline de lumini, de chipuri fascinate și de fluturași de hârtie plutind prin aer, așa cum făcea mulțimea odinioară, când sărbătorea sosirea unui cuceritor american. În mintea lui Hiram Walker, imaginile vechilor triumfuri se amestecau cu cele ale propriului său viitor.

Dar acest timp va fi scurt, căci Hiram nu era pasionat de splendoare. Vroia să-și savureze revanșa, să strivească definitiv umbrele trecutului, cele ale dimineții de la periferia orașului, însă nu dorea să-și petreacă restul vieții în această glorie.

Va veni atunci odihna. Se va îndepărta de mulțime, va alege un loc liniștit și pustiu, dacă mai există vreunul pe suprafața Pământului, și își va construi acolo o casă din lemn și sticlă. După aceea își va lua o nevastă. Vor fi atâtea din care să aleagă, fiindcă Hiram era eroul, dar el își dorea o blondă, cu pielea foarte albă, o femeie care să fie plină de tinerețe și de prospețime, să aibă râsul cristalin și ochii albaștri.

Se gândise la ea îndelung și minuțios. Avea s-o iubească și s-o facă fericită. Vroia să fie albă pentru că el era negru.

Chiar și dorința asta, deși nu-și dădea seama, se născuse tot în zorii de zi din periferia lui mizerabilă. Ani în șir, Hiram crezuse că sărăcia este lucrul cel mai greu. Într-o bună zi, însă, către sfârșitul adolescenței, descoperi că există unul și mai rău: acela de a avea pielea neagră. Nu-și dăduse seama de asta înainte pentru că nu părăsise încă niciodată orașul unde văzuse lumina zilei și care era populat aproape în întregime de negri. Cu zeci de ani înainte, populația fusese albă, însă în urma unui război important și a celui civil, care izbucnise după aceea, albii scăpați cu viață plecaseră. Nu rămăseseră decât câțiva care, din motive numai de ei știute, în caz că și le mai aduceau aminte, aveau mai mulți prieteni printre negri decât printre albi. Încercau să se facă uitați.

Către sfârșitul adolescenței, Hiram Walker descoperi așadar frica. Își părăsise orașul natal, nelăsând în urmă decât niște amintiri urâte și un petic grosolan de hârtie sintetică, pe care mâzgălise un rând de bun-rămas mamei sale. Se îndrepta, pe jos, către graniță. Țara pe care frontiera o împărțea atunci în două fusese înainte puternică și prosperă; o îndelungată criză economică, urmată de o mare confruntare armată, fără învingători, și de năpasta unui război civil, o adusese, însă, la ruină. După încheierea războiului civil, se trasase această graniță. În partea de vest, totul fusese reconstruit, iar ajutorul guvernului mondial permisese renașterea civilizației.

Orașele confederate ce se găseau însă la est de hotar, între un lanț de munți și mare, parcă geloase pe propria lor independență, refuzaseră ajutorul guvernului mondial, alegând sărăcia și trecutul.

Hiram Walker se născuse la est de frontieră. Auzise spunându-se că în Vest se înfăptuiesc lucruri extraordinare. Auzise că ar putea învăța acolo să piloteze un avion, sau chiar una dintre acele rachete care treceau uneori vuind pe cer, și care aparțineau unei lumi aproape necunoscute pentru el, însă fascinante.

Mai știa că frontiera fusese la început închisă, dar că, încetîncet, o dată cu anii, ajunsese să se poată trece. Auzise chiar că cei din Vest încurajau emigrația către ținuturile lor; mult mai târziu, urma să afle că renunțaseră la recucerirea părții de est, dar că sperau să atragă și să formeze în interesul lor o mare parte a popu-

lației din orașele confederate, încât să le constrângă pe acestea la negocieri. O dată trecut hotarul, spuneau textele imprimate pe care le descifrase urmărind literele una câte una cu vârful degetelor, te puteai adresa centrelor guvernamentale, care te găzduiau, te îmbrăcau, te hrăneau și încercau să-ți ofere o formație profesională și un loc de muncă. În plus, rămâneai în continuare liber să treci înapoi frontiera în caz că Vestul nu-ți plăcea.

Așa că o pornise la drum, lăsându-și în urmă orașul natal, ce se numise în Antichitate Boston – ceea ce nimeni sau aproape nimeni nu mai știa, în afară poate de cei care, înghesuiți în biblioteca lor, păstrau tomuri sau hărți vechi, datând de dinaintea celui de-al doilea război civil – și care se numea acum Armstrong, în amintirea unei obscure divinități mitologice.

Habar n-avea la ce distanță se afla frontiera. Plănuise că va merge fără să se oprească până ce o va găsi, însă foarte repede înțelesese că lumea era mult mai mare decât își imaginase. Pe la mijlocul după-amiezii se așeză la marginea șoselei. Cât vedeai cu ochii, nu se zăreau decât coline și câmpuri. Creștea pe-acolo un porumb rahitic, căruia vara abia îi ajungea pentru a da în pârg. Din loc în loc, imense cercuri deșertice, aride, stăteau ca o mărturie a violenței luptelor din al doilea război civil: pământul fusese acolo vitrificat.

Vremea era extraordinar de frumoasă.

Deodată văzu ridicându-se un mic nor de praf la cotitura șoselei. Apoi, când șareta se mai apropie, distinse rând pe rând calul bătrân care o trăgea, roțile mari, galbene, obloanele uzate, pline de noroiul a pe puțin o mie de drumuri și, cocoțat pe vârful unei grămezi de paie, un moșneag ținând între dinți o pipă cioplită dintr-un cocean de porumb.

Pielea bătrânului era atât de închisă la culoare încât Hiram nu-și dădu seama că era un alb decât atunci când șareta ajunse la câțiva metri de el. Ridică mâna și schiță, vag, un semn, iar moșul își scoase pipa din gură, suflă fumul în aer, trase de hățuri și opri atelajul.

– Vrei să urci? întrebă el.

Hiram făcu semn din cap că da. Coborî iute de pe malul de pământ și sări în șaretă. Își calculase însă greșit elanul, așa că izbi cu piciorul în marginea oblonului de lemn. Se așeză în fân, frecându-și vârfurile degetelor de durere. Fără să mai aștepte vreun semn, calul o porni din nou la drum.

După câtva timp, Hiram reuși să-și descleștеze dinții:

– Bună ziua, spuse el.

Moșneagul se opri o clipă din pufăială.

– Noroc, băiete, spuse el. Nu e o oră prea nimerită pentru ca un puști ca tine să se apuce să bată drumurile.

– Merg spre vest, zise Hiram. Mă duc la o rudă a maică-mii, care stă la poalele munților.

Preferase să mintă. Locuitorii orașelor confederate îi considerau adesea drept trădători pe cei care treceau la vest de graniță. Uneori îi spânzurau. După împrejurări...

– Numele meu e Waren, spuse bătrânul. Și eu merg spre vest, dar ca să trec frontiera. M-am săturat să trăiesc în mizerie. Și m-am săturat să-i tot văd pe negrii ăștia...

Tăcu, încurcat.

– Nu vroiam să te jignesc, scuză-mă.

Hiram se uita fix la picior. Nu se simțea jignit. Nu auzise niciodată un alb vorbind în felul acesta.

– Când eram tânăr, continuă bătrânul, nu vedeai nici un negru în colțul ăsta de țară. În sfârșit, aproape nici unul. Mai la sud, da, însă nu aici. Era o țară mare și frumoasă pe vremea aia, cea mai mare dintre toate. Dar uite ce-a făcut războiul! Toți negrii au venit încoace, ca lăcustele, pentru că pământul din Sud nu mai era bun de nimic, cu atâtea bombe. Și apoi a fost războiul civil. Ești prea tânăr să fi văzut toate astea. Eu însă am prins timpurile când bătrâna noastră țară se întindea, fără opreliște, de la un ocean la altul, de o apucai pe șosea și goneai zile întregi cu trei sute cincizeci de kilometri la oră și traversai, fără să frânezi măcar o dată, orașele, câmpiile și munții, ca să ajungi de la Atlantic la Pacific. Sau puteai să te urci în avion și să vezi, dimineața, clădirile marelui oraș din Est ridicându-se ca niște catarge la orizont, iar la prânz să privești colinele marelui oraș din Vest.

Vorbea fără să-și scoată pipa dintre dinți. Din când în când se oprea pentru o clipă, cât să dea fumul afară pe nas, după care continua cu aceeași voce tristă:

– Anul trecut mi-am zis: dacă nu pleci acum, n-ai să mai pleci niciodată. N-ai să mai treci niciodată frontiera. Și niciodată n-ai să mai vezi un mare oraș, locuit de oameni albi, plin de lumini, cu avioane pe cer și cu Dumnezeu știe ce au mai putut inventa după război. Dar anul trecut mi-am rupt mâna. Așa că a trebuit să aștept ca

ea să se refacă pentru a o putea porni la drum. Am suferit ca un câine.

Hiram își masa cu aceeași conștiinciozitate degetele de la picior. Warren schimbă repertoriul, dornic probabil să rețină ceva mai mult atenția auditoriului.

– Bagă de seamă, băiete, că nu am nimic contra negrilor. Dacă aș fi avut ceva, de mult aș fi fost plecat. Eu însă am rămas, atâta amar de vreme, pentru că eram medic și pentru că nu găseai prea mulți doctori care să mai bântuie pe-aici. Se poate ca tocmai eu să te fi adus pe lume. Se prea poate...

– Pe mine mă cheamă Walker, zise băiatul. Hiram Walker.

– Este un nume frumos. Poți să fii mândru de el, fiule.

Apoi vocea bătrânului deveni plângăcioasă:

– Mă întreb dacă or să mă primească la frontieră. Se pare că nu-i iau decât pe cei tineri, care pot munci. Pe tine te-ar lua, cu siguranță. Ascultă. Vreau să-ți spun un lucru. Din când în când se trimit câțiva peste granițe, în Vest. Într-o bună zi n-o să mai fie decât o singură țară, de la un ocean la altul. Ca în trecut... Încă nu sunt mulți cei pe care îi trimit, dar or să apară în număr din ce în ce mai mare și or să pună din nou lucrurile în ordine, și poate chiar vor reconstrui zgârie-norii din marele oraș.

Aruncă o privire piezișă spre Hiram.

– Nu cumva și pe tine te bate gândul să treci frontiera? Cam scârțâie povestea ta.

Hiram simți cum pălește.

– Și când o să fie asta? întrebă el. N-ar fi rău!

– Sigur că nu, zise bătrânul. Nici n-ar avea de ce. Acolo o să primești o educație serioasă. Ai grijă însă, băiete, că n-o să fie ușor. Mai e cale lungă până la frontieră. Și, chiar când vei ajunge de partea cealaltă, n-o să te aștepte un drum numai cu lapte și miere. Va fi extrem de greu, mai ales că tu ești negru. Degeaba zic ei acolo, în Constituția lor... Pentru negri nu-i așa de ușor. Dar cu puțin noroc, ai să reușești. Pari inteligent.

Hiram simți cum îi revine încrederea.

– Știu să citesc, zise el. Chiar și cuvintele complicate.

Bătrânul începu să râdă.

– Sunt o mulțime de cuvinte pe care nu le cunoști. Hexagon, de exemplu... Știi ce e un hexagon?

Hiram se posomorî și prinse a-și examina cu atenție piciorul.

– Știu să număr, zise el.

– Și ai auzit, poate, și de algebră?

– Nu, mărturisi Hiram.

Aproape că îi venea să plângă. Presimțea că tot felul de primejdii necunoscute îl pândeau dincolo de frontieră. Dar mai rele ca toate erau aceste cuvinte pe care nu le înțelegea. Nici vorbă să-i dea pe mână o rachetă, dacă el nu știa sensul atâtor lucruri.

– Or să te-nvețe, fiule, dacă treci granița.

Hiram era ros de neliniște.

– Aș putea merge cu dumneavoastră până la capăt? întrebă el.

Bătrânul rămase o clipă tăcut. Apoi își scoase pipa stinsă din gură.

– Bineînțeles, zise el. Bineînțeles. Nu-i bine să călătorești singur.

După aceea, nu mai aduseră vorba despre graniță decât foarte rar. Petrecură zile și zile întregi traversând o câmpie interminabilă și dezolantă. Seara făceau popas pe unde puteau. În câteva rânduri găsiră niște grajduri abandonate, unde să se adăpostească de furtunile scurte, dar violente, care umpleau cerul de vâlvătăi.

Se hrăniră cum putură, furând porumb pe jumătate sălbatic de pe câmpurile abia cultivate. Din când în când, bătrânul scotea de sub paie o armă veche și silențioasă, ca să doboare câte un iepure. Uneori animalul avea o formă cu adevărat bizară. Warren mormăia printre dinți ceva legat de gene și mutații.

Hiram pierdu socoteala zilelor. Apoi, anumite semne îi dădură de înțeles că se apropiau de graniță. Dimineața, pe deasupra munților, vedea adeseori niște lumini ciudate. Pe cer se zăreau o multitudine de dâre albe și de aparate de zbor care, la foarte mare altitudine, descriau niște traiectorii de neînțeles. Uneori, noaptea, un fel de cometă brăzda înaltul cerului. Dar ea părea mai degrabă țâșnită de undeva, de pe pământ, decât coborâtă dintre stele.

„Rachete..." se gândea Hiram.

Întâlniră și oameni, în număr din ce în ce mai mare. Însă expresia chipului lor nu-i plăcu deloc lui Hiram. Unii mergeau, ca și ei, spre vest, dar alții se întorceau spre est, petrecându-se cu ei pe drum. Le puteai citi în ochi un fel de înverșunare și de ură. Warren scoase arma de sub paie și o așeză în dreapta sa, la îndemână, ca să poată fi văzută de toți.

Făcură un ocol larg pentru a evita un oraș de unde se ridicau nori de fum. Apoi, cu greu, urcară un munte, iar când ajunseră în vârf și băiatul putu distinge câmpia ce se afla pe partea cealaltă a culmii, nu zări decât o suprafață perfect plană, care se întindea cât vedeai cu ochii. O panglică îngustă și strălucitoare trecea peste ea, la vreo douăzeci de kilometri. Era ca și cum o linie dreaptă, metalică, ar fi tăiat câmpia în două.

– Frontiera, zise bătrânul. Iar porțiunea netedă din față, ușor înclinată cum este, se numește glacis. Astfel, îi pot zări din timp pe cei care se apropie.

Seara, când își așezară tabăra, glacisul era atât de luminat încât se vedea ca ziua. În depărtare, granița semăna cu o dâră de jar. Nenumărate lumini se mișcau pe cer. Exact în față, de ambele părți ale frontierei, se zăreau niște clădiri strălucitoare, ce rămâneau invizibile pe timpul zilei. Aveau aceeași culoare cu solul steril, cărămizie.

Șoselele care brăzdau glacisul de partea cealaltă a hotarului erau străbătute de niște mașinării ale căror faruri semănau cu ochii unor insecte enorme. Nu le auzeai însă nici motoarele, nici zgomotul roților. Parcă ar fi plutit. Nici urmă de nori sau de vânt. Pe cerul perfect senin sclipeau roiuri întregi de stele.

Hiram nu putu să doarmă. Auzea sforăiturile neregulate ale lui Warren și calul scurmând pământul cu copita, dar astea nu erau decât niște paraziți derizorii, care abia dacă zgâriau puțin scoarța tăcerii. Hiram nu-și lua privirea de la frontieră. Dincolo de ea, nu avea nici o îndoială, se întindea o țară nesfârșit de frumoasă. I se părea că, dacă strângea puțin pleoapele, putea zări scânteierile mării, ale celuilalt ocean, care se afla la capătul celălalt al continentului și despre care vorbea bătrânul Warren.

În zori, o porniră mai departe. Șoseaua pe care o apucaseră ducea drept către hotar. Nu era cu nimic mai bună decât un drum de țară desfundat, așa că șareta se zgâlțâia din toate încheieturile, scârțâind din osii.

Hiram percepu un fel de zumzăit înainte de a zări mașina. Venea țintă spre ei. Semăna cu o viespe uriașă. Cele două aripi, pe laterale, se mișcau atât de repede încât abia le zăreai.

Hiram sări jos și o rupse la fugă. Solul, însă, neted ca-n palmă, nu avea nici o gaură în care să se fi putut ascunde. Nu găsi altă soluție decât să se arunce pe burtă la pământ. Era convins că ma-

șina se năpustea asupra șaretei ca să o distrugă. Deodată se auzi strigătul lui Warren:

– Vino înapoi, zevzecule! Ce te-a apucat?

Se ridică, dezorientat. Mașina nu părea să se sinchisească de el. Se oprise exact deasupra șaretei, așteptând neclintită în aer. Hiram o porni încetișor înapoi, gata oricând să o ia din nou la sănătoasa.

– Nu e decât o mașină de observare, zise Warren. Ai să mai vezi și altele. Trebuie să fii ceva mai curajos, băiete, dacă vrei să treci frontiera.

Încet-încet, Hiram se calmă. Aparatul părea inofensiv. Dimensiunile sale nu erau mai mari decât ale unui cap de om.

– Bine ați venit la graniță! spuse mașina.

Lăsă apoi câteva secunde de tăcere, pentru a permite auditoriului să înțeleagă cuvintele ei.

Hiram încremeni. Se așteptase el la tot felul de minuni, dar nu și la una ca asta. Îl durea gâtul, într-atât de încordați îi erau mușchii. Reuși să mai facă un pas spre șaretă. Se sprijini de roată, pentru că i se înmuiaseră de tot picioarele. Simțea că, de spaimă, se făcuse complet alb la față.

Vocea mașinii era totuși caldă, binevoitoare.

– Ați venit aici pentru a încerca să treceți granița, zise ea. Vă avertizez însă că nu oricine poate să o facă. Autoritățile de la frontieră s-au confruntat în ultimii ani cu un atât de mare aflux de emigranți, încât sunt obligate să procedeze la o anumită selecție. Candidații urmează așadar să fie supuși unei serii de teste fizice și mintale. Pentru aceasta veți merge în orașul pe care îl puteți vedea cu ușurință în dreapta dumneavoastră. Va trebui să părăsiți drumul pe care l-ați urmat până acum și să o luați pe șosea. Nu aveți dreptul să vă apropiați de frontieră prin alt punct decât prin oraș. Sunt întrebări?

Warren duse degetul la buze.

– Da, zise el încurcat. Se ține cont și de vârstă la selecție? Cam cât la sută dintre oameni trec testele? Și ce se întâmplă cu cei care nu reușesc?

– Iată răspunsurile la cele trei întrebări ale dumneavoastră, spuse mașina. Selecția nu ține în nici un fel cont de vârstă. Condițiile de viață în partea cealaltă a frontierei sunt total diferite față de cele de aici. Anumite persoane nu reușesc decât foarte greu să

se adapteze acolo. Și nu ar putea fi reeducate decât cu prețul unui lung tratament. Pentru moment, ne este imposibil să ne asumăm această sarcină. Oricum, însă, cei eliminați pot fi siguri că de partea cealaltă a frontierei ar fi fost mult mai nefericiți.

Răspunsul la a doua întrebare a dumneavoastră: douăzeci la sută dintre subiecți trec granița. Acum zece ani, când emigranții erau mai puțin numeroși, procentajul era ușor mai mare. Nivelul testelor a rămas însă neschimbat.

Răspunsul numărul trei: subiecții refuzați se întorc la locul de unde au plecat. Nu au dreptul să rămână în orașul de graniță mai mult de trei săptămâni, după eșec. La cerere, li se acordă o pregătire specială, care le va permite să trăiască în cele mai bune condiții și să se facă utili de partea aceasta a hotarului. Iar o dată la doi ani au dreptul să se prezinte iarăși la frontieră. În caz că eșuează din nou, își pot completa, dacă doresc, pregătirea.

Mașina tăcu o clipă, apoi continuă:

– Cu toate acestea, în împrejurări speciale, o parte din cei respinși sunt primiți să lucreze pentru Administrația Proiectului. În acest caz li se permite să treacă frontiera, dar în general sunt trimiși pe alte planete.

Pe alte planete... Cuvintele răsunau ca un ecou în mintea lui Hiram. Dacă are noroc, va urca într-o rachetă și va părăsi Pământul.

– De ce proiect se ocupă Administrația? întrebă Warren.

– De valorificarea lumilor naturale improprii colonizării umane, răspunse mașina.

Jumătate dintre cuvinte nu aveau nici un înțeles pentru Hiram. Intuia totuși că era vorba de ceva colosal. În mod curios, nu se simțea deloc strivit de o asemenea imensitate. Vroia să participe și el. Și dori să știe mai multe.

– Câți oameni sunt pe pământurile din Vest? zise el cu o voce tremurătoare.

– Întrebarea dumneavoastră este ambiguă, răspunse mașina. Ținutul ce corespunde vechiului Stat Federal de Vest adăpostește în jur de cinci sute de milioane de oameni. Dar acest teritoriu este parte integrantă a Organizației Mondiale, care numără zece miliarde de oameni, repartizați în principal pe trei planete, și anume Venus, Terra și Marte. O să aflați mai multe la orașul de frontieră. Alte întrebări?

– Da, spuse Hiram.

Juca pe loc, de excitare.

– Se face vreo diferență între albi și negri, de partea cealaltă a granitei?

Mașina se ridică încă un metru, așezându-se deasupra lui, ca un acoperiș.

– Constituția stipulează în mod expres că nici o discriminare nu poate fi făcută între ființele umane, indiferent de sexul, rasa ori religia lor. Un amendament adaugă la această listă și originea planetară. Totuși...

Mașina avu o scurtă pauză.

– Totuși, trebuie să vă avertizez că anumite fricțiuni există între diferitele etnii, în special în vecinătatea hotarului. Această problemă este însă pe cale de a fi rezolvată. La revedere și mult noroc!

Mașina se ridică perfect pe verticală și țâșni înspre frontieră. Într-o clipă, nici nu se mai zări.

– Dumnezeule, ce frică mi-a fost când am văzut chestia aia năpustindu-se spre noi! zise Hiram. Bine că n-ați tras în ea.

Warren își aprinse din nou pipa. Tuși ușor.

– Ba am tras, fiule. Și încă din plin. Dar ea nici nu s-a sinchisit. Până la urmă, mai bine așa.

Hiram se urcă în șaretă.

– Ce-i de făcut acum, fiule? Nu-mi prea vine să mergem în oraș. Am senzația că este ceva necurat acolo. Aș prefera să trec binișor granița și să mă trezesc într-o țară civilizată.

– Va trebui să ne batem?

– Nu știu, băiete. Sper că nu. Însă toți tipii ăștia respinși nu cred că-i îndrăgesc prea tare pe noii-sosiți. Nu mi-ar plăcea să mă bat, fiindcă nu mai sunt la fel de în putere cum eram cu douăzeci de ani în urmă.

Hiram îl privi de parcă atunci îl vedea pentru prima dată. Nu-și imaginase că se putea trăi până la o asemenea vârstă. Asta însemna însă că Warren cunoscuse timpurile de dinainte de război. Trebuie să fi avut nouă sau zece ani în perioada Războiului de Trei Săptămâni, dacă Hiram își amintea bine datele pe care le citise într-o carte și dacă nu se înșela la calcule. Dar era cu adevărat înzestrat la manevrarea cifrelor.

– Trebuie să mergem! zise Hiram cu hotărâre.

„Zece miliarde de oameni – se gândea el – și trei planete, și cerul plin de rachete!" Simțea o teamă confuză pentru ce îl aștepta în continuare, dar, în același timp, avea senzația că iese dintr-un tunel. Acum urma să cunoască lumea.

Orașul de frontieră era plin de oameni care umblau pe străzi cu aerul unor animale în cușcă. Nu zăreai decât foarte puține femei. În vitrinele magazinelor stăteau expuse o mulțime de obiecte ciudate, venite de dincolo de graniță. Hiram pipăi în fundul buzunarului cele câteva monede pe care reușise să le păstreze până acolo.

Grănicerii, în uniforme albastre, patrulau în jurul clădirilor oficiale, fără a se amesteca în treburile emigranților. Ei îi arătară lui Warren un țarc unde putu să-și bage șareta și să-și lase calul să pască, apoi îl asigurară că nimeni nu va îndrăzni să-i fure ceva.

Îi spuseră, de asemenea, că își putea găsi adăpost peste noapte în sălile comune și că, la ore regulate, emigranților li se distribuie hrană. Vorbeau și acționau cu o curtoazie rece, distantă, conștienți de superioritatea lor.

Hiram nu se mai sătura să privească la minunile care îl înconjurau. Glacisul împrejmuia orașul ca un imens covor de pulbere roșcată. De partea cealaltă a hotarului, dincolo de câmpia deșertică, se întindea însă o țară plină de verdeață. Iar ceea ce, din vârful muntelui, păruse o simplă panglică, se dovedea a fi un grilaj de fire metalice subțiri, înalt de mai bine de o sută de metri. Din loc în loc, niște bariere te împiedicau să te apropii de el. Hiram n-avea nici o îndoială că fileul acela gigantic era străbătut de o energie redutabilă, mai mult decât suficientă pentru a-l distruge pe imprudentul care ar fi încercat să treacă dincolo clandestin.

În partea estică a grilajului, orașul era mai degrabă dezordonat, cu străzi împletindu-se haotic în jurul celor câtorva clădiri oficiale... De partea cealaltă a graniței, se înălțau însă niște construcții puternice, dispuse într-o subtilă dezordine aparentă. În vârf aveau niște antene atât de înalte, încât chiar și grilajul din față devenea derizoriu. O piramidă din metal strălucitor, a cărei bază putea să măsoare o jumătate de kilometru, întrerupea frontiera. Ea era Poarta. Iar în clădirile adiacente, de culoare cărămizie, se desfășurau testele.

Niciodată nu văzuse Hiram atâția albi. În gărzi, albii formau majoritatea, deși erau și unii din rasa galbenă, iar alți câțiva, mult mai puțin numeroși, negri. Spre deosebire de masa emigranților, găseai printre ei aproape tot atâtea femei câți bărbați. Dar mai ales cei veniți să-și încerce norocul aveau, în cea mai mare parte a lor, pielea albă. Brusc, Hiram înțelese că se simțiseră probabil străini într-o țară cu populație în principal neagră, unde albii erau rău priviți, după cel de-al doilea război civil, și că din acest motiv bătuseră atâta drum, sperând să treacă în Vest.

Se întreba cum o fi când ești singur printre oameni de altă culoare. Simțea, oarecum, că se va confrunta și el cu o asemenea problemă după ce va trece frontiera, sau poate chiar înainte. Asta scăpa însă experienței lui, chiar dacă acum înțelegea ceva mai bine ce voise să spună mașina. El va încerca să se țină cât mai departe de grupurile de albi.

Nimic nu se întâmplă până în momentul testelor. Timp de două zile, Warren și cu el își așteptară rândul pentru a intra în clădirile cărămizii. Apoi își văzură numele aprinzându-se misterios, între zeci de altele ce stăteau scrise pe marile panouri opalescente... Nu fuseseră repartizați în aceeași grupă. Își strânseră mâna și își urară noroc. Hiram era însă cu mintea în altă parte. Se gândea deja la teste. Warren îi explicase în ce constau și îi zisese să nu-și facă griji. Bătrânul nu era totuși nici el prea liniștit, și asta se citea pe chipul lui. Hiram se simți ceva mai ușurat când îl văzu pe Warren pornind spre intrarea ce-i fusese desemnată.

O clipă rămase plantat în mijlocul străzii, cu privirea în gol, apoi o luă și el grăbit din loc.

Intră pe ușă, iar un gardian îl îndreptă fără o vorbă spre un culoar: nu mai văzuse niciodată unul așa de mare; coridorul dădea într-o cameră circulară, puternic luminată, unde se aflau vreo douăzeci de oameni, aproape toți albi. Printre ei, nici o femeie. Îl priviră, în tăcere. Chipurile lor aveau trăsături aspre. Se spionau unii pe alții și se gândeau: numai patru sau cinci dintre noi vor trece frontiera. Cel de ici și cel de colo, probabil, dar de ce nu și eu, de ce nu și eu?

Când vocea le-o ceru, se așezară toți în jurul mesei rotunde. Unii căutau, în mod vizibil, să descopere de unde venea acea voce.

Păreau foarte încurcați. Hiram însă, după incidentul cu mașina, se simțea pregătit pentru orice. Poate era deja un test, se gândea el. Warren îi spusese că toate mișcările, toate gesturile sale vor fi notate. Făcea eforturi să pară, în continuare, calm.

– Veți auzi o serie de cuvinte, zise vocea. De fiecare dată când veți înțelege semnificația unuia dintre ele, veți ridica mâna cât mai repede cu putință.

Vocea începu prin a rosti niște cuvinte simple, iar mâinile se ridicară aproape toate în același timp. Apoi spuse un cuvânt complicat, și oamenii ezitară. Până la urmă se ridicară totuși două mâini. Mașina îl interogă pe unul dintre indivizi:

– Care este semnificația acestui cuvânt?

Omul roși, încurcat. Cerea parcă sprijinul celor din jur, dar chipurile lor rămăseseră de gheață.

– Este un cuvânt savant, spuse el. Eu... eu știu ce vrea să spună, dar nu pot să explic.

– Bine, zise mașina, impasibilă, și continuă lista.

Hiram îi observă pe cei de lângă el. Era limpede că trebuia să se prefacă a cunoaște cât mai multe cuvinte cu putință.

Majoritatea mergeau la cacealma, într-un mod aproape jignitor. Îți dădeai seama după figurile celor care stăteau cu privirea pironită în pământ, atunci când ridicau mâna. Alții însă, mai abili, rămâneau impasibili. Vocea îi alegea la întâmplare pe cei cărora le cerea explicațiile. Era un fel de joc. Hiram se întreba dacă mașina ținea cont de atitudinea jucătorilor, dacă îi deosebea pe cei care știau cu adevărat de cei care mințeau.

Își spuse că testul nu servea, probabil, numai la evaluarea vocabularului subiecților, ci și a onestității lor. Reflectă o clipă și hotărî să nu umble cu înșelăciuni. Cuvintele deveniră din ce în ce mai dificile. După un timp, își lăsă mâinile cu podul palmelor lipit de masă. Descoperi că, în fața lui, o altă persoană făcea la fel și îl privea zâmbind. Îi zâmbi, la rândul său. Era un alb de vreo patruzeci de ani, bronzat, însă cu ochii de un albastru strălucitor.

Ceilalți dădeau mai departe din mâini, în tăcere. Parcă se luau la întrecere, cine ridică brațul mai des și mai iute. Mașina părea să fi renunțat la a le mai cere explicații. Hiram își zise că poate fusese o prostie să iasă din joc. Trase cu ochiul la cel din fața lui, care rămăsese tot nemișcat, și se decise să facă în continuare ase-

menea lui. Era ceva în zâmbetul acelui om care-i spunea că el va trece frontiera.

Brusc, mașina se întrerupse.

– Asta-i tot pentru azi, zise ea. Vă rog să vă prezentați din nou în această sală mâine, la aceeași oră. Sunteți rugați să nu părăsiți clădirea. Veți găsi aici camere de odihnă, o bibliotecă, săli de sport și de destindere. Mult noroc!

Ieșiră din încăpere cu mare zgomot, prinzând a mișuna prin celelalte săli. Hiram văzu că ușa de la intrare era larg deschisă și că unii se strecurau pe furiș afară. Se întrebă dacă nu cumva poarta urma să se închidă pe neașteptate. Nimic însă nu se întâmplă. Dorințele celor care îi testau rămâneau de neînțeles, își zise el. La fel ca lumea ce se deschidea înaintea lui și care cuprindea trei planete și zece miliarde de oameni.

Se uită la ceea ce se proiecta pe ecrane și răsfoi câteva cărți luate la întâmplare din bibliotecă. Nu reușea să prindă sensul a nimic din ceea ce auzea, vedea sau citea, dar nu se îndoise niciodată că o să aibă nevoie de timp pentru a înțelege această civilizație cu totul nouă pentru el; începea numai să perceapă gradul de înapoiere la care ajunseseră orașele confederate.

Testele continuară, zile de-a rândul. Uneori era în grup, alteori singur, izolat într-o cameră micuță. O voce, mereu aceeași, ce i se părea caldă, prietenoasă, dar despre care nu ar fi putut spune dacă era feminină sau masculină, îi cerea politicos să rezolve probleme, să întindă brațul pentru a i se face o injecție, să povestească despre copilăria lui, să spună de ce vroia să treacă frontiera. Problemele nu păreau să aibă vreun sens. Uneori erau niște cuvinte pe care trebuia să le ordoneze, alteori niște imagini abstracte pe care să le compare. Mai erau și niște obiecte, cu care să realizeze anumite montaje. Una peste alta, sarcinile pe care le avea de îndeplinit i se păreau ușoare.

Le ducea cu bine la capăt, în tăcere, cu o voință de neclintit, pândind ușoara bătaie de gong ce anunța sfârșitul timpului, când i se cerea să rezolve un lucru într-un anumit număr de minute.

Nu avea decât foarte puține contacte cu ceilalți. Află totuși că pe individul care stătuse în fața lui, la primul test, îl chema Hastings. Era un om taciturn, ce părea tare ca o stâncă.

Hiram îi zise că vroia să treacă frontiera ca să poată pilota rachete. Omul îi răspunse atunci că el spera să ajungă pe Venus. Auzise vorbindu-se despre niște câmpii imense pe acea planetă și despre uriașe turme de animale pe care le creșteau acolo. Se gândea că vor avea nevoie de bărbați ca el.

Părea a nu se îndoi de reușita sa. Era obișnuit să treacă prin viață ca un fluviu puternic, iar oamenii și lucrurile să i se dea la o parte din cale. Nici măcar nu trebuia să-i îndepărteze el. Nu, el pur și simplu trecea. La sfârșitul unuia dintre teste, vocea îi spuse lui Hiram pe tonul ei neutru și liniștit că examinările se apropiau de final. Îi mai spuse că avea aproape o sută șaptezeci de puncte și că îl felicita. Apoi îi ură să se comporte la fel de bine pe parcursul celor două zile care mai rămâneau.

Atunci avu loc incidentul. Nu îl va uita niciodată. Ieșise din cabină și se dusese în curtea interioară, unde toți ceilalți stăteau în mici grupuri silențioase. Își aflaseră și ei numărul de puncte, gândi Hiram, și le comparau. Cei mai mulți erau întunecați la față.

El nu făcea parte din nici o grupă. Se mai ducea uneori să discute cu unul sau cu altul, dar nu avea vreo simpatie pentru nimeni, în afară de Hastings. Cei doi negri din trupa lui se făceau că nu-l văd, pentru că era abia un copil și li se părea prea pricăjit. Iar ideea de a intra într-un grup de albi nu-i plăcea lui.

În acea zi, însă, un tip uscat, ascuțit la față, îl prinse puternic de braț și îl trase spre el. Hiram încercă să scape din strânsoare. În zadar.

– Tu câte ai făcut, negroteiule? îi zise individul. Două sute, trei sute? Ești primul?

Ceilalți începură să vocifereze, tot mai zgomotos. Hiram se uită în jurul lui. Brusc, i se făcu frică. Îi simțea ostili, periculoși.

– O sută șaptezeci, răspunse el. Dați-mi drumul.

Dar tipul nu-i dădu drumul. Din contră, ridică încă mai mult brațul cu care îl strângea, în așa fel încât picioarele lui Hiram aproape pierdură contactul cu solul.

– Ia mai zi o dată. O sută șaptezeci?

Palma îl luă pe Hiram pe nepregătite. Simți capul dându-i-se pe spate. Ar fi căzut, dacă n-ar fi fost priponit de brațul individului. Nu era nici un gardian prin preajmă. De când începuseră testele, nu mai văzuse nici unul.

– Minți! șuieră printre dinți tipul, plin de furie. Nu puteai tu să faci o sută șaptezeci de puncte. Nu ești decât un mizerabil de negru.

– Ți-e necaz că a făcut mai multe ca tine, Bunny, zise unul gras.

– Minte, zise cel care îl ținea pe Hiram. Nu vedeți că minte? Doar n-or să accepte peste graniță un negrotei ca el. Ține-mă, Doamne, că nu știu ce-i fac!

Hiram văzu palma repezindu-se spre el, dar nu putu să se ferească..

– Bineînțeles că minte, se auzi o voce, dar ăsta nu-i un motiv să-l bați.

– Așa e, ziseră ceilalți.

Uriașul cel uscățiv simți că pierdea teren.

– M-a insultat, zise el. Vă spun că m-a insultat. A mințit ca să mă jignească pe mine.

– Și? replică cel gras.

Uscățivul trase profund aer în piept.

– Și dacă zicea adevărul? urlă el scos cu totul din fire. Chiar nu vă dați seama? Dacă zicea adevărul? Dacă el este acceptat, iar noi suntem lăsați aici, în țara asta de maimuțe? Ați auzit cifrele, nu? Iau unul din cinci. Dacă negrul ăsta trece, vor fi patru dintre noi care or să rămână aici.

– Minte, spuse grăsanul, ceva mai puțin sigur pe el.

– De unde știi? Eu am făcut nouăzeci și opt. Tu?

– Nouăzeci și șase, spuse grasul.

– Și vine el și ne zice că a făcut o sută șaptezeci. Și mai e și atât de prost, că nici nu poate minți. Îți spun eu că povestea e trucată! Îi favorizează pe negri.

Hiram reuși să întoarcă puțin capul și îi zări pe ceilalți doi oameni de culoare, nemișcați. Stăteau fără să scoată un sunet. Se făcuseră gri la față.

– Înainte de război, nici nu li se dădea voie să umble pe stradă, zise uscățivul. Și spânzurau dintre ei tot la câteva zile.

– Tu n-ai prins vremurile alea, Bunny! spuse grasul. Tu ai trăit într-o țară de negri, ca noi toți.

– Tocmai de aceea nu pot accepta ca un negru să treacă frontiera, iar eu nu. De atâția ani trăiesc în țara asta și nu văd, zi de zi, decât fețe negre; de atâția ani aștept să trec frontiera, să ajung și

eu printre albi, printre oameni civilizați, iar àsta vrea să-mi închidă ușa în nas. Ție ți-ar plăcea? Spune, ți-ar plăcea?

– Sigur că nu, zise grasul.

Hiram simți deodată că tremură și că din gură îi curge sânge. Începu să țipe. Mâna îi dădu drumul, iar el se prăbuși la pământ, izbindu-se cu capul de pavaj.

Primi un șut în coaste.

– Îl aranjez eu, zise uscățivul cel înalt.

– N-ar fi rău, se auzi o voce.

– Fii atent la gardieni.

– De ce crezi tu că le-ar păsa de un negru? Ascultă, negrule, îți mai dau o șansă. Câte puncte ai făcut? Zi!

– O sută șaptezeci, spuse Hiram.

Vorbea cu greu, din cauza sângelui, dar știa că e mai bun decât ei și ținea neapărat ca și ei s-o știe.

La a treia lovitură de picior începu să vomite. Ceilalți doi negri nu schițară nici un gest. Un minut mai târziu, făcură un pas înapoi.

– Nu ne trebuie decât o frânghie și un copac, zise cineva. Ca pe vremuri.

– Nu-i nevoie de frânghie, spuse uscățivul.

Printre pleoapele aproape închise, Hiram deslușì un fel de sclipire. Lama era lată, de o palmă. Îl apucară de păr și îi traseră capul pe spate. Nu îl mai interesa nimic. Nu înțelegea de ce. Îi era numai frică. Se zbătu de câteva ori, dar o greutate enormă se așeză pe burta lui, imobilizându-l. Auzi râsete.

– Fă cum vrei tu, zise grasul, dar eu n-am chef să văd. Prefer să nu fiu aici.

Și apoi, brusc, se lăsă o tăcere desăvârșită. Hiram nu percepea nici măcar sunetul respirațiilor... Numai un zgomot de pași și urletul groazei ce îi curgea prin vene. Mâna îi dădu drumul la păr. Greutatea dispăru de pe burta lui. Deschise ochii. O pereche de cizme se afla chiar alături de capul său. Cunoștea acele cizme. Erau ale lui Hastings. Panica însă nu îl părăsi.

Auzi un fel de izbitură înfundată, iar uscățivul cel înalt se prăbuși lângă el. Ținea încă în mână cuțitul lui lat de măcelar. Gura toată îi era însângerată.

– Ridică-te, băiete, zise Hastings.

Încercă să se salte pe o parte. Îl durea pieptul. Ajunse, cu greu, în genunchi. O mână puternică îl înșfăcă și îl trase sus, în picioare.

– Du-te la bibliotecă. Mă ocup eu de ei.

Îl reîntâlni în aceeași seară pe Hastings și dori să-i mulțumească. Dar acesta îl evita. A doua zi, trecu testele, tremurând. În ziua următoare trecu frontiera. Nu-l revăzu niciodată pe Hastings. Nici pe Warren, de altfel.

În schimb, frica nu-l mai părăsise, de atunci încolo. Chiar și acum, când se apropia de Pământ, o simțea curgându-i prin vene, parcă din ce în ce mai mare; o frică pe care, tot timpul călătoriei, o crezuse uitată.

Era ciudat că nu-i fusese teamă înainte, cu toată singurătatea și miliardele de pericole cunoscute și necunoscute ce îl pândeau. Era ciudat să se teamă tocmai acum, când se apropia de Pământ, când distanța care îl separa de flori, discursuri și siguranță, de celebritate și de o fată frumoasă, cu părul blond, se micșora neîncetat.

Nu era o frică de netrecut. Putea foarte bine să o domine. Putea foarte bine să privească un alb în față și să îi vorbească, fără a trăda nici cea mai mică urmă de teamă. Era numai ceva foarte profund ascuns în el, și difuz, însă viu și fremătând ca o fiară sălbatică. Nimic nu ar reuși vreodată să îi alunge complet teama. Dar fiind omul care a ajuns pe o altă stea, va putea trăi ceva mai comod cu frica lui.

Își spuse că teama aceasta constituia poate motivul pentru care psihologii îl aleseseră tocmai pe el. Cu ani în urmă, ceva ca un arc se încordase în el, puternic, propulsându-l până în Alfa Centaurii. Era probabil singurul om de pe Pământ pe care frica reușise să-l țină în toate mințile de-a lungul unei călătorii solitare de zece ani. În același timp, teama constantă îl făcea să reflecteze: nu risca niciodată.

Dar nu era laș, nici vorbă.

Le arătase asta cu prisosință la antrenamente, după ce trecuse frontiera. Avusese de înfruntat mari greutăți și, adeseori, câte unii se mai legau de culoarea pielii sale, dar el își asumase drumul cu tenacitate. Muncise cu un fel de furie. Vroia să șteargă această falie de un secol ce îl despărțea de civilizație. Și reușise.

Administrația spațială îl remarcase imediat și îl angajase. Iar el învăța să piloteze rachete. Lucru curios, pasiunea asta pentru rachete, pe care o avusese de foarte tânăr, aproape că îi trecuse.

Dar el continua să-și iubească meseria din alte motive. Prefera mașinile în locul oamenilor, pe ele le cunoștea mai bine. În fața mașinilor nu încerca acea spaimă pe care i-o producea contactul cu oamenii.

Când fusese vorba de drumul cel lung, își depusese și el candidatura. Avea exact vârsta care trebuia. Fusese unul dintre cei cinci mii de candidați. Apoi unul dintre cei două sute supuși antrenamentului special. Apoi unul dintre cei zece rămași pentru testele decisive. Și până la urmă, îl aleseseră pe el. Tot nu știa însă de ce plecase. Nici de ce îl numiseră tocmai pe el.

Poate că nici nu era vreun motiv anume? Poate că firul existenței lui l-a condus pur și simplu până acolo, pentru că era în logica lucrurilor și pentru că nu putea scăpa unui anumit soi de fatalitate.

Nu mai avea mare lucru de făcut, acum că intrase în sistemul solar. Mecanismele automatice ale aparatului de zbor se vor ocupa, de îndată ce va veni momentul, de micșorarea vitezei de deplasare. Trecea, una câte una, de orbitele planetelor învecinate. Pe unul din nenumăratele ecrane putea vedea un punct verde, rătăcit între stele, și știa că e Pământul.

Se gândea că timpul, în viața lui, ocupase un loc aparte. Niciodată nu încetase să se lupte cu el. Prima dată, atunci când trecuse frontiera, trebuise să învețe mai repede decât ceilalți tot ceea ce uitase într-un secol de dezordine. Și acum, iarăși, urma să descopere o lume schimbată, după o absență de douăzeci și cinci de ani.

Conectă radioul și își lăsă degetele să caute un post apăsând pe butoane la întâmplare. Se auzeau voci, nenumărate, muzică, apeluri ale navetelor.

Brusc, luminița roșie se aprinse și auzi bâzâitul discret al soneriei. Execută niște mișcări pe care nu le mai făcuse de aproape zece ani.

– Aici Fiul Risipitor.

– Semnalați. Vă rog, semnalați.

Era o voce artificială. Încă nu regăsise umanitatea. I se făcu teamă că l-a uitat.

Se pregăti să rostească frazele impuse de cod. Se întrebă dacă își mai aminteau de cod acolo, jos. După douăzeci și cinci de ani, poate că își pierduse sensul? Sau poate că făcuseră din el o legendă?

– Fiul Risipitor se întoarce acasă, la tatăl său, zise el, rar.

Știa ce întrebare avea să vină. Cunoștea, de asemenea, răspunsul pe care urma să-l dea. Nu-i plăcea deloc răspunsul ăsta.

– Trebuie tăiat vițelul cel gras? zise vocea, umană de această dată, o voce de bărbat, tremurând de excitație.

Hiram se întreba cine îl asculta acolo, jos. Fără îndoială că cei din rețele începuseră să se emoționeze, iar vestea alerga deja pe toate cablurile. Sau poate, pentru un timp, vor păstra știrea secretă. Ezită să le dea răspunsul. Ar fi putut să conecteze ecranul și să vadă chipul celui care îi vorbea, dar preferase să n-o facă. Nu vroia să vadă chip de om. Nu încă. Nu era sigur că ar fi suportat.

– Nu, răspunse el simplu.

Și, cu un bobârnac, comută întrerupătorul. Vorbise destul. Făcuse destul. Echipamentele automatice ale navetei se puteau ocupa de restul.

La urma urmelor, nu era vina lui dacă misiunea se încheiase cu un eșec. El făcuse tot ce se putea. Mersese până în Proxima Centauri și se întorsese. Își aducea înapoi naveta, după ce înfăptuise cel mai lung periplu imaginat vreodată de un om, cu mult mai lung decât călătoria lui Magellan. Nu era vina lui dacă nu trecea nici o planetă pe lângă Proxima Centauri, dacă nu fusese întâmpinat de o flotă în mare sărbătoare, dacă nu aterizase în piața centrală a unui oraș străin.

Nu era vina lui că spațiul se întindea ca un pustiu sumbru și că nu se afla acolo nici o oază precum Terra.

Nu găsise, la capătul drumului, decât un soare solitar, arzând ca un ochi ciclopic într-un spațiu vid, un spațiu pe care omul nu îl va putea coloniza, din lipsă de sol.

Se gândise mult, de când o pornise înapoi. Și îi venise o idee. Poate că era o nebunie. Punea în joc o planetă întreagă și milioane de oameni.

Oare Administrația spațiului ar accepta să riște o planetă și niște milioane de oameni?

Nu că planeta și milioanele de oameni ar fi avut cine știe ce valoare. El nu cerea decât o planetă prăpădită, iar în privința oamenilor, nu-i vroia decât pe cei care trăiau în regiunile înapoiate ale Terrei, precum aceea unde se născuse el.

Și era sigur că, astfel, s-ar rezolva o mulțime de probleme. Când se gândea la asta, își spunea că, într-o zi, vor uita, poate, că el a făcut prima călătorie interstelară, dar că își vor aminti întotdeauna de el grație ideii sale.

2

În centrul sălii emisferice, cu coatele sprijinite pe biroul de cristal, Președintele Terrei medita. Era un bătrân pe care anii de conducere îl uzaseră, iar faimosul surâs ce nu-i părăsea niciodată chipul i se veștejise și el oarecum. Umbrele înaintașilor săi îl striveau. Le era inferior din toate punctele de vedere, și el știa asta. Avea mai puțină personalitate decât o arătaseră ei vreodată, după ce se instalaseră în acest birou; dar, în primul rând, avea mai puțină putere.

Nu era *decât* Președintele Guvernului Terrei, iar viitorul aparținea de-acum spațiului. Când îl înlocuise el pe Jdanov, deja Administrația spațiului câștigase partida. Și încă de pe timpul lui Carenheim, care domnise înaintea lui Jdanov – domnise era cuvântul potrivit, pentru că individul își construise reputația unui tiran –, cursul pe care lucrurile urmau să-l ia era previzibil.

Președintele Terrei medita la neașteptata veste pe care tocmai o primise. Ajunsese la el pe căi ocolite și obscure. Rețeaua de spioni pusă la punct de Carenheim și perfecționată de Jdanov se dovedea utilă din când în când. În sinea lui Președintele detesta existența rețelei, pentru că în mod fundamental, rămăsese un om cinstit, atâta cât îi permitea funcția; pe de altă parte însă, știa foarte bine că ei îi datora puținul de putere pe care încă o mai deținea.

I se întâmpla să se întrebe până la ce punct Administrația putea fi înșelată. Adeseori își spunea că ea știa, probabil, de existența rețelei, dar că o lăsa, în mod deliberat, să subziste. Era o punte ce făcea legătura între cele două entități politice de bază ale sistemului solar. Și poate că responsabililor Administrației nu le displăcea ca președintele David Abner să fie ținut la curent cu anumite decizii secrete ale lor, pentru că el, oricum, nu mai avea mijloace să li se opună.

Vestea era stupefiantă. Fiul Rătăcitor se întorsese. Când auzise numele navetei, Abner simțise deșteptându-se ceva în memoria lui. Era însă un lucru atât de îndepărtat, încât nu-i venea în minte

nimic precis. Un dosar prăfuit îl făcu, până la urmă, să-și reamintească povestea. Lucrurile se petrecuseră înainte de președinția lui, înainte chiar și de cea a lui Jdanov. Avuseseră loc la sfârșitul mandatului lui Carenheim.

Abner nu era pe atunci decât un june la început de carieră. Abia mult mai târziu avea să devină secretarul lui Jdanov.

O navetă plecase pentru o croazieră de lungă durată. Cei care o trimiseseră aveau ambiția ca ea să ajungă pe o altă stea. Naveta părăsise sistemul solar și se pierduse în noapte, îndreptându-se către Proxima Centauri. Avea drept misiune să inspecteze acel sistem planetar, iar dacă întâlnea o planetă unde condițiile de suprafață păreau relativ satisfăcătoare, pilotul trebuia să descarce tot materialul special pe care îl transporta.

Oficial nici măcar Carenheim nu fusese încunoștințat de natura acestui material. Dar rețeaua sa de spioni se dovedise eficientă: o dovedeau câteva note făcute chiar de mâna Președintelui. Pe Fiul Risipitor fuseseră îmbarcate elementele de bază ale unei transmaterii. Pilotul urma să le descarce, să le asambleze și, în cazul în care găsea o sursă de energie suficientă, să pună „poarta spațiului" în funcțiune. Astfel, pentru prima dată în istorie, avea să se stabilească o legătură între sistemul solar și o planetă ce gravita în jurul altui soare.

Perspectivele acestei experiențe, în măsura în care ea ar fi reușit, erau atât de prodigioase, încât Abner înțelegea febrilitatea cu care fostul președinte Carenheim comenta, în câteva rânduri nervoase, informațiile ce le primise. Va începe cucerirea galaxiei de către om. Iar puterea Administrației va crește la nesfârșit. Orizonturile ce i se vor deschide vor fi practic nelimitate.

În anii următori, oamenii o vor porni din stea în stea, cu navete precum Fiul Risipitor, și vor instala transmaterii care să le permită transferul aproape instantaneu de materiale și de energie, iar mai apoi de oameni. Astfel, într-un secol, imperiul omenesc se va putea întinde pe un spațiu de zeci și zeci de ani-lumină.

Abner încercă să-și amintească de transmateriile de acum douăzeci și cinci de ani. Pe atunci nu serveau decât la transmiterea materialelor brute și a energiei, cu o viteză extrem de mare, în orice caz superioară celei a luminii. De fapt, la drept vorbind, noțiunea în sine de viteză nu se putea aplica aici. Mai corect spus, se eludau distanțele.

Ființele ori ansamblurile complexe de elemente erau însă imposibil de transportat pe calea „porților spațiului". Transferul implica niște transformări care, oricât de infime ar fi părut, sfârșeau inevitabil prin a ucide.

Pe de altă parte, nu se puteau monta transmaterii pe un aparat de zbor. Mai întâi de toate, instalațiile în sine erau prea masive și prea împovărătoare pentru a încăpea la bordul unei navete, oricât de mare ar fi fost aceasta. Dar mai ales cantitatea de energie cerută de activarea unei transmaterii depășea cu mult posibilitățile unui generator de navă.

Pilotul de pe Fiul Risipitor trebuia numai să încerce să completeze transmateria prelevând de pe ipotetica planetă metalele necesare, și să găsească o sursă de energie locală suficientă. Dacă reușea, nu însemna că se putea întoarce prin intermediul transmateriei, ci că urma să primească pe această cale toate produsele și informațiile de care ar fi avut nevoie în continuare.

În douăzeci și cinci de ani, transmateriile evoluaseră foarte mult. E adevărat că tot nu puteau fi montate la bordul navetelor. În schimb, devenise posibil transferul ființelor umane prin intermediul „porților spațiului". Cantitatea necesară de energie era însă astronomică, fiindcă trebuia să se ajungă la o precizie de ordinul micronilor, așa că metoda rămânea totuși prea puțin economică.

Mai puțin pentru distanțele mari. Mai puțin, de exemplu, pentru o distanță precum aceea dintre două stele.

Președintele întoarse capul către o pendulă ciudată ce decora un colț al biroului. În centrul ei trona un glob auriu reprezentând Pământul. Douăsprezece diamante tăiate în formă de stea salutau rând pe rând Polul Nord și indicau ora. Era aproape ora cinci. Ora când se întrunea Consiliul.

Portarii intrară să așeze scaunele. Abner îi salută. În felul lui, era un om simplu.

Se temea de Consiliu. Știa că miniștrii, confidenții și consilierii săi nu îl stimau prea mult. Știa că îl considerau insuficient de dur, prea idealist, prea grăbit să cedeze, și le dădea dreptate. Poate că era el prea bătrân? Cel mai în vârstă dintre consilierii săi nu avea totuși decât cinci ani mai puțin ca el.

Wilhelm von Schwarz intră primul, la ora exactă. Era un bătrân înalt și greoi, afișând un surâs nemilos. Se spuneau tot felul

de lucruri despre modul în care făcuse carieră. Se vorbea despre el ca despre viitorul Președinte. Prietenii săi, dar și aceia dintre dușmani care îi știau suficient de frică, afirmau deschis că el ar putea restitui Terrei locul cel dintâi și că ar ști să potolească Administrația. Ambiția lui era fără limite. Deși se vedea guvernând cu ușurință Pământul, el se gândea la stele, și avea grijă să o știe cu toții. Visa să bage Administrația în cofă. De fapt, fusese cândva inginer în cadrul acesteia, dar o părăsise de îndată ce înțelesese că ambiția lui putea deveni un obstacol, în condițiile în care Administrația promova un cod moral extrem de rigid. Vorbea destul de puțin despre această perioadă a existenței sale.

Apoi veniră Valducci, Smirnov, Usabu și Gomez. Se detestau din toată inima unii pe alții, dar erau capabili să formeze orice fel de alianță, în funcție de situația politică de moment. Aveau cu toții, după exemplul lui von Schwarz, poliția lor, flota lor aeriană și serviciile lor administrative. Usabu și Gomez, din pricina originii lor modeste, erau cei mai plini de ură.

Fiecare dintre ei se dovedise a fi extrem de eficient în domeniul său. Grație acestui lucru, Terra se bucura de o administrație cât se poate de convenabilă, chiar dacă rămânea loc de mai bine.

Îl salutară pe Președinte cu același gest semeț, copiat după atitudinea lui von Schwarz, și luară loc fără să mai aștepte vreo invitație.

– Domnilor, zise Abner, forțându-se să găsească un ton cât mai ferm, am aflat de curând o veste surprinzătoare. Nu mă îndoiesc că sunteți deja la curent, dar o să prezint, totuși, lucrurile pe scurt. Acum aproape douăzeci și cinci de ani, o navetă spațială a părăsit Pământul, având drept misiune să exploreze Proxima Centauri, ce se afla cam la patru ani-lumină de soarele nostru. Această navă, pe care toată lumea o considera de mult pierdută, s-a întors ieri la bază. Este un eveniment ce poate deschide o eră nouă în relațiile noastre cu Administrația spațială. Vă atrag atenția asupra faptului că este, în același timp, o dată foarte importantă în istoria umanității.

Rămaseseră impasibili. Știau cu toții vestea, își zise Abner. Și fără îndoială că o aflaseră înaintea lui! Probabil că von Schwarz care, printre alte activități, își asumase responsabilitatea rețelei,

găsise de cuviință să îi anunțe înaintea Președintelui. În ciuda imobilității lor, Abner le putea citi pe chip sentimentele care îi încercau. Disprețul lui von Schwarz pentru ultimele cuvinte ale Președintelui era evident: acesta confunda istoria umanității cu propriul său destin.

– Aștept impresiile dumneavoastră, spuse Abner.

– Președinția a fost înștiințată oficial? întrebă Usabu.

Întrebarea era retorică.

Președintele părea că-și examinează mâinile cu atenție.

– Nu, zise el. Datorez această informație activității serviciilor noastre și amabilității colegului dumneavoastră, von Schwarz.

– Ce vă gândiți să faceți? întrebă Valducci, cu vocea lui exagerat de cultivată.

– Situația nu cere o acțiune imediată, replică Abner, pe un ton oarecum sec. Faptul că, pentru prima dată, s-a stabilit o legătură cu o altă stea, riscă totuși să confirme puterea Administrației. Știți foarte bine că toți de aici ne temem ca nu cumva aceasta să lanseze, într-o bună zi, o acțiune subversivă și să instaureze pe Terra o dictatură științifică, în locul democrației pe care noi o reprezentăm.

Nu se putuse abține să nu dea un accent ușor ironic sfârșitului frazei. Credea cel mult cu moderație în sentimentele democratice ale lui von Schwarz. Și nici de ale sale nu era prea sigur.

Știa apoi că e greu de crezut că Administrația și-ar fi bătut capul cu schimbarea guvernului de pe Terra. Atenția ei era în întregime orientată către spațiu. Pe Pământ nu ar fi intervenit decât în cazul unor dezordini grave. Numai că presupusele tendințe subversive ale Administrației constituiau caii de bătaie favoriți ai Consiliului.

– Nu aveți nimic de spus, von Schwarz? zise la un moment dat Smirnov.

Era cel mai prudent dintre cei cinci. În afara activității sale politice, trecea drept al doilea sau al treilea dintre cei mai buni jucători de șah ai sistemului solar.

Colosul blond se ridică și făcu câțiva pași înspre Președinte. Zâmbetul său cel nemilos devenise cumplit.

– Ce am eu de spus este foarte important, zise el. Am primit câteva noi informații exact înaintea acestei întruniri. Niște informații de o extremă importanță, care ne obligă să luăm o anumită poziție.

Se răsuci cu fața către colegii lui. Dinții săi puternici sclipeau amenințător.

– Naveta s-a întors ieri din misiune. Dar nu a adus nimic. Absolut nimic.

Lăsă să planeze un moment de tăcere.

– A ajuns până la Proxima Centauri, însă nici o planetă nu se află în acea zonă. Nu a găsit nici un petic de teren pe care să poată coborî. Pentru Administrație, este un adevărat eșec. Nava nu a făcut decât să constate ceea ce noi știam de nu știu câtă vreme, și anume că Proxima Centauri aparține unui sistem triadic, care cuprinde, pe lângă astrul principal, încă o stea micuță și una obscură, chiar dacă gigantică.

– Nici o planetă? zise Gomez.

– Nici urmă de planetă. Nava nici măcar nu a avut ocazia să își încerce transmateria.

– În acest caz, Administrația va prefera să treacă totul sub tăcere, interveni Smirnov. De atâția ani ea și-a centrat propaganda pe cucerirea de noi planete. Probabil că va trimite încă o navetă, dar într-o direcție diferită. Poate chiar două sau trei. Mă îndoiesc că există o altă soluție, în acest moment. O navetă interstelară reprezintă o investiție enormă.

– De ce ar trece totul sub tăcere? întrebă Valducci. Faptul că naveta s-a întors constituie deja o reușită considerabilă.

– Va păstra tăcerea, replică von Schwarz, pentru că, altminteri noi, le-am putea reproșa cheltuirea nesăbuită a atâtor bani. Va păstra tăcerea deoarece costul unei singure expediții interstelare ar fi putut acoperi organizarea emigrării a cel puțin cinci sute de milioane de oameni pe unul dintre sateliții lui Saturn, emigrare ce ar mai descongestiona puțin planeta noastră suprapopulată. Și va păstra tăcerea pentru că are nevoie de sprijinul opiniei publice, iar opinia publică nu ar tolera un asemenea matrapazlâc, mai ales dacă noi îl dăm la iveală.

– Expedițiile interstelare sunt necesare, spuse Președintele. Dacă am putea găsi mai multe planete ca Pământul, gravitând în jurul altor sori, în câteva generații problemele noastre ar fi rezolvate.

– În câteva generații acestea nu vor mai fi problemele noastre, replică von Schwarz pe un ton sec. Să profităm de situație pentru a ne rezolva treburile de acum.

– Aveți vreo idee? întrebă Gomez.

– Am un plan, bineînțeles, zise von Schwarz. Se poate, firește, să nu vă fie pe plac. Dar sunt convins că nu vă veți lăsa intimidați de anvergura lui.

– Ar fi trebuit să mi-l prezentați și mie, înainte de a-l supune discuției Consiliului, îi atrase atenția Abner, înțepat. Măcar din politețe.

– N-am mai avut timp să o fac. Situația fiind excepțională, aș propune să trec de îndată la expunerea lui, mai ales dacă majoritatea Consiliului nu are nimic împotrivă.

Amenințarea era evidentă. Abner nu putea risca să fie pus în minoritate.

– Bine, zise el, să-l auzim.

– Vom da totul la iveală, spuse von Schwarz, încercând să facem evenimentul cât mai public cu putință. Dar vom lăsa să se creadă că așa a fost planul Administrației. Ea nu va avea cum să-l dezmintă. Nu va putea refuza paternitatea a ceea ce noi vom prezenta drept o victorie.

– Un dar otrăvit, zise Smirnov, îngustându-și privirea și făcând să apară încă mai clar moștenirea strămoșilor săi mongoli.

– La scurtă vreme după aceea, vom avea grijă să iasă la iveală caracterul negativ al operațiunii, costul ei mai întâi, și apoi lipsa oricărui rezultat concret. Atunci Guvernul Terrei va pregăti o lege pe care Adunarea Mondială o s-o voteze. Ea va interzice Administrației spațiale să mai inițieze misiuni interstelare de una singură, fără nici un control. În lege se va preciza că viitoarele expediții vor trebui organizate sub autoritatea Guvernului Terrei în colaborare cu Administrația, și că vor avea drept scop descoperirea unor planete de tip terestru în sistemele din vecinătate; dar că aceste expediții nu vor putea fi lansate până ce nu se vor rezolva anumite probleme prioritare din sistemul nostru solar. Astfel, împiedicând Administrația să își extindă imperiul, am obține timpul necesar pentru a-i submina autoritatea. Dacă, din întâmplare, ea va descoperi una sau mai multe planete de tip terestru într-un sistem învecinat, înainte ca noi să fim în măsură să o controlăm, va pretinde că este capabilă să dea o soluție în chestiunea suprapopulării Pământului, lucru ce ar însemna, probabil, prăbușirea Guvernului Terrei.

– În timp ce, dacă știm cum să procedăm, tranșă Gomez, vom reuși să-i dăm Administrației rolul negativ, vom declara că se

îngrijește mai mult de succese științifice decât de progresul social, mai mult de recorduri decât de ameliorarea condițiilor de viață, și ne vom putea servi împotriva ei de presiunea demografică.

– Exact, spuse von Schwarz.

– Presupun, zise rar Președintele, că sunteți conștienți de faptul că toate acestea ne vor conduce inevitabil la o confruntare de forțe cu Administrația.

– Exact, repeta von Schwarz.

Planul lui von Schwarz era clar ca lumina zilei, își zise Abner, fxându-i pe ceilalți cu o privire cât putea el de autoritară. O confruntare de forțe ar consolida poziția lui von Schwarz. Și era foarte probabil ca el, David Abner, să fie rapid îndepărtat de la președinție, sub pretext că în situația creată se impunea un om mai energic. Von Schwarz ar dispune atunci de o putere considerabilă și ar ajunge, poate, să zdrobească Administrația. Erau greu de stabilit numărul și capacitatea agenților pe care el îi strecurase în cadrul acesteia. Posibilitatea ca el să fi reușit a-și introduce acoliții chiar și în sferele ei superioare nu era nici ea de neglijat, chiar dacă părea extrem de improbabilă.

Abner se întrebă dacă nu ar fi fost nimerit să-i contacteze chiar el pe conducătorii Administrației. Deși îi repugna un astfel de lucru, acesta rămânea, poate, singura ieșire, singura modalitate de a-și păstra postul, dacă nu chiar singurul mod de a-și salva viața.

Hotărî totuși să nu îl atace frontal pe von Schwarz.

– Mi se pare că planul conține câteva puncte discutabile, zise el. Aș vrea să le analizăm ceva mai în detaliu. De exemplu, am impresia că se stopează pentru prea mulți ani expansiunea umană în afara sistemului nostru solar. Eu cred că nu este un lucru tocmai indicat. Funcțiile pe care le avem ne obligă să ne întrebăm neîncetat ce este mai bun pentru specia umană. Și numai în funcție de răspunsurile pe care le vom da la această întrebare vom putea judeca planul dumneavoastră, domnule von Schwarz.

Cel interpelat păru să-și piardă răbdarea.

– Expansiunea va fi reluată mai târziu. Ce contează este ca noi să fim cei care o dirijează.

– Dar planul dumneavoastră tinde să creeze o stare de criză. O astfel de criză nu se va rezolva fără dezordini, și nici fără anumite distrugeri. Nu cumva suntem pe punctul de a pune la cale un război? Primul război spațial?

Abner observă imediat că la auzul cuvântului „război" toți ceilalți încruntară din sprâncene, în timp ce pe chipul lui von Schwarz nu tresări nici o cută. Probabil că omul se gândise deja la această posibilitate. Și o acceptase cu sânge rece.

– Sistemul nostru solar, zise von Schwarz cu o voce grea, implacabilă, trăiește de mai bine de un secol sub legea unui echilibru aparent stabil. Tradiția umană este apărată de Guvernul Terrei, în timp ce Administrația pretinde că reprezintă viitorul și se lansează în niște proiecte cu totul monstruoase. Succesele ei și răbdarea noastră au înclinat balanța, încet, dar sigur, în defavoarea noastră. Deja noi nu mai suntem puterea dominantă a sistemului solar, deși reprezentăm gruparea umană de departe cea mai considerabilă. Ar fi inutil să n-o recunoaștem. În zece ani, sau poate numai în șapte, când vor avea loc următoarele alegeri, riscăm să fie prea târziu pentru a mai acționa. Trebuie să profităm de această criză, chiar dacă asta comportă anumite riscuri. Istoria ne va pedepsi pentru ezitările noastre, dacă prin ele ne vom condamna urmașii să trăiască sub tirania Administrației.

Aluzia la alegeri îl umplu de furie pe David Abner. Strânse pumnii și îi izbi cu furie de masa de cristal. Violența sa îl surprinse până și pe el.

– Știu ce vreți, strigă Președintele. Puterea brută, nimic altceva. Nu vă ajunge câtă aveți deja? Soarta urmașilor vă preocupă mult mai puțin decât laurii pe care vreți să i-i smulgeți Administrației. Da, la dumneavoastră mă refer, domnule von Schwarz. Pretindeți că prevedeți viitorul, dar nu faceți decât să sporovăiți despre trecut. Acționați ca o umbră îndepărtată a lui Carenheim. Asemenea lui, inima și mintea vă sunt pline numai de ură împotriva Administrației. Asemenea lui, vă temeți de ea și visați să o distrugeți, pentru că vi s-a pus de-a curmezișul drumului. Nu puteți decât să repetați politica sa, bazată pe violență și pe crime. Strigați Universului că Administrația este un pericol, dar eu cred că sunteți mai primejdios decât ea și recunosc că oricând aș prefera s-o văd pe ea stăpână a unei galaxii, decât pe dumneavoastră dictator al Terrei. Nu vreți să înțelegeți că și domnia dumneavoastră, și a mea, și cea a planetei noastre sunt condamnate. Uitați că Jdanov și Carenheim sunt morți și îngropați, în vreme ce Administrația n-a încetat să se dez-

volte, și că pe la margini de orașe se șoptește că primul mare conducător al ei, Georges Beyle, ar trăi în continuare, ca un Mesia. La fel ca Jdanov și Carenheim, veți muri și veți fi uitat, pentru că nu sunteți decât țărână și vanitate, o monstruoasă vanitate. N-am să vă las niciodată să acționați așa cum ați dori. M-ați auzit? Niciodată!

Se opri brusc, dându-și seama de ce spusese, de încrederea ce pusese stăpânire pe el și de tăcerea cu care îi fuseseră întâmpinate cuvintele. Fusese atât de abil în toți acei ani, știuse așa de bine să se servească de tăceri și de tot felul de tertipuri, pentru ca dintr-o dată masca lui de diplomat să se destrame, iar el să le arate că era încă Președintele Terrei, nu un monarh decrepit, pe care să-l ții legat în serai.

– Consiliul a luat act, zise von Schwarz cu o voce glacială, de dezacordul dumneavoastră în ce privește planul meu. Vă sugerăm, ținând cont de grelele responsabilități ce vă așteaptă în lunile următoare, să vă luați câteva zile de repaus.

Abner se uită la figurile lor. Formau un bloc dur și compact, ostil. Pierduse lupta. Deodată se auzi un sunet subțiratic, discret. Președintele apăsă pe un buton al telefonului aflat pe biroul de cristal. O voce răsună dintr-o micuță sferă:

– Îmi pare rău că vă deranjez, domnule, zise secretarul personal al Președintelui, dar Administrația tocmai a făcut public în întreg sistemul solar un comunicat de o extremă importanță. A fost difuzat acum două minute. Vă transmit înregistrarea.

Urmă un declic. Apoi se auzi o voce vibrantă citind comunicatul:

– Femei și bărbați ai sistemului solar, zicea ea, vă voi aduce la cunoștință un eveniment de mare importanță. Pentru întâia oară în istoria umanității, o navetă spațială a explorat o altă stea decât soarele nostru și s-a întors la bază fără probleme. Expediția nu a întâmpinat nici un obstacol notabil, dar nu a întâlnit nici o altă planetă în jurul acestei stele, Proxima Centauri. În consecință, directorii Administrației, reuniți în consiliu extraordinar, au adoptat proiectul cel mai măreț din istoria sa. Acest proiect va avea drept scop deplasarea uneia dintre planetele nelocuite ale sistemului nostru solar și transformarea ei într-o a doua Terră, gravitând în jurul unui alt Soare. Pentru întâia oară în istoria umanității, oamenii vor trăi sub lumina altei stele. Și nici o altă frontieră în afară de cea a timpului nu va exista în calea expansiunii omului în Univers.

Vocea se opri câteva secunde, apoi continuă:

– Alte precizări urmează să primiți într-un timp destul de scurt. Femei și bărbați ai sistemului solar, vă salut!

După o bună bucată de vreme, David Abner rupse tăcerea:

– Cred, zise el întorcându-se către von Schwarz, că serviciile dumneavoastră de informații nu sunt chiar infailibile.

Von Schwarz nu răspunse nimic. Pierduse lupta.

Hiram Walker era singur cu pilotul, în glisor. Nu găsea nimic să-i spună, de parcă lunga lui solitudine îl făcuse să uite cuvintele obișnuite ale vieții între semeni. Încerca să privească drept înainte, către peisajul ce se derula pe sub aparat. Acele câmpuri și coline, acei copaci și acele râuri erau tot ce-și dorise el, ani de-a rândul, să revadă și să admire.

Dar, brusc, îi pieri orice chef. Bucuria îi dispăru cu desăvârșire. Nu mai simțea decât un fel de neliniște. Avea impresia că misiunea lui eșuase. Nu reușea să-și scoată din minte ideea că el era responsabil de absența oricărei planete în zona Proxima Centauri.

Pilotul era alb. Hiram nu știa ce să-i spună. Acesta îl întrebase, la început, surâzând:

– A fost greu?

El îi răspunsese:

– Nu chiar. În orice caz, acum s-a terminat.

Fără să îl privească pe pilot. Apoi tăcuse, știind că, de fapt, povestea nu se terminase, ci, din contră, abia începea.

Când, cu trei ore în urmă, coborâse din navetă, îl întâmpinase un mic grup de bărbați și femei. Îi puseseră întrebări, îi ceruseră să-și ia un răgaz să se odihnească, să se întremeze, îi controlaseră inima, reflexele, undele cerebrale. Fuseseră plini de amabilitate și de căldură.

Dar asta nu-l ajutase cu nimic. Pentru el erau niște străini. Hiram Walker avea impresia că voiajul său nu se sfârșise. Nu-i venea să creadă că se întorsese acasă. Răspunsese la întrebări cu exactitate, dar fără bucurie. Își spusese că nu mai știa să vorbească. Simțea că încă mai putea răspunde, dar că niciodată nu va mai rosti o frază din proprie inițiativă. Parcă ceilalți ar fi fost niște fantome. Sau niște extratereștri.

Se miraseră de lipsa de curiozitate pe care o manifestase pentru evenimentele ce se petrecuseră pe Pământ în timpul cât lipsise. Îi ascultase depănând povestea acelui sfert de secol și dăduse când și când din cap, aprobator, ca să le facă plăcere. Mâncase ca să le facă plăcere. Acceptase florile ce i le ofereau ca să le facă plăcere. Se culcase și își golise mintea de orice gând ca să le facă plăcere.

Dar știa că încă nu ajunsese acasă. Nu era decât o haltă intermediară, un hotel de tranzit unde se oprise și unde lumea se arătase generoasă și înțelegătoare cu el, însă va pleca, în curând, mai departe, ca să-și regăsească adevărata casă, planeta Terra.

„Planeta mea, Terra." Suna fals.

Îl întrebaseră dacă se simțea destul de bine pentru a o porni din nou la drum, pentru a se duce apoi la cartierul general al Administrației, ca să facă o dare de seamă în fața Consiliului director ce fusese deja convocat. Spusese că da, numai să scape de amabilitatea lor, de entuziasmul, întrebările și felicitările ce nu mai conteneau. Își exprimase dorința de a călători singur. I se acordaseră un glisor și un pilot.

Câteva aparate de escortă îl urmau, dar el nici nu întoarse capul, preferând să nu le vadă.

Se întreba ce avea să le spună celor din Consiliu. Ei știau deja că eșuase, că nu găsise nici o planetă. Dar nu le putea mărturisi că el lua asta ca pe un eșec personal.

Se gândise mult timp, pe drumul de întoarcere, la consecințele acestui eșec, și erau grave. Asta însemna că nu exista, poate, nici o lume locuibilă pe o rază de mai multe zeci de ani-lumină în jurul Soarelui. Probabil că niciodată omul nu va ajunge să se extindă în afara sistemului solar, niciodată nu va coloniza galaxia și nu va clădi mari imperii, care să reunească milioane de stele.

Trebuia totuși să existe o rezolvare. Întorsese aceste lucruri pe toate părțile și găsise până la urmă o soluție. Îi era imposibil să spună acum dacă ea îi venise în minte ca rezultat al unei îndelungate reflecții, sau dacă dăduse pur și simplu peste ea, mergând pe firul gândurilor.

Își zisese că dacă nu exista nici un fel de planetă în jurul stelelor mai apropiate, că dacă nu se putea stabili nici un fel de punte care să-i permită omului să treacă mai departe și să-și extindă imperiul, trebuia să se creeze una, ori să fie adusă din altă parte.

Își amintise că, în urmă cu câteva decenii, Administrația încercase să construiască o nouă planetă din resturile care supraîncărcau spațiul, alcătuind lanțurile de asteroizi.

Sistemul solar constituia un adevărat depozit de lumi inutilizabile numai din pricina situației lor actuale. Marte și Venus rămâneau singurele colonizabile. Părea aproape cu neputință să te gândești să-l smulgi pe Mercur atracției solare. Dar oare celelalte lumi, Pluto și sateliții planetelor mari, ascunși sub pătura lor vâscoasă, unde cea mai mare parte a gazelor terestre nu existau decât în stare lichidă, nu puteau fi antrenate într-o călătorie cum nu se mai văzuse până atunci și trecute dincolo de hăul ce desparte două stele?

Era un sacrilegiu să schimbi harta cerului? La această întrebare răspunsese cu calm, în liniștea cabinei sale: nu.

Turnul Administrației avea mai mult de o mie de metri înălțime. Fusese construit cu mult timp înainte, ca un simbol, într-o epocă în care ea trebuia să-și impresioneze mulțimile. Administrația înfăptuise lucruri cu adevărat extraordinare. Înzestrase planeta Marte cu o atmosferă respirabilă, colonizase planeta Venus, construise aproape de orbita lui Jupiter un oraș spațial, Uraniborg. Dar turnul rămânea semnul cel mai mare și cel mai cunoscut al înmănuncherii de voință și de energie pe care o reprezenta această organizație. El era deopotrivă echivalentul unei piramide și al unui arc de triumf. Însă, în loc să salute un imperiu al morții, ori o glorie trecută, el încarna cuceririle viitoare.

Glisorul luă altitudine, descriind o spirală în jurul turnului. Apoi, în urma unei ușoare mișcări a pilotului, pătrunse printr-o deschizătură enormă, aflată chiar aproape de vârf, scăpând astfel de bâzâitul ca de roi de albine de afară.

* * *

Era imposibil să le dai o vârstă precisă membrilor Consiliului. Păreau să aibă cu toții între patruzeci și cincizeci de ani, dar unii dintre ei erau cu siguranță mult mai bătrâni. Nu se putea ști, își zise Hiram, ce progrese făcuse Administrația în domeniul biologiei. Încă înainte de plecarea sa, se șoptea deja că secretul nemuririi ar fi fost ca și descoperit.

Se așeză comod în fotoliul său, dinaintea celor douăzeci de membri ai Consiliului. Paisprezece bărbați și șase femei. Feme-

ile păreau mai tinere ca bărbații. Două dintre ele erau extrem de seducătoare.

Toate rasele aveau reprezentanți, dar mai degrabă dintr-o întâmplare, decât dintr-o voință expresă. Singurul punct comun al membrilor Consiliului era o inteligență ascuțită, conjugată cu un echilibru manifest. Se citea asta pe figurile lor. Păreau destinși, prietenoși, lucru ce sporea impresia de tinerețe pe care o dădeau. Stăteau cu toții așezați în jurul unei mese în formă de potcoavă și nimic nu arăta că ar fi existat între ei diferențe ierarhice. Hiram își zise că grupul trebuia totuși să aibă un lider, chiar dacă această personalitate dominantă nu simțea nevoia să-și facă remarcată autoritatea prin semne exterioare.

Se întrebă în ce măsură jucau teatru. Apoi își imagină, preț de o clipă, cum ar arăta o lume în care toți indivizii – inclusiv el – ar avea această siguranță de sine, acest calm și acest echilibru.

Alungă imediat din gând o asemenea posibilitate. O întrebare îi încolți însă în minte, exact în momentul în care cel mai în vârstă dintre membrii Consiliului deschise gura ca să-i vorbească.

Nu cumva unul dintre cei aflați în fața lui era Georges Beyle? Sau, în această încăpere, aparent îngustă și cu pereții goi, nu se afla oare o cameră de luat vederi, care să-i transmită lui Georges Beyle toate gesturile și cuvintele sale? Se împotrivi unui asemenea gând. Părea absurd. Georges Beyle, omul care fusese al doilea director al Administrației, cel care îi dăduse chipul de acum, puterea, scopurile și etica ei, trebuia să fi murit de cel puțin cincizeci de ani. Amintirea pe care o lăsase era însă așa de vie, încât mulți dintre exploratorii spațiului, oameni cu capul pe umeri și având o viziune științifică asupra lucrurilor, șopteau totuși pe la colțuri că Georges Beyle s-ar fi arătat de mai multe ori, în costumații și sub nume diferite, că ar continua să vegheze asupra Administrației și să-i sfătuiască pe directorii ei, urmând să-și facă din nou apariția în momentul în care o criză gravă ar amenința umanitatea.

Nu era decât o legendă, își zise Hiram. Chiar dacă omul fusese una dintre inteligențele cele mai sclipitoare din istorie, nu putuse învinge moartea. Acum însă, când asculta cuvintele de felicitare și de bun venit, Walker realiza că problema mitului lui Georges Beyle se punea într-un mod mult mai acut. În anii de dinaintea plecării sale, pe când urma antrenamentul impus de Administrație,

își spusese că la nivelurile superioare ale acestei mașinării umane erau posibile tot felul de lucruri ciudate, lucruri care puteau merge până la a contrazice legile clasice ale timpului și spațiului.

În vârful acestei piramide, în sânul căreia el ocupa un loc de mijloc, așezase un fel de zei. Și iată că se găsea acum în fața zeilor din tinerețea lui.

Dar asta nu îl satisfăcea. Nu se putea împiedica să nu creadă că deasupra Consiliului mai exista ceva sau cineva, de altă natură. Înțelegea acum nevoia profundă ce transformase o ființă istorică, Georges Beyle, într-un erou de legendă.

– Expediția dumneavoastră, spunea un bărbat încărunțit, cu trăsături puternice, aproape exagerate, și a cărui voce suna grav, însă ușor tărăgănat, este una din cele mai mari victorii înregistrate vreodată. Declarațiile dumneavoastră ne-au arătat că aveți înțelepciunea să recunoașteți caracterul colectiv al acestei reușite. Ați fost un fel de ambasador. Izbânda dumneavoastră vine din faptul că vă sprijineați pe o piramidă puternică, alcătuită din milioane de oameni. Bineînțeles, însă, că nu vă vom frustra de partea de glorie ce vă revine, și care este cea mai însemnată. Am propus colegilor mei, iar ei au acceptat, să dăm numele dumneavoastră următoarei nave pe care o vom echipa în vederea unei croaziere interstelare.

– Vă mulțumesc, zise Hiram.

Solemnitățile acestea îl făceau să se simtă puțin jenat. Ar fi vrut să se treacă imediat la fondul problemei. Văzu că nu era singurul.

– Nu ați găsit deci nici o urmă de planetă? întrebă o femeie, cu niște ochi minunat de albaștri. Nici măcar resturi? Nici asteroizi?

– În întreg sistemul, densitatea de materie nu era sensibil superioară celei din spațiul intersideral. Am detectat prezența mai multor comete, dar, cum bine știți, ele nu conțin decât cantități foarte mici de materie. Anumite manifestări lasă să se bănuiască faptul că, în afară de sistemul ternar pe care îl cunoaștem, ar mai exista un companion obscur al Proximei Centauri, care ar gravita la aproximativ cinci luni-lumină în jurul stelei centrale, și a cărui masă ar fi cam de șapte ori cât cea a lui Jupiter. Orice observație directă a fost imposibilă. Dar datele pe care le-am cules vor permite astronomilor să se pronunțe asupra valabilității acestei ipoteze.

Oricum însă, este limpede pentru oricine că astrul respectiv, atât prin poziția cât și prin masa lui, ar fi impropriu colonizării umane, în stadiul actual al științei.

– Știți care sunt interesele noastre, zise un bărbat cu fruntea foarte înaltă și cu gesturi nervoase. Mult timp ne-a fost teamă că v-am pierdut. Asta ne-ar fi descurajat. Însă mai puțin, poate, decât vestea pe care ne-o aduceți. Înțelegeți, cred, iremediabilul pe care îl conține. Pornisem atât de bine în campania pentru cucerirea spațiului... Proximitatea unui satelit important precum Luna ne-a facilitat lucrurile, la început. Apoi numărul și repartizarea lumilor în sistemul nostru solar ne-a permis să ducem la bun sfârșit experiența. În interiorul acestui sistem, mijloacele noastre sunt practic nelimitate. Dar vom putea vreodată să ieșim din el?

– Cred că da, spuse Hiram încet, dar răspicat.

– Aveți o idee?

– Exact, spuse el.

Nu reușea deloc să iasă din starea de încordare. Ar fi vrut să nu mai scoată nici un cuvânt. Ce considerase el drept logic, în liniștea vătuită a cabinei sale, părea acum lipsit de orice rațiune. Ceilalți aveau însă toată atenția îndreptată asupra lui. Luă zâmbetele lor prietenoase ca pe o încurajare.

– Să deplasăm o planetă, zise el. Este singura soluție. O să fie o călătorie lungă, dar pe care o planetă o poate face, pentru că și eu am făcut-o. O să îi ia probabil ceva mai multă vreme decât mie, la dus, să zicem vreo douăzeci de ani pământeni, dar simțitor mai puțin în propriul său timp, ținând cont de contracția...

Exclamațiile de uimire îl împiedicară să continue. Se trase înapoi, sprijinindu-se de spătarul fotoliului. Zisese aproape tot ce avusese de zis. Simțea că palmele îi erau umede și că picioarele îi tremurau. Se disprețui pentru lașitatea lui. Avusese totuși curajul să spună ce gândea. Nu ideea pe care urma s-o exprime îl îngrozise, ci faptul că trebuia să o traducă în cuvinte și să facă față acelor figuri.

Faptul că trebuia să comunice. Înțelesese de ce psihologii îl aleseseră până la urmă pe el. Pentru că se temea să comunice cu ceilalți. Era inteligent și îndemânatic, dar, încă înainte de a fi auzit măcar de psihologi, avea gravat în adâncul ființei lui un reflex vechi, care-l făcea să se umple de groază la ideea comunicării. La

bordul navetei nu simțise nici un fel de angoasă pentru că nu fusese nevoit să comunice.

Uneori, slăbiciunea poate deveni o forță, își zise el, pe jumătate surâzând, în timp ce îi auzea pe membrii Consiliului schimbând între ei fraze scurte, ce trădau entuziasmul sau neîncrederea. Dar acum, la ce îi va folosi această slăbiciune a lui? Oare psihologii l-ar putea debarasa de ea? Ei mizaseră pe slăbiciunea lui. Construiseră un echilibru în jurul ei. Practic, îi vindecaseră nevroza integrând complet în personalitatea lui vechea neîncredere ce îi rodea inima. Asta îi permisese lui Hiram Walker să trăiască în pace cu sine însuși. Dar nu îi permitea să trăiască în bună înțelegere cu ceilalți.

Se simți îngrozitor de singur, în ciuda zâmbetelor încurajatoare ce i se adresau.

– Nu respingem ideea dumneavoastră, spuse membrul cel mai în vârstă al Consiliului. Ba chiar se conturează o majoritate, în interiorul grupului nostru, care se declară în favoarea ei. Bineînțeles, urmează să facem un studiu lung și amănunțit, înainte de a adopta acest proiect. Dar trebuie să recunosc că simpla anunțare a unui asemenea plan ar ameliora deja situația noastră politică.

– Vă gândiți la o planetă anume? întrebă cineva.

– Pluto, răspunse Hiram. Caracteristicile sale fizice sunt relativ apropiate de cele ale Lunii. Ar fi ușor să-l smulgem atracției solare, dată fiind îndepărtarea lui de astru. Din același motiv, dislocarea lui nu ar cauza mari perturbații în restul sistemului.

– Să muți o planetă... zise, visătoare, una dintre femei.

– Este o chestiune de energie, spuse Hiram, tot mai aprins. Nu-i extraordinar de complicat. De fapt, e vorba doar de extinderea la un nivel superior a unor lucrări deja cunoscute. Inginerii ar trebui să poată rezolva problemele translației și ale echilibrului, fără a mai fi nevoie de noi cercetări fundamentale. Vă atrag atenția asupra faptului că ar fi posibilă montarea direct pe planetă a mai multor transmaterii, care să alimenteze cu energie și materiale instalațiile și să mențină un contact permanent între sistemul solar și ... echipajul acestei nave gigantice, sau chiar cu emigranții...

– Emigranții? zise cineva.

Se lăsă un moment de tăcere.

– Walker are dreptate, spuse bărbatul cu gesturi nervoase. Trebuie să ne gândim la o emigrație. Să instalăm un nucleu uman acolo, în jurul Proximei Centauri. Și apoi un altul, mai departe. Fără să mai pierdem vremea. Nu știm cu ce urmează să ne confruntăm în spațiu, așa că trebuie să ne construim niște bastioane, ca vechile imperii.

– Aș vrea să vă propun un lucru în legătură cu acest nucleu uman, zise Hiram.

Ținuse atâta amar de vreme în el ceea ce vroia să spună... Era ca o tumoare ce crescuse înlăuntrul său încă din acei ani, acum așa de îndepărtați, când trăia de partea cealaltă a frontierei. Din pricina asta se gândise el la acest mare zbor al lui Pluto către o nouă stea.

– Vă ascultăm.

– Iată despre ce este vorba, zise Hiram. Eu m-am născut în America de Nord, dincolo de frontieră, în ținuturile din Est. Abia la cincisprezece ani am trecut încoace granița. Și am văzut ce înseamnă să trăiești într-un fel de... rezervație, de lagăr imens, ori de zonă subdezvoltată, cum se spune atunci când se vorbește despre statele din Antichitate. Nu am făcut războiul, dar m-am născut și am crescut într-o țară complet distrusă. Nu era drept. Știam că nu era drept. De aceea am trecut frontiera, și abia atunci am devenit și eu o ființă umană ca toți ceilalți. Mai sunt încă oameni acolo, sunt atâția copii care se nasc în fiecare zi...

– Au rămas, într-adevăr, în jur de o sută de milioane de persoane, în ținuturile înapoiate ale planetei, zise unul dintre bărbați, pe un ton glacial. Problema aceasta este pe cale de a fi rezolvată, mulțumită eforturilor Administrației. În douăzeci de ani, urmele războiului vor fi șterse. În mod normal, ar fi trebuit aproape un secol, dat fiind că amploarea distrugerilor și opoziția anumitor guverne au fost fără precedent.

Membrii Consiliului păreau dezorientați de apariția acestui nou aspect. Hiram simți că era pe punctul de a le pierde atenția. Făcu un efort de concentrare.

– Nu aș vrea decât ca toți aceia dintre ei care pot fi utili, să se reintegreze în colectivitatea umană și să o servească, la rândul lor, constituind prima colonie de oameni din afara sistemului solar. As dori ca între tinuturile lor si Pluto să nu mai existe nici o fron-

tieră. Aș dori să li se dea această planetă, care astăzi nu valorează nimic.

– Este o idee măreață, zise o femeie, zâmbindu-i cu căldură.

– Va fi nevoie de tehnicieni, pe Pluto, replică, neînduplecat, unul dintre bărbați. Va trebui să-i formăm pe acei oameni, iar asta costă timp. Noi avem planurile noastre, deja stabilite. De ce să le dăm peste cap?

– Dar am putea popula o planetă. Nu-i nevoie să deplasăm o sută de milioane de ființe. Cinci sau șase milioane ar ajunge, pentru început.

Hiram își stăpâni cu greu o grimasă. Cinci sau șase milioane, pentru început. Așa vedeau ei lucrurile. Socoteau oamenii ca pe niște cifre, ca pe niște gămălii de ac. Nu-și imaginau această deportare colosală decât cu răceală, strict tehnic. El, însă, își dădea seama de multitudinea problemelor individuale.

Apoi, brusc, realiză că ei n-o puteau face pentru că trebuiau să privească lucrurile la scara umanității, la nivelul celor mai mult de douăsprezece miliarde de ființe care se sufocau în niște lumi prea mici. Avea în fața lui niște persoane generoase și sensibile. Problemele, numai, erau inumane.

– Dar or să refuze, se auzi o voce. De fapt, lucrurile ar fi fost de mult rezolvate dacă nu ne-am fi izbit de susceptibilitatea guvernelor locale, care nu au vrut să adere la organizația noastră mondială. Iar Guvernul Terrei nu ne va lăsa să ne ocupăm noi de ei.

Hiram se ridică în picioare. Își împinse fotoliul, se dădu un pas înapoi, după care se apropie din nou de masă, sprijinindu-și pumnii pe suprafața ei rece. Se aplecă spre membrii Consiliului, iar capul său descrise un arc de cerc, în timp ce el îi fixa cu privirea, unul după altul.

– Voi merge eu, spuse Walker, și îi voi convinge. Am să le spun: un ținut nou vă așteaptă în ceruri, un ținut pe care războiul nu l-a distrus, pe care radiațiile nu l-au pârjolit, un pământ pe care să-l cultivați, pe care să-l puteți scormoni, și vă vor învăța tot ce va trebui pentru a-l exploata și pentru a putea privi din nou cerul cu încredere. Iar ei mă vor asculta și mă vor crede, pentru că m-am născut printre ei, pentru că sunt asemenea lor.

– Nu și acum, zise o voce.

Îl căută cu privirea pe cel care vorbise. Dar toate buzele erau încremenite, iar figurile imobile.

– Nu și acum, repetă vocea. Sunteți între două lumi. Și încercați să le reuniți în speranța că veți regăsi unitatea propriei dumneavoastră personalități. Dar nu veți reuși decât alegând, domnule Hiram Walker. Și nu veți putea alege decât viitorul. Nu aveți cum să vă întoarceți în trecut. Nimeni nu poate. Nici măcar eu.

– Cine sunteți? întrebă Hiram.

– Ceva ca un fel de memorie a acestei organizații. Pentru a mă numi, e folosit uneori termenul desuet de „creier electronic", deși este inadecvat. Ar trebui mai bine să-mi spună „arbitru cognitiv". Construcția mea a început la scurtă vreme după formarea Administrației. Știați de existența mea, dar vă făcuseți o idee falsă despre ce eram eu în realitate, lucru ce explică surpriza dumneavoastră.

Hiram își schimbase însă ideea de cum auzise vocea. Se gândise la Georges Beyle.

Înțelegea mai bine legenda, acum. Pentru că i se dezvăluise un mare secret. Numai Georges Beyle putuse construi o asemenea mașină. Probabil că era chiar vocea acestuia, care îi supraviețuia. Se putea spune astfel că Beyle, genialul Director al Administrației, nu dispăruse întru totul.

Rămăsese fantoma lui. O fantomă întrupată într-o mașină.

– Ce credeți despre propunerile lui Walker? întrebă bărbatul cel mai în vârstă.

– Sunt, în mod fundamental, sănătoase, deși autorul nu a trasat toate consecințele și toate implicațiile posibile ale unei asemenea acțiuni. Punctul său de vedere rămâne, în esență, sentimental. Din întâmplare însă, concluziile lui coincid, în mare, cu cele la care s-ar fi ajuns în urma unei analize logice a situației. El neglijează totuși complet un factor: Guvernul Terrei.

– Ce soluții preconizați?

– Cum bine știți, zise vocea, nu pot să propun, în principiu, nici o soluție cu adevărat nouă. Eu nu fac decât să analizez propozițiile unui discurs și să pun în lumină scăpările de logică. Aceasta, în cazul unor vremuri normale. În împrejurări excepționale și în situațiile de criză, care sunt definite cantitativ, pot însă emite, bazându-mă pe experiența mea anterioară, niște recomandări pe care sunteți obligați, ca instituție, să le respectați. Propunerile lui Walker constituie o astfel de circumstanță extraordinară. Vă recomand așadar

ca încă de mâine să dați publicității un comunicat prin care să se afirme voința noastră comună de a face din Pluto prima planetă a unui nou sistem solar, și să îi acordați lui Hiram Walker toate facilitățile pentru a îndeplini partea a doua a planului său. Studiul problemelor concrete va fi lăsat pentru mai târziu.

Era, se gândi Hiram, o atitudine încă și mai abstractă decât cea a membrilor Consiliului. Pentru mașină, acțiunea nu exista, parcă, decât la un nivel pur simbolic. Esențialul, pentru ea, nu consta în dificultatea deplasării unei planete de talia lui Pluto, ci în necesitatea efectuării acestei deplasări, date fiind niște realități mult mai generale.

– În regulă, spuseră, rând pe rând, membrii Consiliului.

Mașina îi salută, după care tăcu. Dar Hiram știa că urechea ei rămânea la pândă și că, peste tot în sistemul solar, avea mii, dacă nu milioane de urechi similare. Perspectiva aceasta îl înfioră.

Admiră și mai tare calmul membrilor Consiliului, care îl întrebară, plini de amabilitate, despre câteva lucruri de ordin personal, inclusiv despre cum își vedea viitorul, și care îi puseră la dispoziție tot ce își putea dori.

Se așteptase să fie supravegheat, închis, testat, examinat timp de luni întregi, pe care ar fi trebuit să le suporte cu răbdare, spunându-și că și asta făcea parte din călătorie.

I se oferea însă libertatea.

– Sper să vă revăd diseară, spuse aceea dintre femei care părea cea mai tânără și care avea ochii de un albastru incredibil.

Îi trebuiră cinci minute lui Hiram pentru a înțelege că fusese invitat la o serată.

Brusc, realiză că era, fără îndoială, mai în vârstă decât ea. Înțelese de ce îl întâmpinaseră pe acest picior de egalitate: nu doar din politețe. El îi considerase ca fiind mult mai bătrâni decât el, în vreme ce, pentru cei de pe Terra, el avea cincizeci și șapte de ani.

Cincizeci și șapte de ani!

Plecase de pe Pământ la treizeci și doi de ani.

* * *

A doua zi, comunicatul Consiliului fusese difuzat în întreg sistemul solar. La două minute după sfârșitul emisiei, Președintele

Guvernului Terrei și miniștrii săi cunoșteau deja textul. Iar David Abner, președintele amenințat, surâdea.

* * *

Singurul lucru pe care Diego putea să îl garanteze, în legătură cu el, era că memoria îi fusese retușată, și asta din propria lui inițiativă. Există metode care permit schimbarea amprentelor digitale. De asemenea, este posibilă modificarea capilarelor din fundul ochiului, suficient pentru a face cu neputință recunoașterea unui individ, la o examinare sumară. Dar asta nu servește la nimic, atâta vreme cât te afli pe mâna celui mai mare analist psihic.

În anumite situații, este preferabil să nu ai trecut. Pentru echilibrul tău personal și, apoi, pentru propria ta securitate. Era cazul lui Diego Larue.

Nu era numele lui. În ce ceea îl privea, i-ar fi convenit să-l cheme oricum. Dar memoria sa nu păstrase nici o urmă a unui alt nume. Și nu îi furniza nici un indiciu asupra motivelor ce îl determinaseră să își modifice amintirile. Nu știa nici măcar ce psiholog acceptase să îl opereze, în schimbul unei sume fără îndoială drăguțe. Memoria nu îi oferea decât o biografie – evident imaginară – a unui oarecare Diego Larue.

Corpul său era totuși în măsură să-i dea ceva mai multe informații. Pesemne că accidentul care-l răvășise într-un asemenea hal se petrecuse de curând, altfel orice tentativă de a scăpa de vechea sa identitate ar fi fost zadarnică. Nu exista, în tot sistemul solar, o așa învălmășeală de proteze și de carne de om precum cea a trupului său.

Dar la un examen superficial nu s-ar fi remarcat nimic ciudat, în afară de figura lui, care era acoperită cu o foiță de plastic decupată în jurul ochilor și al nasului. Iar mandibula era artificială.

Comportamentul lui Diego, acum când mergea pe străzile orașului adormit, părea normal. Membrele sale erau însă artificiale. Inima era, de asemenea, artificială. O bună parte dintre organele vitale nu funcționau decât grație intervenției unor mecanisme subtile. Un coordonator electronic, plasat de-a lungul coloanei sale vertebrale, asigura conlucrarea dintre partea vie și partea mecanică a ființei lui. Numai sistemul nervos central rămăsese intact.

Diego ar fi putut să se întrebe cât de important fusese sub vechea lui identitate, pentru ca niște chirurgi dintre cei mai price-

puți să piardă atâta timp cu reparatul unui corp făcut mai mult decât ferfeniță. Dar era prea egoist ca să nu considere drept normal un astfel de lucru. Nu regreta accidentul său decât în rare împrejurări. Protezele care îi țineau loc de mâini și de picioare erau mai viguroase și mai rapide decât membrele naturale. Perfecta coordonare motrice, dobândită în urma unei reeducări despre care nu mai păstra nici o amintire, îl făcuse superior, ca forță și ca rapiditate, celor mai dotați pe plan fizic.

Singurul lucru pe care îl află în legătură cu accidentul său era că se petrecuse în timp ce lucra pentru Administrație. Adunase pentru aceasta din urmă o ură pe cât de ucigătoare, pe atât de paradoxală, fiindcă, în fond, era mulțumit de starea în care ajunsese. Considera însă că Administrația purta toată vina pentru faptul că el trebuise să șteargă orice urmă interioară sau exterioară a vechii lui identități.

Ura era cea care îl făcea acum să străbată străzile, pustii la acea oră, de la nivelul șase al Tangerului. Nivelul cu pricina, aflându-se la suprafață, era în întregime rezidențial. Diego mergea de-a lungul grădinilor ce înconjurau vilele somptuoase, la ale căror ferestre se mai vedea încă lumină. Afară însă, nici țipenie de om. Nici măcar o patrulă. Vilele aveau propriul lor sistem de protecție, așa că poliția nu organiza niciodată ronduri de noapte în acea zonă.

Era destul de rece. Niște șiraguri de luminițe delimitau, în depărtare, astroportul. Diego o coti de două ori la dreapta și o dată la stânga. Coborî apoi o scară care îl conduse la nivelul inferior, cel care deservea traficul dinspre și către vile. O apucă pe unul dintre bulevarde, unde avea o întâlnire.

Auzi în sfârșit mașina venind din spatele lui, deși era cât se poate de silențioasă, pentru că funcționa pe același principiu ca al glisorului și nu avea roți. Ajunse la înălțimea lui. Se strecură înăuntru fără a mai aștepta ca ea să se oprească în dreptul său. Ușa glisantă se închise la loc, fără zgomot, în timp ce el se instala pe o banchetă. Mașina acceleră. Nici măcar nu se oprise...

Înăuntru nu se mai afla nimeni. Iar în zona bordului nu se zărea nici o manșă de comandă. Era un model de lux, în întregime teleghidat sau dirijat de un program conceput dinainte.

Nu-și pierdu vremea cu examinarea cadranelor care indicau viteza și direcția, nici cu toate acele luminițe care clipeau neregu-

lat. Reflectă. Nu știa exact ce urmau să-i ceară. Nu avea habar nici de ceea ce ar fi putut el să pretindă. Acceptase să intre într-un joc, a cărui miză era însăși viața lui. Acceptase pentru că se considera invulnerabil. În ultima vreme, corpul său, pe jumătate robotizat, își dovedise de câteva ori eficacitatea. Undeva, în sinea lui, nutrea convingerea că este nemuritor. Credea chiar că timpul nu o să aibă nici un efect asupra sa.

Parbrizul panoramic al mașinii se întunecă imediat. Nici un zgomot din afară nu mai răzbătea până la el. Nu doreau ca el să știe încotro se îndrepta. Cei care urmau să-l angajeze erau foarte prudenți.

Îi înțelegea. Nu scoase nici un sunet în clipa când vehiculul se opri, brusc, într-o beznă totală, și când lumina din plafon se stinse. Simți un ușor curent de aer trecând peste țeasta lui chilugă în momentul în care ușa se deschise. O mână îl prinse de umăr și îl ajută să iasă din mașină. Condus de aceeași mână, parcurse prin întuneric un traseu extrem de complicat, de vreo treizeci de metri, cu o mulțime de întoarceri și cotituri. Se opri și, dintr-o dată, avu senzația că pământul îi fuge de sub picioare. Un ascensor. Apoi simți din nou podeaua sub tălpi. Chiar dacă i s-ar întâmpla să mai treacă prin acel loc, la lumina zilei, nu l-ar recunoaște niciodată.

Fu împins să se așeze într-un fotoliu. Lumina crescu, progresiv. Aprecie atenția cu care îi menajau ochii.

Nu numai pe ai lui. În fața sa, instalați la o masă goală, se aflau patru bărbați. Deși foarte diferiți ca statură, aveau cu toții aproape aceeași figură, extrem de comună. Diego înțelese într-o clipită că purtau măști. Un observator mai puțin atent le-ar fi luat, fără îndoială, drept chipuri veritabile.

Tăcerea se prelungea. Cei patru indivizi se priveau unii pe alții ca pentru a se asigura de unanimitatea opiniilor lor în legătură cu acțiunea pe care urmau s-o întreprindă. Diego intui că între ei nu exista prea multă încredere.

Discuția începu brusc, fără saluturi protocolare.

– Știm cine sunteți, zise unul dintre cei doi bărbați din mijloc. Știm, în ceea ce vă privește, tot atât cât știți și dumneavoastră, poate ceva mai mult. Știm, mai ales, că chiar detestați din tot sufletul Administrația, deși ascundeți acest lucru, întrucât lucrați în continuare pentru ea. De ce o urâți?

– Din pricina accidentului.

Își privea mâinile.

Imitau perfect originalul, până la cele mai mici detalii. Numai unghiile nu îi creșteau, dar erau infinit mai rezistente decât cele normale. Și intersanjabile.

Cel care îl interoga păru satisfăcut de răspuns.

– Sunteți pregătit să îndepliniți o misiune... să zicem de anvergură, împotriva Administrației? continuă el.

– Da, zise Diego.

– Și noi considerăm la fel. Bineînțeles, suntem gata să recompensăm cu generozitate orice efort din partea dumneavoastră. Suma s-ar putea ridica până la cincizeci de milioane de terrani. Ea ar urma să vă fie vărsată în orice metal doriți și în oricare loc din sistem.

– Vă mulțumesc, spuse, sec, Diego.

– Știm, zise în continuare individul, că sunteți la curent cu proiectele aflate în studiu la Administrație de mai bine de trei luni, proiecte vizând deplasarea planetei Pluto și plasarea ei pe o orbită în jurul Proximei Centauri. Dorim să sabotăm acest proiect, pentru a-l înăbuși în fașă. După îndelungi analize și după contactele pe care serviciile noastre le-au avut cu dumneavoastră, am căzut de acord că însușirile... (ezită) fizice și cunoștințele pe care le aveți vă recomandă ca fiind cel mai potrivit pentru o asemenea misiune. Considerăm, pe de altă parte, că ne putem baza pe discreția dumneavoastră. Știm ce ați făcut și că ați uitat, să zicem involuntar.

Diego ascultase până la capăt, liniștit. Se aștepta la un lucru de acest gen. Nu era convins că fuseseră chiar atât de bine informați. Ei mergeau după schema clasică: mai întâi propunerea unui câștig enorm, apoi amenințarea.

– Considerăm necesară distrugerea instalațiilor care i-ar permite Administrației să echipeze planeta Pluto. Asta în termen de un an. Puteți să o faceți.

– Nu sunt de acord, zise Diego.

Se lăsă o tăcere grea.

– Nu sunt de acord cu planul dumneavoastră, reluă el. În primul rând, pentru că este prea riscant. În al doilea rând, pentru că poate foarte bine să nu conducă la un eșec definitiv al Administrației în această poveste, ci numai să îi întârzie reușita.

Se lăsă din nou tăcere. Diego nu mai făcu nici cel mai mic efort pentru a o întrerupe.

– Aveți o altă idee? întrebă bărbatul care stătea în dreapta.

Vocea lui suna identic cu cea a primului interlocutor. Duseseră precauția până într-acolo încât foloseau un fel de tranzistori minusculi care să le modifice timbrul vocal.

Diego se aștepta la o asemenea întrebare. Se gândise de mult la ce ar fi de făcut pentru a distruge Administrația sau, măcar, pentru a-i submina unul dintre proiectele de maximă importanță. Ajunsese la concluzia că nu exista decât o singură soluție.

– Desigur, răspunse el. Numai că ea necesită o perioadă de timp mult mai lungă. Ar fi nevoie cam de cinci ani pentru a realiza planul pe care vi-l propun.

– Expuneți-ne ideea dumneavoastră, zise bărbatul din dreapta.

– Pentru început, vom lăsa ca proiectul Administrației să demareze în mod normal: Pluto să își înceapă lunga sa călătorie, emigranții să fie îmbarcați, iar materialele și personalul tehnic să ajungă pe pozițiile stabilite.

Făcu o pauză de câteva secunde, pentru a-i lăsa să mediteze la ceea ce le spusese. Nu avură nici o obiecție.

– Pluto se va găsi atunci la câteva luni-lumină de Terra, în plină perioadă de accelerație. Singura legătură dintre Pluto și sistemul solar ar constitui-o transmateriile. Pe ele mi-aș propune să le distrug. Administrația nu va mai putea să contacteze planeta Pluto decât după câțiva ani buni. Eșecul ei va fi total.

– Pe Pluto se vor afla milioane de oameni, spuse cel din centru-stânga, insistând pe fiecare cuvânt.

– Eșecul va fi cu atât mai mare, răspunse calm Diego.

– Aveți de așteptat cinci ani, spuse cel din dreapta.

– Timpul nu are nici un fel de sens pentru mine, răspunse violent Diego.

– Eșecul va fi cu atât mai mare, răspunse calm Diego.

– Dar transmateriile nu ar putea fi reactivate.

– Pe Pluto, nu. Dacă ar fi să le sabotăm pe cele de pe Terra sau din Uraniborg, da, dar nu la fel stau lucrurile și cu cele de pe Pluto. Eu voi fi pe acea planetă și voi distruge complet transmateriile de acolo.

Văzu că propunerea lui îi tenta. Le depășise, evident, așteptările. Dar încă îl priveau cu neîncredere: nu îl simțeau într-atât de al lor, încât să îi accepte planul imediat.

– Gândiți-vă că veți rămâne prizonier acolo, obiectă cel din stânga. Vă veți tăia orice cale de retragere.

– Nu, zise Diego. Voi ascunde o navetă pe Pluto și o să plec de acolo. O să-mi ia cam doi ani întoarcerea. Dar v-am spus, timpul nu mai contează pentru mine. Iar cincizeci de milioane de terrani merită șapte ani de așteptare.

Bărbatul din centru-dreapta își trecu mâna peste frunte.

– Sunteți nemuritor?

– Nu știu, mărturisi Diego. Dar cred că sunt foarte greu de distrus.

Putea să le citească în ochi cât de puțin le păsa dacă el se va întoarce sau nu, ca să le ceară recompensa. Ar fi preferat, fără îndoială, ca el să rămână pe Pluto, nu atât pentru sumă, cât pentru liniștea lor.

Încă mai ezitau.

– Nu-mi place să tratez cu o persoană căreia nu-i cunosc chipul, zise cel din centru-stânga. Scoateți-vă masca. Nu suntem niște domnișoare, așa că putem suporta imaginea unui bărbat desfigurat.

Diego stătu în cumpănă. Nu că figura lui ar fi fost insuportabilă sau că le-ar fi dezvăluit, astfel, cine știe ce secret, dar știa că ce se ascunde în spatele măștii nu îl va ajuta să le câștige încrederea. Rareori se întâmplă ca cineva să trateze cu un schelet.

Își trase de pe față placa de plastic. Cei patru abia își înăbușiră murmurul. Diego știa ce simțeai când îi priveai chipul. Le înțelegea reacția. Nu că figura lui ar fi purtat urmele unor cicatrice înfiorătoare. Chirurgii le-ar fi făcut să dispară, cu ușurință. Din acest punct de vedere, fața lui era intactă. Numai că sub pielea incredibil de subțire și de albicioasă, mușchii erau complet atrofiați, parcă resorbiți. Tegumentul părea lipit direct pe os și atât de pergamentos, încât cu greu s-ar fi putut injecta sub el niște substanțe care să-i redea chipului o înfățișare cât de cât omenească. Trăsăturile, atâtea câte mai rămăseseră, erau total imobile. Numai ochii se mișcau, căpătând, în absența măștii, o sclipire amenințătoare.

– Sunteți mulțumiți? zise el.

Își puse la loc masca de plastic. Se hotărî să profite de tulburarea lor.

– Nici mie nu-mi place să tratez cu oameni fără chip, zise el apăsat.

Punându-și în acțiune protezele care îi țineau loc de picioare, se ridică și înaintă către ei cu viteza fulgerului. Gărzile țâșniră spre el, dar până să fi apucat ele să facă un metru, el își înfipsese deja degetele de oțel sub bărbia celui din centru-dreapta. Trase. Masca se dezlipi imediat, strângându-se ca o bucată de piele moartă și dând la iveală adevăratul chip al omului. Diego se retrase rapid, înainte ca gărzile să-l fi putut atinge.

Cunoștea acea figură. Individul se numea Smirnov. Era unul dintre consilierii Președintelui Terrei. Diego nu fu surprins. Știuse din capul locului pentru cine avea să lucreze. În afară de el, numai Guvernul Pământului ar mai fi putut nutri o asemenea ură în privința Administrației.

– Ceilalți trei pot și ei să-și scoată măștile, zise el sarcastic. Bănuiesc că nu doriți să rămâneți singurul cu chipul descoperit.

Cei trei se priviră, apoi își scoaseră măștile, vizibil nemulțumiți. Erau acolo Usabu, Gomez și Valducci. Aproape întreg cabinetul Guvernului.

Gărzile îl încadraseră pe Diego. Știa că cei patru stăteau în cumpănă. L-ar fi putut lichida imediat, dar, în același timp, erau conștienți că dacă nu își stăpâneau furia, riscau să piardă pentru totdeauna o asemenea ocazie de a distruge Administrația. Se calmară încet, încet. Diego știu atunci că a câștigat. Îi făcuse să intre în jocul lui. De-acum încolo, vor fi obligați să accepte punctul său de vedere.

– Să discutăm cu cărțile pe față, zise Usabu.

– Asta și vreau, replică Diego.

– Ar fi de preferat să vi se șteargă din memorie aceste informații, interveni Valducci.

– Nu-i nevoie ca o astfel de operație să fie efectuată imediat, spuse Diego. Știți mai multe despre mine decât știu eu însumi. Așa că aveți un avantaj asupra mea. Iar eu lucrez pentru dumneavoastră.

Smirnov schimbă subiectul.

– Cum vă gândiți să procedați? întrebă el.

– Pentru început, am să dispar, zise Diego. Cu totul. Orice fișă în legătură cu mine va dispărea și ea din arhivele Administrației. Apoi am să mă angajez pe Pluto.

Dacă și-ar fi putut mișca buzele, ar fi izbucnit în râs.

3

Pluto, stâncă de la capătul lumii, planetă de la marginile sistemului solar, călător în întuneric, rotindu-se la șase miliarde de kilometri de Soare, distanță pe care lumina și undele radio o parcurg în mai mult de cinci ore; o lume deșertică al cărei diametru este de trei ori mai mic decât acela al Pământului, unde un an durează aproape două sute cincizeci de ani terești, în cerul căreia Soarele nu apare decât ca o steluță; bastion înaintat al omenirii, cu o gravitație sensibil inferioară celei de pe Lună și o temperatură oscilând între treizeci și cincizeci de grade Kelvin, infern al frigului și al nopții, cu nesfârșite întinderi bazaltice și ghețari de metan.

Populația, înainte de demararea proiectului, în 2202: douăzeci și cinci de locuitori, dintre care treisprezece bărbați și douăsprezece femei; vârsta medie treizeci și doi de ani; profesiuni reprezentate: fizicieni, chimiști, astronomi, biologi, plus un psiholog și trei piloți care se condamnaseră ei înșiși să petreacă cinci ani pe cea mai puțin ospitalieră planetă de la capătul universului, în scopul de a observa și experimenta.

Populația în 2205: patru sute douăzeci și două de mii de locuitori.

Distanța față de Soare la acea dată: mai mult de optzeci de miliarde de kilometri.

Populația în 2207: aproape patru milioane de suflete. Temperatura inelului locuit: între două sute cincizeci și două sute optzeci de grade Kelvin.

Distanța față de Soare: mai mult de opt luni-lumină.

Hiram întoarse spatele femeii și se duse până la fereastră. Dar mersul său nu era deloc hotărât. Se simțea obosit și descurajat. Avea impresia că cercul se închisese. După patruzeci și doi de ani revenise la frontieră.

Nimic nu se schimbase, în afară, poate, de culoarea pământului. Dar fileul indestructibil de metal, care tăia câmpia în două, se înălța în continuare la mai mult de o sută de metri înălțime. De-a lungul rețelei, Hiram putea întrezări munții pe care îi escaladase în compania unui bărbat căruia aproape că-i uitase numele. Chiar i se părea că recunoaște o scobitură în munte, defileul prin care trecuseră.

– Nu înțeleg, spuse femeia, de ce te încăpățânezi cu acest proiect absurd. Sociologii sunt perfect pregătiți să se ocupe ei de asta. Nu are nici un rost să treci tu granița și să te expui atâtor riscuri.

Nu-i răspunse. De câteva ori, la început, când Diana abordase acest subiect, el încercase să-i explice motivele profunde care-l împingeau spre frontieră: vroia să le explice el însuși locuitorilor din acele regiuni înapoiate ce obținuse pentru ei; vroia să le spună că și el fusese aidoma lor și că nu-i uitase. Ea îl ascultase cu un fel de tandrețe, dând din cap, așa cum faci când asculți un copil povestind un vis imposibil.

Apoi tandrețea făcu loc unei enervări reținute, care exprima tot felul de ironii. Își aminti că Diana făcea parte din Consiliul de Administrație și că ironia ei era redutabilă.

– Nu te-aș fi crezut atât de romantic, Hiram, reluă ea. Pe cuvânt, parcă vrei să faci pe eroul, să conduci poporul, ca un profet antic, în Țara Făgăduinței.

Nu vroia să înceapă o nouă discuție. Avea nevoie de Diana, dar știa că o s-o piardă. În primele zile ale revenirii sale pe Terra, când era atât de singur și de descurajat, ea îl primise în casa ei și-l ajutase. Îi oferise exact lucrurile de care avea nevoie, folosind toate resursele inteligenței și sensibilității sale, dar făcuse aceasta cu o atât de mare abilitate, încât fiecare dintre gesturile ei păruse efectul unei întâmplări fericite. Ea îi dăduse o încredere în sine de care nu se credea capabil. Și, oricât ar fi căutat, nu putea găsi o altă motivație a comportamentului Dianei decât atașamentul pe care părea să-l încerce pentru el.

Însă acum întrevedea și altceva. Iar asta provoca în el un fel de surpare interioară.

– Doar dacă nu vrei să scapi de mine, spuse ea cu o gingășie deosebită. Știi foarte bine că eu n-o să te însoțesc niciodată de cealaltă parte a frontierei.

Se așeză alături de el și își ridică privirea. Hiram luptă o clipă cu el însuși, ca să n-o privească la rândul lui. Știa că nu putea rezista albastrului perfect din ochii Dianei și nici expresivității chipului ei. Ochii și trăsăturile sale puteau exprima orice, cel puțin atunci când era vorba de emoții, și nu de raționamente.

Până la urmă, privirea lui Hiram se întoarse asupra Dianei și, ca de obicei, fu surprins de tinerețea chipului ei. Ar fi putut, foarte

bine, să joace rolul unei fetișcane, sau mai exact, putea să fie cu adevărat o femeie extrem de tânără, deși avea experiența unei vieți întregi.

Încerca în zadar să înțeleagă încăpățânarea cu care se opunea proiectelor lui. Dar trebuia să recunoască faptul că ea nu încercase să-și folosească poziția în cadrul Consiliului pentru a-l împiedica să acționeze. Era mult prea fină pentru a-l ataca frontal și pentru a risca să-l piardă definitiv. Își spunea câteodată că ea refuza să admită originea lui Hiram și că nu putea accepta ca el să se întoarcă în orașul mizer din care venise. Aceasta era însă o prejudecată care jignea inteligența Dianei.

– O să mă duc, spuse el cu o voce înecată. Ce e așa mare lucru? De ce nu vrei să vii cu mine? Știi foarte bine că nu riscăm nimic. Iar călătoria nu va dura mai mult de câteva săptămâni. Trebuie s-o fac. De ce nu înțelegi că trebuie s-o fac?

– Cred că Mașina avea dreptate, Hiram, spuse ea. Ești teribil, chiar groaznic de sentimental.

– Am crezut că tocmai asta ți-a plăcut la mine, răspunse el pe un ton aparent detașat. N-am găsit un alt motiv pentru interesul pe care mi l-ai arătat.

Crezuse că Diana se va enerva și, într-un fel, chiar și-o dorise; dar ea nu își folosea enervarea decât ca pe-o armă, iar acum ar fi însemnat să se fi pus singură într-o situație de inferioritate.

– Nu poți să gândești cât de cât rațional? spuse ea. O să-ți pierzi timpul de partea cealaltă a frontierei. Și ne-am făcut atâtea planuri! Amintește-ți!

– Planuri pentru după... Nu pot să aștepte două-trei luni? Iar tu nu poți gândi altfel decât ca un creier electronic? Nu ai în cap nimic altceva decât logică și matematică? Nu poți înțelege că eu nu sunt o mașină, că am dreptul să fiu sentimental și că nu dispun de o minte ca a ta, rece, organizată?

Ridicase vocea, fără să-și dea seama.

– N-ai dreptul să vorbești așa! spuse ea cu o voce tremurătoare. Ți-am dat vreodată impresia că aș fi o mașină, că aș fi insensibilă?

– Nu, admise el.

Regreta deja ce spusese. În mod sigur, ea nu era o mașină. Nu era nici rece, nici insensibilă, doar o cunoștea mai bine decât oricine. Era vie, cu totul vie, umană și pasionată, chiar dacă reușea să

se controleze, atunci când era nevoie. Avea deja nostalgia a ceea ce trăiseră împreună. Nu-și putea imagina că o va pierde. Și totuși vedea asta limpede, era un fapt deja împlinit. Iar acest fapt se aflase, în germene, în chiar prima privire a Dianei către el. Mai devreme sau mai târziu, criza trebuia să apară, iar călătoria în ținuturile înapoiate nu era decât un pretext: o știa mai bine decât ea. Încercase să evalueze influența pe care o avea asupra lui și pe care ea și-o dorea totală. Ar fi vrut să-l facă să cedeze și probabil că ar fi reușit, dacă el nu și-ar fi dat seama de manevra, poate inconștientă, pe care o încerca.

Dintre ei doi, Diana era acum cea care nu înțelegea că totul se terminase. Ea mai lupta încă. Ar fi fost totuși dispusă să-l uite, dacă ar fi știut că lui îi părea rău. Se simțea golit de orice energie. Dar știa că și dacă ar fi cedat, criza tot s-ar fi produs. Hiram încetase cu totul s-o mai intereseze, din clipa în care intrase în stăpânirea ei.

– Ei bine? spuse ea.

Citi în ochii ei albaștri că slăbise strânsoarea, că bătea în retragere, fără însă a fi renunțat cu totul. Îi văzu în privire o străfulgerare de duritate, apoi o reală blândețe.

Diana puse o mână ușoară și albă peste brațul negru al pilotului.

– Adio, zise ea.

El nu reuși să scoată decât un fel de mormăit. În ochi i se putea citi nefericirea. Dar ea întoarse capul și se îndepărtă. Hiram auzi ușa închizându-se.

„Totul e din cauză că tu ești negru, spunea o voce în interiorul său. Pentru că te-ai născut într-o țară distrusă, într-un oraș fără nume."

Dar știa că se mințea singur.

Soarele termina de aurit muntele, proiectând pe câmpie umbra întinsă și subțire, geometrică, a marelui fileu.

* * *

Din multe puncte de vedere, pregătirea și executarea proiectului „Călătoria cea lungă" rămân, încă și în zilele noastre, un model de organizare. Acest succes răsunător este greu de înțeles, date fiind dificultățile enorme cu care inginerii s-au confruntat, precum și mijloacele relativ primitive de care dispuneau pe atunci. Folosirea sistematică – pentru prima dată în istoria umanității – a unor

vaste mijloace mecanice de previziune și planificare, alături de efortul continuu și aproape suprauman al sutelor de milioane de oameni care au colaborat (discret, sau mai puțin discret) la proiect, ar putea explica amploarea rezultatului.

Niciodată în lunga sa istorie, Administrația nu își asumă o sarcină atât de nemăsurată în raport cu propriile posibilități. Mai târziu, ea făcu minuni mult mai mari, cel puțin judecate în absolut, dar acestea nu mai mobilizară decât o mică parte a forțelor sale, care, între timp, crescuseră. De câteva ori, între 2202 și 2205, se puse întrebarea dacă nu cumva Administrația țintise prea departe. Dar înspre 2206, deveni evident – chiar și pentru observatorii cei mai puțin binevoitori – că ea depășise cu bine criza și dusese la bun sfârșit partea cea mai dificilă a sarcinii sale. Nimic n-o mai putea opri, în afară, poate, de vreun cataclism sau de rea-voința oamenilor.

Mulțimea veni prima. Mai întâi bărbații, care își abandonară casele în paragină și se îndreptară, în mici grupuri tăcute, spre piață. La început nu fu decât un cerc de oameni de jur-împrejurul acelei piețe, ce stăteau cu atenția încordată, recunoscându-se unii pe alții, salutându-se, schimbând între ei fraze scurte.

Pe măsură ce numărul lor creștea, tensiunea scăzu simțitor. Tonul pe care discutau deveni ceva mai înalt. O dădură o vreme pe glumă. Apoi, noii-veniți anunțară sosirea unor familii întregi, plecate dis-de-dimineață cu tot felul de șarete, pentru a răspunde apelului lansat prin difuzoare și fluturași de hârtie.

Prânzul promis îi ademenise pe mulți. Când orășenii îi văzură pe cei de la țară apărând într-o cohortă zgomotoasă, dădură fuga să-și cheme femeile și copiii. Pe măsură ce mulțimea creștea, serviciile locale de ordine întâmpinau dificultăți din ce în ce mai mari în a-și îndeplini rolul. Într-un colț izbucni o încăierare care, în scurt timp, umplu piața de rumoare, fără să se știe de la ce pornise. Poliția acționă cu rapiditate și-i separă pe combatanți, atenționându-i să nu se mai repete.

Piața era imensă. Demult, înainte de război, aici se ridicaseră imobile gigantice, temple ale industriei și afacerilor. Apoi rachetele căzuseră pe anumite stânci de beton și oțel, iar căldura neobișnuită le lichefiase. După un secol, nimic nu se reconstruise. Dar locul

fusese curățat de ruine sau, mai bine zis, timpul netezise movilele de lavă artificială născută din radiațiile unuia dintre sorii nucleari.

Deși piața avea diametrul mai mare de un kilometru, încet-încet, pe măsură ce orele treceau, ea se umplu de bărbați și femei, copii, animale. Din loc în loc, albii alcătuiau niște grupuri ceva mai luminoase, dar se pierdeau în masa compactă a negrilor care se adunaseră de pretutindeni.

Când glisorul apăru pe cer, discuțiile făcură loc unor strigăte. Își arătau unii altora mașinăria, o huiduiau. Când văzură că ea purta culorile Guvernului Mondial, ostilitatea deveni generală. Apoi, câțiva recunoscură însemnele Administrației, iar furia se mai domoli.

Glisorul coborî pe verticală, spre centrul pieței. Se produse o mișcare generală a mulțimii. Cei care se aflau în mijloc se repliară precipitat pe părțile laterale. Busculada se potoli. Nimeni nu mai rămăsese sub imensa mașinărie, ce se oprise acum, nemișcată, la trei metri de sol.

O scară coborî de sub carcasa glisorului, iar mulțimea înaintă, ca să vadă mai bine. Apariția câtorva bărbați care purtau uniforma Administrației fu întâmpinată cu huiduieli. Undeva, în depărtare, se auzi un foc de armă, dar nimeni nu-l băgă în seamă. Ca la un semnal, din glisor prinseră a se revărsa valuri de muzică asupra mulțimii. Atmosfera de petrecere se accentuă. Tinerii începură să danseze.

Oamenii Administrației păreau să nu acorde prea mare atenție mulțimii care îi înconjura. Printre ei, se aflau reprezentanți ai tuturor raselor, predominând însă negrii și metișii. Se zvoni că de fapt aceștia nu erau cu adevărat negri, ci că fuseseră machiați. Unii mai îndrăzneți, aflați în primele rânduri, făcură câțiva pași înainte, cu gândul de a verifica. Văzură că oamenii Administrației erau negri de-a binelea și că nu aveau nici o armă. Încetul cu încetul atmosfera se destinse.

Oamenii Administrației ridicară o vastă estradă cu materiale, debarcate din glisor. Numele lui Walker era pe toate buzele. Câteva grupuri începură să-l scandeze. Cei care dansau preluară și ei noul ritm. Undeva, un tip care își adusese cu el chitara compuse o baladă în cinstea celui care cucerise stelele pentru a le închina poporului său sărac. Imediat, o stație de radio locală îi trimise un microfon, amplificatori și difuzoare. Un sfert de oră mai târziu,

jumătate din mulțimea adunată în piață cânta cel puțin refrenul baladei, iar dansatorii schimbară din nou ritmul.

Estrada era instalată. De la o anumită distanță încolo, ea devenea aproape invizibilă, într-atât erau de subțiri stâlpii metalici care o susțineau. Cel care s-ar fi aflat acolo ar fi părut că plutește în aer. Glisorul mai debarcă niște cutii enorme, care fură așezate la vedere, în jurul estradei. Nimeni din mulțime nu se îndoia că ele conțineau cadourile promise celor care vor fi prezenți.

Aproape toți oamenii Administrației urcară apoi în glisor; în jurul estradei rămaseră numai vreo zece, cu un aer foarte decontractat. Zâmbeau mulțimii și schimbau cu ea tot felul de semne.Un bărbat purtând aceeași uniformă ca toți ceilalți coborî din glisor. Apoi scara se strânse, iar glisorul se înălță și rămase nemișcat deasupra caselor, în partea sudică a pieței.

Ultimul venit făcu turul estradei. Și toți putură vedea că era negru. Începu să vorbească, iar vocea sa, deși liniștită, neutraliza vuietul mulțimii, sloganele scandate, muzica difuzoarelor și lamentația ritmată a baladistului.

– Eu sunt Hiram Walker, spuse bărbatul.

Se lăsă tăcere. Se auziră apoi niște strigăte cum că Walker era alb și că-l deghizaseră. Începu cearta.

– Eu sunt Hiram Walker, spuse bărbatul pentru a doua oară. Și m-am născut în acest oraș, acum cincizeci și șapte de ani. Am pielea neagră. Însă asta poate avea vreo importanță?

În spatele pilotului se contură o umbră imensă. Avea mai mult de zece metri înălțime și reproducea toate mișcările lui Walker. Când umbra deveni perfect clară, cei care se aflau mai aproape de estradă putură vedea că era chiar imaginea pilotului. Dar chiar și cei care stăteau mai departe, și pentru care Walker nu era decât o siluetă minusculă, agitându-se la picioarele acelui colos, înțeleseră imediat.

Când te adresezi unei mulțimi de mai mult de un milion de oameni nu ajunge să-ți amplifici vocea, ca să fii auzit de toți. Trebuie să te și vadă toți.

Giganticul Walker, pe care toți îl puteau acum vedea, nu era nici înspăimântător, nici autoritar. Era un om cu gesturi potolite, cu chipul plin de bunătate, dar marcat de un soi de oboseală, care contrasta cu ochii plini de inteligență și încredere.

Nu venea ca un zeu, ci ca un om. Venea să explice, să pledeze pentru ceva, nu să dea ordine, iar asta se putea citi în privirea și în gesturile sale.

– M-am născut în acest oraș, repetă uriașul. Mai există probabil persoane care-și amintesc de mine. Și puteți vedea cu toții ce am devenit.

Tăcu o clipă, pentru ca mulțimea să-l poată privi în voie. Apoi reluă:

– Am venit să vă povestesc cum am reușit. Am venit să vă povestesc cum oricare dintre voi poate face la fel.

Acum, când Walker putea fi văzut din orice punct al pieței, nimeni nu se mai înghesuia. Câțiva se așezaseră pe jos și ascultau, placizi. Cel cu chitara își continua balada, dar dansatorilor li se terminase suflul.

– Eram ca voi toți, spuse Hiram Walker. Cuvintele lui se auziră ca o șoaptă amplificată de un milion de ori. Își vorbea sieși. Încerca să găsească în sine cuvintele care să-i impresioneze. Refuzase ajutorul psiho-sociologilor, care doriseră să-i scrie un discurs. Poate mai târziu. Dar aici, în orașul său natal, își vorbea lui însuși, le vorbea sutelor de mici Hiram Walker, plini de ambiție, dar și de teamă sau ranchiună. Nu putea să accepte ajutorul tehnicii. Diana avea dreptate, își spuse el cu amărăciune: nu era decât un sentimental.

– Am trecut frontiera, continuă Hiram Walker. Aveam cincisprezece ani când am trecut frontiera.

Din mai multe puncte ale pieței se auziră proteste vehemente:

– Trădătorule! Dezertorule!

Imensul Walker ridică mâinile. Chipul său, mai înalt de un metru, exprima o tristețe profundă. Până la urmă, protestele încetară. Nu mai rămase din ele decât un murmur prelung, un soi de vuiet îndepărtat, întrerupt când și când de câte un strigăt izolat, la fel ca mugetul surd al mării contrapunctat de foșnetul valurilor la țărm.

– Am trecut granița pentru voi, spuse Walker. Nu știam ce o să găsesc dincolo de frontieră. Dar m-am dus acolo pentru voi, în aceeași măsură ca pentru mine. Fiindcă eram ca și voi. Mi-am zis: dacă voi reuși, tu n-ai să uiți de unde vii și-o să faci în așa fel încât

toți să poată pleca. Tu n-o să uiți pământurile sterpe și copiii malformați, nici orașele înfometate și pline de mizerie. Nu am uitat. Știți prea bine ce am făcut. După ani buni petrecuți de cealaltă parte a frontierei, mi-au încredințat o aeronavă și am pornit spre stele. Și-am ajuns la un alt soare. Un soare la fel de frumos, de cald și de strălucitor ca al nostru. N-am uitat niciodată acest pământ în toți acei ani de rătăciri prin spațiu, și atunci mi-am spus: dacă undeva vei găsi o lume locuibilă, o să le-o dai fraților tăi. Dar în jurul acelui soare tânăr și puternic nu exista nimic. Nici urmă de planetă. Mă durea sufletul să văd atâta căldură și atâta lumină pierdute pentru totdeauna.

Tăcerea deveni grea. Simți povara unui milion de respirații, mici zgomote anonime, repede înăbușite. Hiram Walker privi în jurul său. Ar fi vrut să-l convingă pe fiecare în parte. Dar nu era posibil. Trebuia să vorbească unei mulțimi. Iar mulțimea n-avea un chip pe care el să poată citi emoțiile, înțelegerea, ori aprobarea. Mulțimea însemna un milion de chipuri învăluite într-o tăcere organică și profundă...

– Când m-am întors, le-am spus: dați-mi o planetă. Dați-mi o planetă pustie și înghețată. Iar eu am s-o duc pe o orbită în jurul acelui soare cald. Și cu ajutorul a milioane de oameni, voi face din ea o a doua Terră. O planetă bogată, care să le aparțină acelor oameni. Iar ei au acceptat. Mi-au dat o planetă și au promis să ne ajute, dacă și voi o doriți. Oh, nu vor pleca decât cei care vor, cei cărora le place aventura, cei care au vrut cândva să treacă granița și au fost respinși.

Tăcu și privi din nou în jurul lui. Cuvintele sale i se păreau găunoase, lipsite de sens. Încercase să le vorbească simplu și, dintr-o dată, descoperi că eșuase.

– O altă lume, zise el. O lume a voastră. N-o vreți?

Dezlănțuirea fu extraordinară. Ovațiile, strigătele, aplauzele urcară până la el. Își spuse că, de fapt, ele treceau peste capul său, vizându-l pe omul din stele. Hiram Walker va avea de acum înainte două ipostaze: pilotul în vârstă de cincizeci și șapte de ani, de rasă neagră, cu ezitările și problemele sale, și Hiram Walker-simbolul. Niciodată nu va mai putea scăpa acestei dedublări.

Marșau. Acceptau. Se ridicaseră cu toții în picioare, iar mulți dintre ei își înălțaseră copiii în aer, pentru ca el să îi vadă, sau poate ca pe o ofrandă simbolică. Vor mai fi multe de făcut, se gândea Walker, pentru ca ei să devină niște ființe cu totul conștiente de sine, eliberate de rituri și reacții ancestrale. El îi iubea însă așa cum erau.

În fața lui apăru o orchestră cu instrumente de alamă, ieșită parcă din preistorie, care începu să cânte o melodie foarte veche; era un cântec ce însoțise mii de oameni de-a lungul unui fluviu pe care nici războiul, nici rachetele nu reușiseră să-l șteargă de pe hartă, un cântec plin de nostalgie, dar și de speranță, *Saint Louis blues*.

Apoi, cu timiditate, pentru că nu prea știau cuvintele limbii vechi, ei începură să cânte *Go down Moses*. Iar Hiram Walker înțelese că încercau să-i răspundă căutând într-un trecut îndepărtat pilda unui alt Pământ al Făgăduinței și a unui alt om care-și condusese poporul dincolo de granițe.

Se întrebă atunci dacă dorea cu adevărat să rămână pe Terra și să-și găsească pacea la care visase în toți cei zece ani, cât durase călătoria...

* * *

Într-o primă etapă, fură instalate transmateriile pe Pluto; ele permiteau transportul de materiale și energie spre planeta exterioară. O stație specială, construită pe Mercur, excava din rezerva aproape inepuizabilă de energie a Soarelui. Cu ajutorul unui releu, această stație asigura menținerea în stare de funcționare a „porților spațiului" și alimentarea planetei.

În același timp, niște centrale nucleare ce utilizau principiul fuziunii atomilor de hidrogen, au fost înălțate pe Pluto sau, mai exact, au fost îngropate la câțiva kilometri adâncime, sub scoarța planetei. Transmaterii speciale, concepute să servească drept excavatoare, au permis realizarea acestui lucru într-un timp record.

Tehnica centralelor nucleare nu mai fusese practic utilizată, cel puțin la această scară, de la sfârșitul secolului al XXI-lea. Între timp, grație cercetărilor susținute, randamentul lor se ameliorase în proporții considerabile, ajungând până aproape de 100%. Aceste centrale erau destinate alimentării planetei cu energie, în timpul

lungii sale călătorii, atunci când Pluto se va afla prea departe de Soare ca să poată folosi fără mari riscuri și pierderi canalul transmateriilor.

Trebuie spus, pentru lingviști, că în acea perioadă termenul de „transspațiu" începu să fie înlocuit cu cel de „transmaterie". Noul termen, care nu fu universal adoptat decât mult mai târziu, i se datorează unui ziarist al epocii, căruia istoria nu i-a reținut numele.

Problema cea mai dificilă nu mai era scoaterea lui Pluto de sub atracția solară. Desigur, masa planetei era considerabilă, dar, la o asemenea distanță, atracția Soarelui rămânea foarte redusă. De fapt o explozie chimică foarte puternică ar fi fost de ajuns pentru a smulge planeta de pe orbita sa.

Această soluție nu fu însă luată în considerație. Mai ales că explozia ar fi putut declanșa procese incontrolabile în străfundurile planetei și nu ar fi reușit să-i dea lui Pluto o accelerație suficientă pentru continuarea călătoriei. Astrului îi erau necesare forțe constante și controlabile.

Se combinară diferite procedee. Unele proveneau dintr-o cercetare fundamentală asupra naturii gravitației, inițiată cu două secole în urmă și care ar fi trebuit să dea naștere unei metateorii generale a câmpurilor pluriponctice. Dar eforturile se concentrară, în primul rând, asupra unor noi extinderi ale transmateriilor.

Bătrânul îl prinse pe Diego de braț și încercă să-l tragă din mulțimea care se îndrepta spre clădirile Administrației. Mai întâi, Diego se împotrivi, apoi cedă. Oamenii din jur începuseră să-i privească. Se lăsă în voia bătrânului. Deja atrăgea prea tare atenția cu masca lui protectoare.

– Ce ai cu mine? îl întrebă pe bătrân.

– De ce porți mască? Și de ce vrei să pleci? De ce vor toți să plece? Nu sunt decât trei luni de când acest blestemat de Walker a început să-i îmbrobodească cu limba lui de viperă, și iată că toți vor să-l urmeze. Dacă m-ai asculta, n-ai pleca.

– De ce? întrebă Diego curios.

Era pentru prima dată când întâlnea o opoziție atât de clară față de proiectele Administrației.

– Ascultă, spuse bătrânul. Eu am fost în spațiu. Cunosc bine planeta Pluto. Este o lume dezolantă și înghețată. Tu n-ai fost, la

fel ca toți cei care sunt aici. Nu m-aș duce să trăiesc pe Pluto nici pentru tot aurul din lume. Da, am fost în spațiu și am văzut o mulțime de lucruri pe care ți-ar veni greu să le crezi. Am văzut Saturn, am vizitat Uraniborg. Am păsit pe Ganimede și pe Titan. Am văzut prea multe lucruri, mult prea multe, de aceea sunt aici. Încerc să le spun și lor, dar nu mă cred. Poate tu o să mă asculți.

– Ce vrei să-mi povestești?

Diego îl zgândărea pe bătrân, în speranța că o va lăsa baltă. Dar, în același timp, vroia să-l facă să vorbească.

Se întreba cum de un om care aparținuse civilizației și care fusese probabil chiar pilot, venise să se îngroape în aceste regiuni înapoiate.

– Hai să vorbim liniștiți, spuse el.

Bătrânul îl urmă. Intrară pe sub o streașină dărăpănată, într-o curte pustie. La vederea lor, un copil o zbughi printr-o crăpătură din zid.

– Ce știi tu, de fapt? zise Diego.

– Nu înțeleg de ce pleacă toți, spuse bătrânul. Este un pământ bun, aici. E pământul nostru. N-au nici un motiv să plece. Eu cunosc planeta Pluto. Și cunosc spațiul. Vor cădea într-o capcană. Încerc să-i țin pe loc, dar nu mă ascultă. Tu ești înalt și puternic, pe tine e posibil să te asculte.

– S-au săturat de acest pământ, spuse Diego. Și eu la fel. Iar acum, lasă-mă-n pace.

Bătrânul îl strânse și mai tare de braț.

– Brațul tău e metalic, spuse el. Nici tu nu ești de aici. Dacă n-aș fi simțit cu propriile mele degete, n-aș fi zis că e un braț artificial. Aici nu știu să facă așa ceva. Și tu ai fost în spațiu, nu-i așa?

Diego nu-i răspunse imediat. Știa că acum trebuia să-l omoare pe bătrân. Nu putea risca să-l lase în viață. Îl apucă de gât și strânse.

– Dă-mi drumul, gâfâi bătrânul. Nu ți-am făcut nimic. Am încercat să te ajut. Poate că ne-am întâlnit deja în spațiu.

Se sufoca.

– Am văzut atâtea lucruri și atâția oameni. Scoate-ți masca. Poate îți recunosc chipul.

Diego își spuse că putea liniștit să-și scoată masca, fiindcă, oricum, omul urma să moară. Încerca un fel de veselie morbidă la ideea de a-și descoperi figura. Numele pe care acesta i le aruncase în față îi trezeau tot felul de amintiri vechi și confuze.

Slăbi strânsoarea și-și scoase masca. Bătrânul îl privi cu ochii ieșiți din orbite.

„Iată chipul morții", își zicea Diego, cinic.

Bătrânul se încordă.

– Știu, spuse el. Am văzut un chip ca al tău pe... Ești... Nu, e imposibil! Nu poți fi tu...

Cuvintele nu-i mai ieșeau dintre buzele învinețite.

– Cine? urlă Diego.

Bătrânul știa ceva din trecutul lui? Putea, oare, reînnoda firul amintirilor de care se debarasase?

– Nu pot să-i pronunț numele, icni bătrânul. Îmi este cu neputință. M-ar ucide. Am fugit de el până aici. Dar... ai... venit...tu.

– Cine sunt? răcni Diego.

Îl scutură pe bătrân ca pe-o zdreanță; cuprins de o furie rece, cumplită.

– Vorbește, sau te omor! urlă el. Oricum, nu mai are de ce să-ți fie frică.

– Nu, zise bătrânul.

Continua să fixeze chipul cadaveric al lui Diego, care, brusc, îi dădu drumul. Corpul bătrânului se prăbuși, cu o bufnitură înfundată.

Încetase, să mai trăiască atunci când Diego se aplecă deasupra lui. Asasinul își puse apoi masca și clătină din cap. Poate că nu fusese decât un bătrân nebun. Sau poate știa adevărul? „ L-am ucis prea repede", se gândi Diego. Pluto, Titan, Ganimede, Uraniborg... Pentru el aceste nume însemnau altceva decât etape ale cuceririi spațiului. Simțea că ele aveau o importanță deosebită pentru trecutul său, acum șters cu buretele.

Cu o mână, ridică trupul mosneagului, reperă gura de aerisire a unei pivnițe și se apucă să îl îndese înăuntru. Nimeni nu îl văzuse. În ultima clipă, se răzgândi. Îndepărtă haina bătrânului nebun și îi descoperi pieptul. Găsi ceea ce căuta.

Sub sânul stâng se aflau tatuate niște litere și cifre, pe care mosul încercase neîndemânatic să le șteargă.

Asta însemna că individul aparținuse unei flote spațiale. Asta însemna că fusese într-adevăr pilot al Administrației. Și că văzuse Titan, Ganimede și Pluto. Diego împinse corpul în adânc.

* * *

Cazul regiunilor înapoiate era destul de ciudat. Războiul distrusese aproape în întregime civilizația și îi obligase pe locuitorii acelor teritorii să se retragă în orașe, de îndată ce rachetele încetaseră să mai cadă; acolo se aflau rezerve importante de hrană și de materiale; în plus, se și puteau apăra mai bine în fața armatei de hoți sau în fața altor orașe.

Fiecare astfel de oraș, protejându-se cu mari eforturi, rămăsese în defensivă vreme de decenii. Apoi, realitatea cerând-o, s-au stabilit legături puternice între ele. Așa au format o confederație pe teritoriul Americii de Nord, păstrându-și însă ura și ostilitatea împotriva restului lumii. Amintirile cumplitului război civil, care urmase aceluia de Trei Săptămâni, se ștergeau mult mai greu decât altele: învinșii suplinesc și memoria învingătorilor.

Își reluă locul, în lungul șir de oameni. Nici nu-i remarcaseră absența. Coada se întindea la baza clădirilor gigantice pe care Administrația le construise în mai puțin de o săptămână.

Nu se aflau acolo decât oameni singuri, sărăcăcios îmbrăcați în cea mai mare parte, ale căror chipuri întunecate trădau neliniștea. Deși li se explicase de zeci de ori că era vorba numai de o vizită și că nu aveau de ce să se teamă, ei nu reușeau să-și imagineze ce-i aștepta și făceau din asta o dramă.

În opinia unora, clădirea-gigant devenise un fel de monstruoce înghițea, rând pe rând, mulțimea fără scăpare.

Familiile fuseseră regrupate puțin mai departe. Multe dintre ele veniseră cu arme și bagaje, deși li se ceruse să nu ia mare lucru, fiindcă nu vor pleca atât de repede. Trebuia ca, mai întâi, să se construiască pe Pluto niște instalații capabile să primească o populație atât de numeroasă, iar pentru asta erau necesare luni de zile. De aceea, la început, doar cei în putere și susceptibili de a face față unui antrenament susținut vor putea folosi „poarta spațiului".

Asemenea centre au fost instalate în apropierea tuturor marilor orașe din zonele înapoiate, pentru a se evita migrarea masivă spre frontieră, lucru ce ar fi căpătat contururile unei catastrofe. O dată mai mult, organizarea impecabilă și rece a Administrației își dovedea eficacitatea.

Diego schimbă două-trei cuvinte cu cei de lângă el. Rămase cu impresia că ei plecau pentru că auziseră vorbindu-se de bogățiile lumii civilizate și de viața ușoară pe care o puteau avea acolo. Mulți erau ambițioși. Alții visau cu ochii deschiși să cucerească stelele.

Dar nici unul dintre ei nu avea vreo idee precisă despre dimensiunile ori configurația universului. Multe științe și tehnici se pierduseră în America de Nord. Unele supraviețuiseră la nivel pur operațional: se puteau reproduce anumite obiecte, dar se ignorau principiile fundamentale care le comandau. Puține domenii avansaseră, poate acelea ale agriculturii și biologiei aplicate, datorându-și progresul reducerii terenurilor arabile și necesității de a obține un randament maxim. Restul planetei abandonase însă pentru totdeauna munca pământului; o mai făceau doar de amorul artei, sau ca pe-o relaxare.

„O să fie o experiență interesantă, își spuse Diego, să-i vezi renăscând pe o altă planetă!"

Fiindcă nu se îndoia că aceasta fusese una dintre intențiile Administrației, atunci când încredințase Pluto celor din regiunile înapoiate. Pe Pluto s-ar instala o civilizație intermediară între cea din zona săracă și cea din restul Terrei. Pe termen lung, probabil că poporul acesta de agricultori se va urbaniza, dar marile întinderi de pe Pluto vor cunoaște, pentru secole de-acum încolo, o altă evoluție decât cea care prevalase pe Terra.

„O să fie o experiență interesantă..." se gândea Diego. Aproape că regreta să o știe condamnată din start. De fapt, nu-l deranja chiar așa de tare să fie alături de niște oameni pe care el îi va condamna să moară departe de soarele lor.

În mai puțin de cinci ani.

Spre jumătatea după-amiezii, ajunse să intre.

Săgeți luminoase îl conduceau de-a lungul unui coridor strâmt. Era singur. Așa înghițise, încetul cu încetul, lungul șir de oameni ce se afla, de dimineață, înaintea lui. Informațiile sale se dovedeau adevărate. Examinarea celor care se prezentau era în întregime automatizată. Ar fi fost imposibil să găsești și să formezi atât de mulți medici și psihologi pentru a examina, în așa de puțin timp, sute de mii de ființe umane. Iar mașinile erau practic infailibile, dat fiind faptul că nu li se prezentau decât cazuri predictibile. Celelalte erau supuse examinării unor specialiști umani.

În principiu, Diego Larue era unul dintre aceste din urmă cazuri. Dar el nu ținea deloc să fie examinat de un specialist. Nu vroia să piardă protecția mulțimii anonime. Trebuia neapărat să treacă dincolo de ecranul mașinilor.

Avea avantajul de a le cunoaște foarte bine.

– Numele dumneavoastră? întrebă mașina, în clipa în care ușa se închidea în spatele lui Diego.

Inventă un nume.

– Vă rog să luați loc, spuse mașina.

Avansă rapid spre capătul celălalt al camerei, dar nu se așeză. Știa că are la dispoziție vreo zece secunde. Era mult pentru membrele sale artificiale. Se apucă să deșurubeze un panou de protecție. Câteva dintre unghiile sale erau niște șurubelnițe nemaipomenite. Altele se puteau dovedi la fel de tăioase ca lamele de tungsten, în ciuda culorii lor roz și a alurii inofensive.

Puse panoul jos. Nici un sistem de protecție. Nici un mecanism de alarmare, în afara cazului în care s-ar fi înregistrat vreo pană a mașinii. Tehnicienii Administrației nu găsiseră de cuviință să-și complice viața și să facă operațiunea și mai dificilă. La urma urmelor, această mașină nu trebuia decât să examineze niște primitivi.

Pe Diego Larue nu îl prevăzuseră.

– Vă rog să vă așezați..., o luă de la capăt mașina.

Apoi tăcu, definitiv. Diego îi blocase un procesor.

Avea două obiective de îndeplinit. În primul rând, trebuia să evite ca mașina să facă vreo legătură între acest Diego, care se prezenta acum în fața ei, și cel care servise Administrația și care avea un dosar. Deși, la început, își inventase un nume pentru a o deruta, n-avea nevoie de asta. Spre deosebire de oameni, o mașină nu definește identitatea în funcție de nume. Ea își stabilește criteriile pe elemente mult mai sigure.

Cel de-al doilea obiectiv al lui Diego era de a furniza mașinii exact acele elemente pe baza cărora să-i rețină candidatura și să-l lase să plece pe Pluto. Elemente care să nu mire, nici să atragă atenția. Elemente care să coincidă, totuși, cu alura generală a lui Diego.

Nu era dificil. Mașina din încăpere nu reprezenta decât un ansamblu-receptor de gradul al treilea. Ea era incapabilă să ia o decizie. Putea doar să codeze informația care îi era furnizată de subiect și, apoi, să o transmită ansamblului de memorii ale Administrației și creierelor de prim rang, care decideau. Cum mașina

nu putea minți, memoriile și creierele de rangul unu acceptau informația fără s-o verifice. Era suficient, așadar, ca Diego să introducă acolo unde trebuia informația pe care vroia s-o transmită, pentru ca mașina, de bună credință, să creadă că o obținuse chiar ea, în timpul examinării.

Diego ridică mâna stângă. Pielea artificială a brațului său era o imitație perfectă. Mai puțin o cicatrice, pe care el apăsă. Pielea se despică. În breșa creată apărură niște mecanisme de o incredibilă finețe și de o complexitate neobișnuită care, însă, nu îi reținură atenția prea multă vreme. Introduse un deget în despicătura brațului și scoase un cilindru minuscul.

Era o memorie magnetică, riguros asemănătoare celei pe care o utiliza mașina.

Lipi cu grijă pielea la loc. Un efect special, de electricitate statică, făcea ca pielea să adere perfect la armătura metalică a brațului; nu la fel se întâmpla atunci când se producea o depolarizare locală, cu ajutorul unui condensator precum cel aflat în unul dintre degetele lui Diego.

Partea mecanică a corpului său era plină de particularități de acest gen, pe care știa foarte bine cum să le folosească.

Examină cu grijă micul cilindru și apoi, satisfăcut, îl puse în locul unuia identic, scos din mașină.

Nu reactivă imediat procesorul. Examinarea trebuia să dureze cel puțin o jumătate de oră. Diego aștepta răbdător. După douăzeci și nouă de minute, deconectă releul și puse rapid placa de protecție.

– Așezați, spuse mașina.

După care se auzi un declic, urmat de patru minute de liniște. Apoi un nou declic și mașina se auzi, spunând cu o voce egală:

– Dați-mi voie să vă felicit. Acest examen intelectual și fiziologic a fost concludent. Sunteți admis pe Pluto. Vă rog să ieșiți pe ușa din spate.

Diego se ridică. Lângă mașină se deschise o ușă, față în față cu aceea pe care intrase.

Se lăsă ghidat de noi săgeți luminoase prin noi coridoare. Găsi niște haine, într-o cabină, dar fu informat că putea să și le păstreze pe ale sale, deoarece, în urma examinării, nu existau nici un fel de contraindicații. Vocea îi indică să ia o cutie cu hrană, de pe o etajeră.

Trecuse un nou hotar. Ieși dintr-un coridor și intră într-o sală vastă, viu luminată, unde mai mulți oameni așteptau, încadrați de membri ai Administrației, într-o atmosferă cordială.

În celălalt capăt al sălii, un fel de peliculă, aproape imaterială, la fel ca peretele unei bule de săpun, separa încăperea de o alta, identică.

Era un transspațiu. Cealaltă încăpere se afla pe Pluto.

– Ați reușit cu brio, îi spuse Albéric Levasseur, decanul, lui Hiram Walker. Nu putem decât să te felicităm.

Walker întâlnea pentru a doua oară Consiliul întrunit în plen. Încerca să evite privirea Dianei. Nu o revăzuse după călătoria în ținuturile înapoiate. Spera să-i vorbească imediat după audiere.

– Meritul nu e doar al meu, spuse, cu modestie, Walker. Reușita mea este în egală măsură și a Administrației. Instrumentele pe care mi le-ați pus la dispoziție, tehnicienii pe care mi i-ați împrumutat s-au dovedit la înălțime.

– Știm, spuse Albéric, bătând cu latul palmei peste o grămadă de rapoarte. Mai mult de nouăzeci la sută din populația aflată în acele regiuni a fost impresionată de mesajul dumneavoastră. Mai mult de treizeci la sută au acceptat fără nici o ezitare. Operațiunea „Călătoria cea lungă" va fi, fără îndoială, un succes. Nu mai avem nici un dubiu că în treizeci de ani, o colonie umană, perfect echilibrată, va trăi aproape de Proxima Centauri.

Vom încerca, până atunci, să punem la punct noi expediții interstelare și să descoperim noi lumi locuibile. Dar trebuie spus că efortul pe care l-am făcut pentru Pluto va limita, mult timp de acum încolo, posibilitățile noastre în acest domeniu. Cel puțin în următoarea jumătate de secol, colonia va depinde cu totul de noi.

– Ea va trebui să devină cât mai rapid cu putință autonomă și independentă, spuse Walker.

– Cu siguranță, răspunse Levasseur.

Dar răspunsul său era pur formal. Walker simți conflictul ce plutea în aer. Administrația dorea să se sprijine pe o bază îndepărtată, pentru a-și întări opoziția față de Guvernul Terrei. Dar nu așa văzuse Walker evoluția lucrurilor. Divergențele între Administrație și Guvern nu-l interesau.

– Acestea sunt condițiile exprese ale Președintelui David Abner pentru realizarea proiectului, zise el.

– Le vom respecta, bineînțeles, spuse Levasseur. Sper că nu vă îndoiți de intențiile noastre.

Ceilalți rămâneau tăcuți. Le era, oare, frică de el și de influența pe care o putea avea asupra populației de pe Pluto? se întrebă Walker. Îl vor lăsa măcar, dacă va dori, să însoțească planeta în lunga sa călătorie?

Simți dintr-o dată cum îl cuprinde furia. După ce fusese atât de mult timp un exilat din lumea sa natală, va deveni acum un proscris al lumii pe care o lansase pe drumurile spațiului?

Apoi se liniști. Nu vroia să însoțească planeta. Vroia să trăiască pe Terra. Vroia să-i mai pună niște întrebări Dianei.

Probabil că ceilalți reflectaseră și ei asupra situației. Întrebarea lui Levasseur veni imediat:

– Și ce vă gândiți să faceți acum?

Walker ridică brusc capul. Încercă să-și oprească tremurul mâinilor, deja umede. Era cumplit să trăiești cu o asemenea incertitudine în legătură cu tine și cu propriul viitor.

– Aș vrea să mă odihnesc, spuse el. Să merg poate pe Pluto, să văd în ce stadiu se află lucrurile, și apoi...

Căută privirea Dianei. Ea nu-l evita. I se păru, doar, că se uita dincolo de el, cu ochii ei incredibil de albaștri. Brusca asprime a trăsăturilor femeii era abia dezmințită de curbura blândă a buzelor. Se întrebă dacă ceilalți știau de relația lor. Înclina să creadă că da. Dar nu păreau să țină seama de asta: aveau obiceiul, de mult timp, să nu amestece viața privată cu funcțiile pe care le exercitau.

– Nu știu încă, urmă el cu greutate. O să... rămân... poate... pe Terra. Sau o să plec din nou în spațiu.

– Sunteți liber, spuse Levasseur.

Hiram își aminti ce exaltare îl cuprinsese în urmă cu șapte luni, când Levasseur pronunțase aceeași propoziție, atunci când călătoria sa tocmai se încheiase. Acum nu mai simțea decât un gust amar.

– Vă mulțumesc, spuse el cu o voce joasă.

Se ridicară și ieșiră. El îi urmă. Nu îndrăznea s-o strige pe Diana. Dar, în timp ce se împrăștiau care încotro prin holul imens, plin de funcționari, ea se răsuci și făcu cale întoarsă, îndreptându-se spre el.

– Cred că vrei să-mi vorbești, îi spuse Diana, cu o voce hotărâtă.

Hiram păru atât de dezorientat, încât ea îi zâmbi, cu blândețe.

– Vroiam să-ți spun... începu el. Poate am putea... acum că am reușit...

Cuvintele-i sunau fals. Reușise, da, dar și eșuase. Eșecul fusese tot timpul alături de succes. Își îndeplinise programul, dar nu se găsise pe sine. Iată în ce consta eșecul său.

– Mi-e teamă că nu ai înțeles cu adevărat ceea ce ți-am spus ultima dată, zise ea. Mi-e teamă că în toți acești lungi ani de exil ai cam uitat noțiunile de bază ale psihologiei feminine.

– Nu m-am gândit decât la tine, zise el.

– Știu, răspunse ea.

Citi în ochii ei o dezolare sinceră.

– În alte împrejurări..., începu ea...

Apoi tăcu; gura îi rămase deschisă, și el înțelese că nu îndrăznea să-i spună ceva. Făcu un efort.

– N-ai auzit pe nimeni zicând că, în ultimul timp, aș fi interesată în mod deosebit de operele scriitorului Georges Kern?

– În mod deosebit? repetă el.

– Este o inteligență remarcabilă.

Chipul Dianei se înăspri. Continuă:

– Vino diseară, o să-l întâlnești.

– Îți mulțumesc, zise el, simplu.

Ea se îndepărtă, lăsându-l încremenit. Apoi Hiram începu să străbată holul dintr-o parte în alta, cu pași mari. Căuta o soluție. După o jumătate de oră, găsi una. Se duse în biroul pe care i-l puseseră la dispoziție și-l sună pe Levasseur.

– Aș dori să solicit întrunirea Consiliului, spuse repede. Vreau să le aduc la cunoștință hotărârea de a-mi însoți poporul pe Pluto. Cer să mi se dea un post pe măsura capacităților mele.

Pe ecran, Levasseur zâmbi imperceptibil.

– Nu este nevoie să întrunim Consiliul. A fost luată deja o decizie, pentru cazul în care îmi veți face o asemenea propunere.

– De către cine? De către Consiliu?

Levasseur clătină din cap.

– Nu. De către Memorie, creierul electronic, arbitrul cognitiv, cum vreți să-i spuneți. Între noi, îl mai numim uneori și Părintele Etern. El a dat o recomandare expresă în care se precizează că direcțiunea supremă a operațiunilor pe Pluto trebuie să-ți fie încredințată, dacă îți exprimi dorința să mergi acolo.

– Oracolul... zise Walker după un moment de tăcere.

– Acceptați?

– Ceilalți sunt la curent?

– Membrii Consiliului? Da.

Walker respiră profund.

– Care este părerea dumneavoastră personală?

– Să acceptați. Oracolul are motivele sale.

– Îl ascultați întotdeauna?

Levasseur ridică din umeri.

– Experiența ne-a învățat că este preferabil. Noi nu suntem decât oameni. Aceste probleme ne depășesc adesea.

– Dar el este un zeu?

– Uneori, spuse Levasseur, sunt înclinat să mă gândesc la el ca la un zeu. Dar e un zeu pe care noi l-am creat, pe care-l creăm fără încetare.

– Înțeleg, spuse Hiram. Cred că voi accepta. Dar credeam că sunt liber.

– Sunteți, spuse Levasseur.

Dar în ochii săi exista un fel de ambiguitate.

– Oracolul a mai zis ceva, adăugă el. Nu știu dacă pot să vă spun, dar cred că sunt dator s-o fac.

– Despre ce este vorba? întrebă Hiram, după o clipă.

Pe chipul întunecat al lui Levasseur se putea citi confuzia.

– Creierul electronic a spus, murmură el, că trebuie să acceptați această responsabilitate. A mai spus că e momentul să ieșiți din adolescență. Și că are proiecte serioase în ceea ce vă privește. Sunt propriile sale cuvinte.

– Înțeleg, zise Hiram.

Ecranul era alb de mult timp, iar el se mai întreba dacă făcuse bine acceptând și dacă avusese într-adevăr de ales.

Era o senzație terifiantă să simți deasupra ta această putere care n-avea nume. Se gândi că doar în Antichitate oamenii mai încercaseră, probabil, un asemenea fior, atunci când evocau Olimpul. Vru să-l sune din nou pe Levasseur, ca să-l întrebe unde se afla Memoria. Se răzgândi însă. Cunoștea dinainte răspunsul. Memoria nu se află nicăieri, dar este peste tot. Toate ansamblurile electronice de prim rang făceau parte din Creier și dădeau oracole.

Simțea cât de profundă era judecata Creierului și cât de mult îl privea. Mai poți ieși însă din adolescență la cincizeci și șapte de

ani, după ce ai străbătut de două ori spațiul dintre două stele? Sau poate chiar călătoria era condiția primordială? Trebuia să o facă din nou, de astă dată împreună cu un popor întreg, pentru a se găsi pe sine?

De un singur lucru era sigur.

Că nu va rezolva această problemă în ora următoare.

4

Ar fi fost posibil ca, pe durata călătoriei, cele cinci milioane de oameni să trăiască în orașe subterane. Nu acesta era însă proiectul Administrației. Ea dorea ca totul să fie gata – cu orașe de suprafață, cu locuitori, cu câmpuri cultivate și chiar cu păduri – în momentul în care planeta va ajunge în zona Proximei Centauri și se va plasa pe o orbită. Sorii artificiali deveneau astfel o necesitate, nu doar umană, ci și tehnică.

După cinci ani, pe Pluto, încă își mai punea întrebarea. Putea ieși din adolescență – în sensul pe care Creierul îl dădea acestui termen – la șaizeci și doi de ani? Fizic vorbind, nu avea mai mult de patruzeci. Putea să mai trăiască încă vreo șaptezeci de ani, probabil chiar mai mult, dacă se va mai suporta pe sine până atunci.

Nu se schimbase mai deloc, în ultimii cinci ani. Doar că se mai îngroșase puțin în talie și vocea îi devenise ceva mai sigură. Era vizibil, după modul în care se comporta, mergea, ori saluta, că dobândise încredere în el. Asta o datora faptului că era sprijinit de un întreg popor și admirat de Lena. Cu toții îl credeau foarte sigur pe el.

Când rămânea singur, îl înlocuia pe „foarte" cu „oarecum". Iar asta i se întâmpla de fiecare dată când se retrăgea în biroul lui subteran și privea, pe ecranele largi, spațiul, ori forfota ordonată, necontenită, ce anima suprafața și galeriile de pe Pluto.

Fiecare dintre ecrane reprezenta o victorie.

Ansamblul lor reda întreg acel furnicar pe care îl constituia planeta Pluto. Camere de luat vederi amplasate în puncte strategice transmiteau imagini de la nivelele cele mai de jos ale orașelor subterane, de la centralele nucleare construite în chiar centrul planetei, de la imensele globuri ce învăluiau ansamblurile de suprafață, de la instalațiile gigantice care permiteau accelerarea neîncetată a mișcării planetei spre Proxima Centauri.

Cel mai mare dintre ecrane se afla pe bolta încăperii, la șapte metri de sol. Era un dreptunghi negru, punctat de o sumedenie

de luminițe, ca niște pistrui. Exact la intersecția diagonalelor sale strălucea o stea solitară, Proxima Centauri. Spre acel loc gonea Pluto de aproape cinci ani deja.

Polul Nord al planetei era orientat către stea. Ceea ce Walker putea să observe pe bolta lui era cerul polar.

La intervale de timp regulate, o lumină difuză albea ușor ecranul, ca un clipit din ochi, semn că unul dintre sateliții - soare trecea prin punctul cel mai apropiat de pol. Erau patru cu totul, iar orbitele lor acopereau o zonă destul de largă în jurul ecuatorului, permițându-le să dea căldură și lumină. Efectuau o mișcare de revoluție completă în șase ore și treceau pe cer ca niște comete.

Hiram Walker își amintea bine de momentul lansării lor pe orbită. Fusese, poate, faza cea mai spectaculoasă a proiectului. Femeile și bărbații cazați în orașele subterane, unde urmau un curs de inițiere, începuseră să murmure. Li se promiseseră un pământ și un soare, și iată că nu li se dăduseră decât niște imense caverne. Era lumină, era cald, erau bine hrăniți, dar nu se simțeau în largul lor. Și deja se strânseseră, pe atunci, mai mult de cinci sute de mii.

Auziseră totuși, și în primul rând de la Hiram, că niște asteroizi vor fi transformați în ruguri imense, care vor asigura căldura și lumina la suprafața planetei pe timpul celor treizeci de ani de călătorie. Dar își pierduseră încrederea și ajunseseră să îi invidieze pe cei douăsprezece mii de tehnicieni care se duceau când vroiau pe Terra, ori pe planeta lor de origine, prin intermediul transspațiului. Nu că ar fi avut chef să se întoarcă în orașele lor părăginite. Se temeau însă de acei tehnicieni, pentru că nu reușeau mai deloc să-i înțeleagă, iar teama lor, dublată de invidie, se putea transforma oricând în ură.

Așa că într-o bună zi, pentru că revolta mocnea, pentru că se înregistraseră deja câteva incidente, dar și pentru că totul fusese pregătit, Hiram le ceru să urce la suprafață și să se așeze sub domurile gigantice.

Emigranții, în cea mai mare parte a lor, nu văzuseră decât pe ecrane suprafața lui Pluto, la fel și cerul negru, unde Soarele era acum cât o steluță. Se deplasară, morocănoși, striviți de imensitatea domurilor de forță perfect transparente, care rețineau aerul și căldura, și care trebuiau să adăpostească orașele, parcurile, câmpurile, ca și porturile stelare ale viitoarei planete. Erau îngroziți

de întunecimea spațiului, care îl lipsea de orice profunzime și dădea stelelor forma unor cuie aurii. Erau terifiați de munții ascuțiți și de întinderile moarte ale planetei.

Unii se întoarseră la adăpost, în orașele subterane. Alții regretau cu voce tare că plecaseră și propuneau să ia cu asalt transmateriile, ca să se întoarcă pe Pământ.

Atunci Walker le vorbi:

– V-am făgăduit un soare, spuse el. E încă departe de noi. Mai avem treizeci de ani de drum până la el. Dar vă înțelegem și vă împărtășim neliniștea. V-am promis lumină. Iat-o!

Ridicară cu toții privirea spre cer. Deodată se contură silueta unei stele, care crescu rapid, devenind enormă.

– O rachetă! strigară copiii.

Dar lumina nu scăzu în intensitate. Din contră, soarele artificial se lăți încă și mai mult, devenind mai mare și mai strălucitor decât cel văzut de pe Pământ. Lumina un sfert din planetă, iar emigranții observară cum peisajul sumbru din jur prindea niște culori nemaivăzute până atunci.

Abia ce apucă să dispară primul soare artificial spre vest, că un altul era deja la orizont, urcând dinspre răsărit. Cei patru aștri trecură unul după altul, în vreme ce tehnicienii și emigranții nu se mai săturau privindu-i.

Erau patru asteroizi, foști sateliți minori ai Saturnului, pe care o transmaterie gigantică, împrumutată de la proiectul „A Cincea Planetă", îi proiectase în jurul lui Pluto. Fuseseră înconjurați cu o atmosferă de hidrogen pe care un câmp de forțe îl împiedicau să se disipeze în spațiu, și li se declanșaseră în interior niște reacții nucleare ce aveau să îi consume aproape total în câteva secole. Călătoria însă nu va dura decât treizeci de ani. Satelitul natural al lui Pluto, pe care planeta îl ducea după sine în voiajul ei, fusese conservat. Ceva mai târziu, el va putea servi ca releu spațial.

Hiram Walker își amintea, de parcă ar fi fost ieri, aclamațiile, dansurile, strigătele de bucurie și de speranță renăscută. Iar când vestea – și imaginile – ajunseseră pe Terra, cererile de plecare pe Pluto se înmulțiseră imediat în zonele înapoiate.

Acum purta răspunderea pentru mai mult de patru milioane de suflete. Călătoria începuse. Pluto se afla la aproape opt luni-lumină de Soare. Trecuseră cinci ani, din 2202 până în 2207. Niște ani buni, în esență.

Fiecare dintre ei corespundea uneia sau mai multor imagini de pe ecrane. De cele mai multe ori, Hiram privea către ecranul Polului Sud, cu o neliniște ascunsă. Un satelit de observare îi trimitea imagini cu instalațiile motrice ale planetei, acele reactoare cosmice care o dislocaseră din sistemul solar și o propulsaseră în spațiul intersideral.

Pe ecran, reactoarele păreau derizoriu de mici. Pilonii de douăzeci de kilometri înălțime, care delimitau cea mai mare transmaterie construită vreodată în lume, rămâneau umili în comparație cu imensitatea planetei.

Dar chiar și cu datele în față, era imposibil să îți imaginezi eforturile și suferințele cu care fuseseră înălțați, ori să îți reprezinți energia colosală pe care o revărsau în spațiu. Sau, cel puțin, părea imposibil. Și totuși, ei ajunseseră să facă parte din realitate. Silueta lor, dacă încă mai stârnea câteodată uimirea vreunui individ de pe Terra, nu mai provoca nici măcar o ridicare din sprânceană inginerilor de pe Pluto.

Principiul de bază al propulsiei planetei era, în esență, simplu. Materialele necesare erau aduse la o temperatură considerabilă de către generatorii nucleari și evacuate printr-o supapă energetică. Într-o oarecare măsură, asemenea materiale puteau fi colectate chiar de pe Pluto. Așa se întâmplase cu milioane de tone de stânci pe care le excavaseră pentru amenajarea orașelor subterane, la fel ca și cu oceanele întregi de metan de care trebuiseră să se debaraseze, fiindcă ele riscau să otrăvească atmosfera atunci când planeta avea să fie în întregime încălzită.

Dar toate la un loc nu ar fi asigurat alimentarea reactoarelor pentru mai mult de câteva săptămâni. Trebuiau găsite și alte resurse. Trebuia căutat în spațiu.

Or, spațiul este plin de praf, de atomi călători. El seamănă cu o mare unde orice urmă de viață pare a lipsi cu desăvârșire, dar din care un năvod tras pe câteva zeci de kilometri poate scoate la suprafață o pradă bogată. În partea din față a lui Pluto, inginerii Administrației instalaseră niște transmaterii gigantice, care alimentau reactoarele. Pe măsură ce planeta căpăta viteză, recolta devenea din ce în ce mai serioasă. Chiar și în adâncul hăului interstelar, urmau să găsească – iar expediția lui Hiram o dovedea pe deplin – toate cele necesare pentru continuarea călătoriei. Planeta

ar fi putut eventual, prin propria sa inerție și în condițiile în care locuitorii ei ar fi avut răbdare câteva milioane de ani, să treacă dincolo de galaxia noastră și să ajungă într-o alta.

Era o idee care nu i-ar fi displăcut deloc lui Walker. Lui îi păsa destul de puțin de cât avea să dureze drumul. Ar fi acceptat cu plăcere o expediție care să continue și după moartea lui, tocmai pentru a da un sens vieții sale în spațiu, un sens al mișcării, pe care nu îl găsea în el însuși.

Dar exista Lena. O văzuse apărând din transspațiu, sosită de pe Terra. La începutul călătoriei, se plimba adeseori, în momentele de destindere, pe holul transspațiului care asigura legătura cu Pământul. Chiar și acum i se întâmpla destul de des să mai arunce câte o privire la ecranul care îi arăta acea suprafață irizat-translucidă din care se iveau ori în care dispăreau fără încetare oameni, ca și cum ar fi trecut un prag.

Lena apăruse pe poarta spațiului, într-o dimineață, în momentul în care el se afla pe hol. Era evident că ea nu venea dintr-o zonă înapoiată. Avea, poate, ceva mai mult de douăzeci de ani. Ochii ei păreau să-și schimbe culoarea în funcție de lumină, putând deveni din verzi, violeți, într-o clipită. Dar Hiram nu avea să remarce acest lucru decât mai târziu.

O privise pe furiș cum scutura capul și se uita în toate părțile, parcă orbită, după saltul între cele două lumi. Pusese o întrebare unuia dintre gardieni. Bărbatul îi răspunsese, placid, arătând cu bărbia către Walker.

Tânăra se îndreptase spre el, iar el o privise apropiindu-se fără a părea surprins. Unul dintre aghiotanții lui Walker îi tăie calea și vru s-o îndepărteze, dar Hiram îi făcu semn să o lase.

– Ce doriți? întrebă el amuzat, sperând că fata nu îl recunoscuse.

Ea se tulbură.

– Sunteți Hiram Walker, nu-i așa? zise tânăra, bâlbâindu-se.

– Da, spuse Hiram, încercând să zâmbească.

Dar se gândea în acel moment la incidentele dintre tehnicieni și emigranți, care ar fi putut degenera, într-o zi, într-un conflict violent.

– Am noroc, zise ea. Chiar vroiam să vă întâlnesc.

Scoase o scrisoare din buzunar. Hiram o deschise. Recunoscu imediat semnătura: era a Dianei. Îi dădea, pentru prima dată, un

semn de viață. Scrisoarea spunea numai că pe fată o chema Lena, că Diana conta pe el să o ia pe tânără în subordinea lui, că Lena avea o inteligență sclipitoare și că va ști, cu siguranță, cum să se facă utilă. Mesajul se încheia cu următoarele cuvinte: „Sunt fericită. Sper că și tu. Diana."

Stătu puțin în cumpănă. Cunoștea prea bine intențiile Dianei. Îi spuse, până la urmă, fetei: „Veniți mâine la mine!" și îi întoarse spatele.

Dar mai târziu, începuse să reflecteze. Se întrebase dacă intențiile Dianei erau chiar atât de limpezi cum le crezuse el la început. Și dacă într-adevăr Diana stătea în spatele apariției neașteptate a Lenei. Își pusese adeseori problema, înainte, dacă nu cumva Diana îl respinsese – la întoarcerea din voiajul său triumfal în zonele înapoiate – din pură obediență față de recomandările Creierului. Oare oracolul se jucase cu libertatea lui? Era o chestiune pe care nu o elucidase niciodată.

Nu cumva Lena era o trimisă a Creierului, prea puțin conștientă, la rândul ei, de lucrurile ce se așteptau de la ea? Aceasta era încă o chestiune nerezolvată. Și nu avansase măcar cu un milimetru în limpezirea ei, de când o cunoscuse pe Lena, adică de aproape trei ani încoace. Iar Creierul continua să rămână într-o mutenie exasperantă.

Îl ura aproape la fel cât poți urî o ființă umană, dar, în același timp, știa că are nevoie de el. Ecranul destinat instalațiilor Creierului de pe Pluto era amplasat exact lângă cel care îți arăta holul transspațiului. Cunoștea bine acel colț, tăcut, mereu pustiu. Îl vizita destul de des, folosind niște platforme care îl duceau fără nici un zgomot în adâncurile planetei, acolo unde se aflau Memoria și Inteligența, poate zeul artificial al lui Pluto.

Se instala atunci la un birou îngust, cuprinzând cu privirea abia o infimă porțiune a acelei mașinării imense. Uneori, i se întâmpla să pună întrebări. Dar Creierul ori nu răspundea, ori o făcea destul de evaziv. Într-o zi în care Hiram solicita un sfat, Creierul îi zise:

– Oamenii trebuie să-și rezolve singuri problemele. Eu nu pot interveni decât în cazul unei crize grave.

– Dar situația este gravă, replicase Walker. Tensiunea dintre emigranți și tehnicieni crește fără încetare. Primii nu înțeleg de ce aceștia din urmă beneficiază de un regim special și se pot întoarce pe planeta lor o dată pe săptămână.

– Gravitatea situației se definește cantitativ, ținuse Creierul să îi reamintească. De altminteri, criza se va aplana de la sine.

Hiram înțelegea acum reacția lui Levasseur. Pe viitor, nici lui nu i-ar mai fi trecut prin minte să discute astfel de recomandări.

Așa ajunsese să urască, aproape, Creierul, pentru că refuza să se ocupe de problemele oamenilor și să își asume vreo responsabilitate în privința lor.

Deși Creierul rămânea în continuare mut, Hiram se ducea totuși adeseori să se așeze la micuțul său birou și să reflecteze. Prezența mașinii îi dădea încredere. Nu realiză decât după multă vreme, și asta grație unei remarci a Lenei, că, într-un fel, acționa ca un mare preot venit să caute într-o cavernă acea hotărâre a zeilor care să conducă poporul său la victorie.

Îl și botezase pe Creier: zeul cel mut.

Dar toate astea erau încă tulburi în mintea lui atunci când o reîntîlnise pe Lena. Se hotărâse deja să o ia pe lângă el și nu își ascundea faptul că luase această decizie pentru că fata îi plăcea. Mai târziu, urma s-o accepte, tacit, ca pe o trimisă a Creierului, un fel de mediatoare inconștientă între zeul mut și el.

Nu cumva zeul cel mut avea dreptate până și în tăcerile sale? Căci, medita Hiram, contemplând unul după altul celelalte ecrane, criza sfârșise prin a se atenua, așa cum spusese Creierul. Cel care îl ajutase să rezolve această problemă fusese un bărbat. Un bărbat misterios, solitar, care își ascundea în spatele unei măști chipul distrus. Un bărbat care venise din ținuturile înapoiate, dar care dovedise o inteligență surprinzătoare, părând să-i înțeleagă deopotrivă pe tehnicieni și pe emigranți, și bucurându-se atât de stima unora, cât și de a celorlalți. Un bărbat ce se numea Diego Larue. Apăruse din transspațiu printre primii, înaintea Lenei, și cunoscuse o ascensiune fulgerătoare. Administrația avea nevoie de responsabili pe Pluto și era gata să îi aleagă dintre emigranți. Diego întrunea toate însușirile necesare și asimilase cunoștințele cerute cu o rapiditate incredibilă.

Acum lucra chiar în anturajul lui Walker. Cunoștea mai bine ca oricine problemele emigranților, iar Walker se baza pe el oricând se ivea ceva dificil în contactele dintre aceștia și membrii Administrației.

Fixând cu privirea ecranul și, dincolo de ecran, suprafața transspațiului de unde se iviseră Diego, apoi Lena, Hiram se întrebă, în această a șaptea lună a anului 2207, după cronologia Terrei, ce-ar fi făcut, ce s-ar fi întâmplat cu el dacă nu i-ar fi cunoscut?

Încercă să își imagineze viața fără Diego și fără Lena. Îi era aproape imposibil, deși omul cu mască nu îi fusese un prieten apropiat, ci doar un adjunct prețios.

Și fără Lena... Brusc se gândi, că ea trecuse din nou prin transspațiu și că se afla pe Pământ. Adeseori, în primele luni, îl întrebase dacă nu vroia să vină cu ea. O refuzase. El nu se mai întorsese niciodată pe Terra, și nici nu avea de gând să o facă. Lena nu mai insistase. Dar continua să petreacă, din când în când, câteva zile pe Pământ, iar el evita să o întrebe ceva în legătură cu acest subiect.

Avea să se întoarcă în curând. Poate și de asta Hiram nu își lua privirea de pe ecran.

Se uita încă la el când...

* * *

În cei cinci ani care se scurseseră, Diego Larue nu dăduse uitării nici ura lui pentru Administrație, nici planul său; și una și alta rămăseseră ascunse undeva, în mintea lui, fără a fi fost nevoie să le exprime explicit ca să și le amintească. Nu-și îngăduise nici o clipă de odihnă, iar eforturile lui țințeau, toate, înspre un singur lucru. Se mira și el când își dădea seama cât de puțin îi păsa de consecințele acțiunii sale, ca și de ceea ce se va întâmpla apoi cu el.

Nu încerca nici o urmă de regret la ideea de a distruge tot ce clădise în cinci ani de muncă susținută. Pentru că, într-adevăr, contribuise substanțial la succesul proiectului și nu de puține ori se arătase capabil să mențină ordinea precară ce domnea pe Pluto. Dar totul fusese doar de fațadă.

O fațadă care îi permitea să meargă unde vroia el, pe Pluto, ba chiar să se întoarcă și pe Pământ, ceea ce nu făcea totuși decât cu maximă prudență. Mai avusese, la intervale destul de largi, contacte cu Smirnov, Usabu, Gomez și Valducci. Nerăbdarea lor crescuse, iar la ultima întrevedere, citi pe chipul lor că își pierduseră, practic, orice încredere în el și că se gândeau dacă să îl lichideze sau să îl dea pe mâna Administrației. Până atunci, îi ținuse cu sufletul la gură, furnizându-le tot felul de informații secrete pe care le plătiseră cu bani grei, dar care nu le puteau fi de prea mare folos. Acum, le trebuia altceva.

Îi anunțase, atunci, că pregătea marele eveniment, fixând chiar și o zi și o oră.

Aparent, Diego cedase stăruințelor lor. În realitate însă, avea și alte motive pentru a acționa cât mai repede. În câteva săptămâni, urma să sosească de pe Pământ un echipament special, care să permită tehnicienilor de pe Pluto construirea unor transspații proprii și restabilirea liniei de comunicare cu Terra în caz că, prin cine știe ce accident, ea ar fi fost întreruptă. În câteva săptămâni, acțiunea lui Diego avea să devină imposibilă sau, în orice caz, inutilă.

Așteptase cât putuse el de mult. Vroia să întrerupă comunicarea între Pământ și Pluto atunci când proiectul ajungea la un stadiu cât mai avansat, când planeta s-ar fi aflat cât mai departe de sistemul solar. Ar fi fost nevoie de cel puțin trei ani, la cum mergeau lucrurile pe Terra, pentru ca o navă interstelară să fie echipată și să ajungă pe Pluto cu materialul necesar pentru stabilirea unei linii provizorii de comunicație. Mesajele radio ar putea fi trimise, dar ar face mai mult de un an ca să se ducă și să se întoarcă, admițând că astfel de legături ar fi posibile la asemenea distanțe.

Oricum ar evolua situația de pe Pluto, eșecul Administrației ar fi brutal, complet și iremediabil. Era chiar posibil ca ea să dispară de pe Terra.

Funcțiile pe care Diego le deținea îi permiteau accesul la toate instalațiile de pe planetă. Așa că se duse întins către holul ce deservea transspațile. În cavitatea brațului său stâng se aflau ascunse trei fiole metalice, pline cu un lichid.

Diego observă o vreme activitatea din hol. Niște tehnicieni, puțini la număr, treceau într-un sens sau altul prin „poarta spațiului".

La vreo două sute de metri mai jos, o altă poartă, mult mai mare, se deschidea afluxului – acum, ceva mai domolit – al imigranților proveniți din ținuturile înapoiate. Iar la un kilometru mai încolo, în străfundul capitalei subterane, o transmaterie gigantică permitea transferarea pe Pluto a produselor de pe Pământ.

Alte transmaterii asigurau legături de mai mică importanță, de exemplu între Creierul electronic principal de pe Pluto și Memoria Administrației. Simplitatea planului lui Diego se baza însă pe faptul că toate aceste transmaterii erau sincronizate. Într-un fel, se putea spune că nu exista decât o poartă între Pluto și sistemul

solar, și că numai un sistem de relee secundare conferea acestei unice porți aparenta ei multiplicitate.

Mulțumit de cele ce văzuse, Diego ieși din hol. O apucă pe un coridor și deschise o ușă, împingând-o.

În spatele ei, se afla un spațiu gol și întunecos, de o adâncime greu de aproximat. Diego se afla chiar la marginea orașului subteran. Caverna fusese construită intenționat mult mai mare decât ar fi fost nevoie pentru acele construcții primitive, pentru ca ea să poată face față unei extinderi rapide a capitalei.

Solul cavernei trebuia să fie undeva la șase kilometri mai jos. Iar peretele lateral se găsea cam la șapte sute de metri distanță față de ușă.

De-a lungul zidului metalic al orașului cobora, în beznă, o scară. În mod normal, nu o folosea nimeni, fiind construită doar din motive de securitate. La fel, ușa pe care intrase Diego rămânea întotdeauna ferecată, numai că instrumentele amplasate în degetele artificiale ale omului cu mască reușiseră să-i vină de hac încuietorii magnetice.

Diego închise fără zgomot ușa în urma lui. Așteptă o clipă în întuneric, apoi scoase din buzunar un glob electric și o porni pe scară în jos. Globul plutea exact deasupra capului său.

La fiecare douăzeci de metri, părăsea un nivel și întâlnea un fel de palier căruia îi corespundea o ușă.

La a șaptezeci și treia ușă, se opri și stinse globul.

Ușa de acolo ceda destul de repede. Pătrunse într-o sală puternic luminată. Nu era nimeni. Mașinile bâzâiau încetișor. Se orientă fără nici o dificultate în hățișul de coridoare, nefiind nevoie să se ascundă.

Nimeni nu venea vreodată aici. La acest nivel, toate operațiunile erau automatizate. Mașinile înseși fuseseră concepute astfel încât să se poată repara singure.

Când ajunse în sala centrală a transspațiului, gesturile sale nu trădară nici cea mai mică emoție. Exigențele tehnice, ca și grija arhitecților, conferiseră totuși acestei încăperi un aspect cu adevărat grandios. Era perfect rotundă, iar patru stâlpi, dintr-un material gri, țâșneau din sol pentru a converge spre centrul ei.

Zona dintre cei patru stâlpi care parcă tindeau să se întâlnească era teatrul unor subtile deformări ale spațiului, care trădau formidabilele cantități de energie ce treceau pe acolo. Părea un templu al cărui zeu căzuse într-un somn agitat.

Dintr-o mișcare, Diego își descoperi brațul și făcu să i se rostogolească în palmă cele trei fiole metalice.

Se apropie de un stâlp și deschise una dintre capsule. Împrăștie lichidul. Aproape imediat suprafața stâlpului începu să se corodeze, ivindu-se rapid o multitudine de scobituri. Afinitatea lichidului pentru metal era deosebit de mare. Fuseseră numai câteva picături în fiolă, dar ele ajungeau pentru a distruge stâlpul în întregime, sau, cel puțin, pentru a-i transforma integral structura complexă.

Fără a se grăbi, Diego se duse la alți doi stâlpi și îi supuse aceluiași tratament. Pe cel de-al patrulea îl lăsă neatins. Aici era subtilitatea finală. Când ceilalți trei stâlpi se vor prăbuși, al patrulea va continua să radieze energie, iar completul dezechilibru iscat – oricât de scurt ar fi fost el, întrucât mașinile de reglare vor interveni de îndată – va fi suficient pentru a distruge iremediabil, cu furtuna sa energetică, restul mecanismelor, ceva mai fragile, ale transspațiului.

Întregul proces va dura cam o jumătate de oră. Avea timp suficient ca să ajungă în holul de sus.

Diego își examină, calm, opera. Apoi se întoarse și ieși pe scara exterioară. Azvârli în golul de sub el cele trei capsule, de acum inutile. Nu le auzi atingând solul.

După aceea, precedat de aureola de lumină albă a globului său, începu să urce scara.

Când ajunse în holul transspațiului, văzu că domnea o emoție pe care, la început, nu o înțelese. Suprafața irizată a „porții spațiului" încă exista, totuși. Dar nimeni nu mai trecea acel prag dintre lumi.

I se părea chiar că aude niște zgomote de luptă. Își dădu seama despre ce era vorba abia când auzi o voce puternică repetând mesajul următor:

– Vă rugăm să evacuați culoarele transmateriilor. Întrerupeți orice schimb cu Terra. Din cauza unui sabotaj, transmateriile vor înceta să funcționeze în șapte minute.

Recunoscu vocea. Era a Memoriei. Nu înțelegea prea bine ce se întâmplase, dar deja punea la punct un plan. Nu se gândise niciodată ca, după sabotaj, să se întoarcă pe Pământ. Existența lui nu ar mai avea nici un sens. Hotărâse, din contră, să rămână pur și simplu pe Pluto și să vadă cum se vor derula evenimentele în

continuare. Lui Smirnov, Usabu, Valducci și Gomez le spusese că va reveni pe Terra numai ca să le câștige încrederea. Acum însă, nu mai era deloc sigur că va putea să contemple evenimentele ce vor urma.

Își dădu seama, brusc, că nu avea nici un chef de viață, că nu avusese niciodată chef de viață, că nu fusese decât un fel de resort reactivat într-un scop care îi scăpa. Se întrebă numai prin ce incredibil joc al hazardului aflase Memoria de sabotajul lui. El credea că își luase toate precauțiile necesare. Își spuse că dacă răspunsul la această chestiune, singura care îl va preocupa de-acum încolo, se găsea pe Terra, el nu îl va cunoaște niciodată.

Rămăseseră numai două minute. Memoria repeta în continuare apelul. Agitația creștea.

Când vocea Memoriei amuți, un bărbat și o femeie apărură pe neașteptate din transspațiu, cu o expresie de groază întipărită pe chipurile lor. Îl recunoscu imediat pe bărbatul care, cu trupul său masiv, masca aproape în întregime silueta femeii. Era David Abner, Președintele Terrei.

* * *

„Lena! se gândea Hiram Walker, năpustindu-se către culoarul transspațiului, Lena care acum e pe Pământ!"

Vocea Memoriei îi răsuna încă în urechi. Zeul încetase să mai fie mut.

Și anunța, își zicea Hiram, cuprins de disperare, că niciodată Lena nu se va mai întoarce din cealaltă lume, că niciodată n-o să mai treacă pragul celei de aici.

Nici ea, nici nimeni altcineva.

Înțelese brusc, atunci când vocea Memoriei anunță întreruperea transspațiului peste trei minute, că nu va avea timp să parcurgă culoarul și să treacă prin „poarta spațiului".

Era prizonier pe Pluto, împreună cu aproape patru milioane de oameni.

Renunță să mai fugă. O durere sfâșietoare parcă îl despica în două. Iar cealaltă jumătate a lui se afla pe Terra.

Îl blestemă pe zeul cel mut.

Cu un ceas înainte, după timpul Terrei, David Abner medita la ultimii doi ani de guvernare, cei care îi mai rămâneau. Nu îl încălzeau mai deloc.

Puterea sa era derizorie. Președinția nu era decât un cuvânt găunos, o cochilie goală, o funcție care expirase.

Înțelegea foarte bine cum de se ajunsese aici. Președinția permisese în trecut unificarea planetei și rezolvarea unor probleme rămase în urma Războiului de Trei Săptămâni. Dar o dată încheiată unificarea planetei și transformate problemele în amintiri, mai puțin cea a suprapopulării, președinția nu ar fi putut găsi o altă rațiune de a mai exista, decât în spațiu. Iar spațiul aparținea Administrației.

Venise timpul, își spunea David Abner, pentru marile mașini umane, capabile să rezolve probleme precise și să acționeze cu eficacitate. Regatele peste care domneau miniștrii săi nu corespundeau unor teritorii, ci doar unor funcții: de a transporta, de a hrăni, de a construi, de a educa, de a reprima. Domeniile lor se dovedeau adesea a nu avea niște limite precise, așa că de multe ori se încingeau între ei lupte nemiloase și viclene. Dar erau conștienți că, pentru moment, trebuie să împartă puterea.

Toți cinci stăteau cu ochii pe el, David Abner, știindu-se cât de apropiată îi era căderea și că, la primul său semn de slăbiciune, se va declanșa o adevărată cursă pentru ciolan, care va conduce la dispariția ultimelor vestigii ale democrației de odinioară.

Viitorul era sumbru, fără nici o portiță de scăpare. La ce bun să se mai gândească – își zicea el – cum ar fi fost mai bine pentru specia umană?

Un zgomot discret îl făcu să ridice capul. Cineva deschisese ușa biroului emisferic. Nu aștepta pe nimeni, cel puțin în momentul acela. Consiliul urma să aibă loc abia peste un sfert de oră.

Intră o tânără, aproape fugind. O privi din cap până în picioare, apreciindu-i vârsta undeva între douăzeci și cinci și treizeci de ani. Se ridică de la birou, surprins.

– Cine sunteți dumneavoastră? întrebă el.

– Prea puțin contează, zise ea. Trebuie să vă înmânez ceva.

Se uită țintă în ochii ei.

– Numele meu este Lena d'Argyre, spuse tânăra.

Părea destul de potolită. David Abner hotărî că nu era nevoie să alerteze gărzile.

– Cum ați ajuns până aici?

Ea scutură din cap, mirată:

– Am o autorizație semnată chiar de mâna dumneavoastră.

Îi întinse hârtia pe care o ținea în mână. El își aruncă în grabă privirea peste ea. Era un permis de liberă trecere, absolut în regulă; își recunoscu și semnătura. Dar avea convingerea că nu el îl eliberase. Permisele de acest gen erau astfel concepute încât să fie practic imposibil de imitat. Și totuși, cel din fața lui era un fals, unul care ar fi reușit să păcălească ușor orice expert. Neîncrederea puse din nou stăpânire pe David Abner.

– Von Schwarz? zise el.

– Cine e? întrebă ea.

În caz că tânăra venea din partea vicepreședintelui, se putea spune că știa extraordinar de bine să se prefacă surprinsă. David Abner renunță la o asemenea idee.

– Nu prea vă interesează politica, zise el. Haideți, dați-mi ce aveți să-mi dați.

Putea fi o mare imprudență, dar el luă fără să mai stea pe gânduri plicul pe care tânăra îl scoase din buzunar. Îl deschise imediat. Scrisoarea avea antetul Administrației și cuprindea numai câteva rânduri:

Rămâneți aproape, indiferent ce s-ar întâmpla, de persoana care v-a adus acest mesaj.

Și nu uitați, David Abner, că în fața ostilității propriilor prieteni, uneori este indicat să vă refugiați la dușmani.

Semnat: *Memoria.*

Jos de tot, pe pagină, se mai găsea un rând. El menționa: Transspațiu. Pluto, apoi o suită de douăsprezece cifre alese, parcă, la întâmplare.

– Nu are nici un sens, zise el, cu voce joasă.

– Ba eu cred că da, spuse femeia.

– Cine v-a dat plicul ăsta?

Răspunse fără nici o ezitare:

– Un angajat al Administrației. Mai exact, un servant al Memoriei care mi-a ordonat să vin la dumneavoastră astăzi, la această oră, să vă înmânez plicul și să vă rămân în preajmă. Asta s-a întâmplat ieri.

– Și l-ați ascultat întocmai? Fără să crâcniți?

– Pe Pluto, obișnuim să ne conformăm întru totul instrucțiunilor Memoriei, zise ea cu seninătate.

– Aha! făcu el.

Nu se îndoia de autenticitatea documentului. Deși nu avea cu Administrația decât contacte foarte rare, i se mai întâmplase să primească misive de acest gen, uneori conținând semnătura Memoriei. Iar Administrația își lua aceleași precauții, ca și președinția, pentru ca documentele să nu-i poată fi falsificate, în special cele care nu aveau o semnătură propriu-zisă, ca în cazul mesajelor emise de Memorie. Și tocmai Memoria i se adresa acum. Nu-i plăcea asta. Pesemne că situația era extrem de gravă, dacă îl trata pe un asemenea ton.

Și cine erau acei „prieteni"? Miniștrii lui, probabil...

Iar dușmanii? Administrația...

Se va gândi la asta mai târziu.

– Nu puteți rămâne aici, îi zise el tinerei. Consiliul se va întruni peste câteva momente. Dar...

Îi repugna ideea de a chema un gardian care să o dea afară. Laconismul, oarecum ironic, al mesajului Memoriei îi dădea de înțeles că era vorba de ceva cu adevărat important.

– O să mă așteptați alături, se hotărî el, într-un final.

Trecu în spatele biroului său și deschise o ușă, pe care cu greu ai fi putut-o remarca. Avea acolo un apartament de care nu se folosea decât rareori. Îi făcu semn tinerei femei să intre.

– Vom discuta ceva mai târziu, zise el, închizând ușa în urma ei.

Merse apoi să se așeze la biroul lui de cristal, când, deodată, auzi sunetul lugubru și îndepărtat al unei sirene. Sosiseră membrii Consiliului.

Von Schwarz intră primul, mai grav și mai amenințător ca niciodată. Valducci, Gomez, Usabu și Smirnov îl urmau îndeaproape. După ei, pătrunseră în încăpere niște bărbați ce purtau fiecare livreaua unuia dintre miniștri și care aveau să aranjeze fotoliile, apoi să dispară fără o vorbă.

Se salutară, scurt. Abner observă că von Schwarz fusese înconjurat de ceilalți patru, care îi aruncau din când în când acestuia niște priviri întrebătoare.

Președintele se pregăti să înfrunte criza. Nu o aștepta atât de devreme.

– Mă tem, începu von Schwarz arborând un zâmbet glacial, că va trebui să declanșăm în următoarele ore o acțiune rapidă și brutală. Aș îndrăzni să spun că pacea și bunăstarea sistemului solar depind de deciziile ce vor fi luate acum.

– O acțiune? zise Președintele. Împotriva cui? Peste tot domnește ordinea.

Observă că von Schwarz nu ținea nimic în mâini. Nici un dosar, de data asta. Semn că ce avea de spus era scurt și hotărât.

– Pare, într-adevăr, zise von Schwarz, că peste tot domnește ordinea. Așa ar putea crede niște persoane neavizate. Dar știți tot atât de bine ca și noi că altfel stau lucrurile.

– Nu am primit nici un raport de la dumneavoastră, zise, senin, Abner. Presupun că iarăși v-au sosit niște informații de ultimă oră cu doar o clipă înainte de întrunirea Consiliului.

– Exact, spuse von Schwarz. Dar eficiența bine cunoscută a serviciilor dumneavoastră...

– Împotriva cui? îi tăie vorba Abner.

Ridicase vocea. Nu-și mai făcea nici o iluzie în privința autorității sale, dar constată cu plăcere că Usabu, Gomez și Valducci păliseră. Numai Smirnov și von Schwarz rămăseseră impasibili.

– Împotriva Administrației, zise Smirnov cu glas moale, parcă aerian.

– Din nou! șuieră Președintele.

– De astă dată, definitiv! spuse Smirnov.

Abner se ridică și trecu de partea cealaltă a mesei de cristal.

– Nu am nici un chef să acționez împotriva Administrației, zise el, fierbând de furie. Mai degrabă aș lua niște măsuri în ceea ce vă privește. Este de neconceput ignoranța în care mă țineți când e vorba de treburile Statului. Importanța pe care o acordați ambițiilor dumneavoastră meschine mi se pare un lucru inadmisibil. Iar Constituția...

– Lăsați Constituția în pace, spuse von Schwarz, aproape cu blândețe. Să se odihnească acolo unde este. Știți foarte bine că nu puteți trece peste noi. Pe de altă parte, nici nu aveți de ales. De ce nu m-ați lăsat să termin?

– De ales? șuieră David Abner. Ce neobrăzare!

Se simțea hăituit. Până atunci, nu se simțise decât amenințat.

– Știm, continuă von Schwarz, că o serie întreagă de dezordini se vor isca pe Pluto. Peste cel mult o oră, în urma unui accident

petrecut cu transmateriile, toate comunicațiile dintre planetă și sistemul nostru solar vor fi întrerupte și, probabil, nu vor putea fi restabilite niciodată. Vă dați seama de consecințe.

– Un accident? zise Președintele.

Se așeză la loc în fotoliu, răvășit. Pe Pluto se aflau trei, ba nu, patru milioane de oameni! Își imagina rezultatul. Își imagina furia ce va cuprinde întreg Pământul. Putea vedea încă de pe acum mulțimea cerând punerea sub acuzare a directorilor Administrației.

– Peste o oră? continuă el. Trebuie să acționăm. Poate mai avem timp să facem ceva.

– Nu cred, zise von Schwarz. Vedeți dumneavoastră, am preferat să nu vă punem în fața faptului împlinit. Dar vreau să vă spun că, dacă se întreprinde ceva acum pentru evitarea accidentului, veți fi considerat responsabil, alături de noi, pentru punerea lui la cale.

Cinismul individului îl stârni pe Abner.

– Ați îndrăznit una ca asta?! strigă el.

– Exact, zise von Schwarz. Executând ordinele pe care dumneavoastră ar fi trebuit să ni le dați, în interesul umanității.

– Eu niciodată nu v-am...

Abner se opri. Trebuia să se mai poată interveni cumva. Trebuia să îi oprească pe acești criminali. Trebuia să îi prevină pe cei de pe Pluto. Tresări. Ușa se deschise și în încăpere intră un bărbat. Purta livreaua lui von Schwarz. Abner avu un gest de lehamite.

– Ce mai este? întrebă el.

– Peste două ore veți ține un discurs prin care să condamnați public Administrația, să dați, în același timp, forțelor publice ordinul formal de a lua cu asalt toate instalațiile ei de pe Terra, să proclamați în afara legii, până la supunerea lui totală, întreg personalul Administrației și, în sfârșit, să îi declarați vinovați de crime împotriva umanității pe toți conducătorii săi.

– Cauțiunea mea, de fapt, zise David Abner.

– Vă pot garanta că ordinele dumneavoastră vor fi executate imediat, spuse von Schwarz. Serviciile mele vă stau la dispoziție.

– Refuz categoric, zise Abner.

– Sunteți liber să o faceți. O oră de acum încolo. Dar după acest răgaz pe care vi-l acordăm, vom fi probabil nevoiți să apelăm la metode ceva mai neplăcute.

– Gândiți-vă la binele umanității, zise Usabu, pe un ton mușcător. Timpul ne presează.

– Asta e o lovitură de stat. Nu mă puteți obliga... începu Abner.

Dar, dintr-o dată, își dădu seama de slăbiciunea lui. Puteau să îl constrângă la orice. Psihologii așteptau probabil în anticameră, cu materialul gata pregătit. Înțelegea perfect de ce aveau nevoie de adeziunea lui. În ciuda puterii lor, erau necunoscuți publicului, și chiar vegheaseră îndelung asupra acestui anonimat. Numai el, marele Președinte David Abner, putea determina populația Terrei să admită niște măsuri atât de grave.

„Și dacă aș ceda?..." își zise el. Crima i se părea îngrozitoare, imensă, dar se simți pe punctul de a concede. Apoi, îi reveni în minte mesajul Memoriei. Așadar Memoria cunoștea o parte a realității. Dar de ce nu intervenise? Ignora, oare, toată acea monstruozitate a complotului? Trebuia să o prevină. Trebuia să prevină întreaga Terră.

Citi în privirea lui von Schwarz că nu o să mai aibă timp. Și mai citi încă ceva. Că nu va supraviețui multă vreme demisiei sale. O dată ce se va fi folosit de el, von Schwarz avea să îl distrugă. Brusc, înțelese că lumea, în marea ei majoritate, nu întreprinde o acțiune curajoasă decât atunci când se simte amenințată fizic. Rari sunt oamenii care mor pentru o idee. Cea mai mare parte dintre cei care apără o idee cu arma în mână o fac fiindcă știu că ei vor fi cele dintâi victime în cazul în care ea este înfrântă. David Abner își dădu seama că, dincolo de discursurile lui, aparținea acestei majorități. Acum, nemaiavând nimic de pierdut, își putea permite luxul de a fi curajos.

– Ieșiți! zise el, ferm.

Von Schwarz se ridică.

– Aveți o oră să vă gândiți, spuse acesta. Este inutil, probabil, să vă mai spun că vă va fi imposibil să alertați pe cineva din afara palatului. Excelentul nostru ministru al comunicațiilor a avut grijă să nu puteți fi deranjat de nici un apel din exterior.

Se îndreptă spre ușă. Ceilalți patru îl urmară.

– Vă sfătuiesc să vă puneți la punct discursul, zise Gomez. Dar, în eventualitatea că nu ați avea idei, noi v-am pregătit deja unul.

Închiseră ușa. Erau așadar atât de siguri pe ei, încât își permiteau să își bată joc de el.

Abner se duse la imensa fereastră a încăperii și se gândi. Trebuia să alerteze întreg Pământul. Mai avea încă oameni credincioși. Va reuși să găsească un sprijin, chiar de va fi nevoit să îl caute și în rândurile Administrației.

Nu îi rămânea însă decât o jumătate de oră în care mai putea încerca să facă ceva pentru Pluto.

Să îi prevină pe cei de acolo...

Cercetă cu privirea parcul care înconjura palatul. Detesta până și ideea unei acțiuni fizice, dar se gândea că ar fi putut să iasă prin una din ușile secrete, apoi să se strecoare printre rândurile de pomi și să ajungă în oraș. Era exclus să folosească un glisor oficial.

Se și văzu traversând în fugă gazonul, urmărit de oamenii lui Gomez. Trebuia să își asume un astfel de risc.

Văzu ceva mișcând jos, între copaci. Câteva mici grupuri de oameni înaintau spre palat. Erau înarmați până în dinți și formau un lanț aproape continuu.

Purtau livrelele celor cinci miniștri. Cei cinci nu aveau, așadar, prea multă încredere unii în alții. Nu se încumetaseră să încredințeze unuia singur dintre ei paza palatului.

Ar fi trebuit oare să profite de dezbinarea lor, așa cum făcuse de atâtea ori înainte? Respinse însă ideea. Merseseră prea departe. Erau solidari. După ce vor termina cu el și cu Administrația, o vor lua de la capăt cu certurile. Dar nu înainte.

Își aminti brusc de tânăra femeie. Era prinsă în aceeași capcană ca și el. Dar poate că ea întrevedea o soluție. În vreme ce se îndrepta spre ușa secretă, auzi, în depărtare, niște zgomote de luptă.

Nu-și făcea iluzii. Aceia dintre gardieni care îi rămaseseră fideli nu aveau să reziste multă vreme.

Tânăra îl aștepta. Surâsul ei păli atunci când văzu chipul descompus al lui Abner.

– Pluto! zise Președintele. Vor distruge transspațiul! Trebuie să îi avertizăm pe cei de acolo! Trebuie să facem ceva!

Transspațiul... O idee îi fulgeră prin minte.

– Veniți! zise Abner, prinzând-o de mână și trăgând-o după el.

Coborâră o scară și trecură printr-o bibliotecă. Ajunseră într-un birou foarte liniștit. Acolo lucra el de obicei.

Deschise o ușă, în fundul încăperii. În spatele ușii se afla un transspațiu.

Nu se gândise de la început, pentru că nu se folosea de el decât în mod excepțional. Transmateria aceasta a lui era însă legată de numeroase stații de pe Pământ și din sistemul solar. Apăsând pe butoane, compuse numărul care corespundea unuia dintre cele mai mari orașe de pe Terra, aflat la capătul celălalt al planetei.

Suprafața irizată apăru într-o fracțiune de secundă. Dincolo de ea, văzură o sală de recepție. Iar un om purtând uniforma trupelor lui Smirnov îi amenința cu o armă.

Abner întrerupse imediat contactul și formă un alt număr. Văzură un om de-al lui von Schwarz, într-un veșmânt negru și strâmt, cu o grenadă sclipindu-i în mână. Se conectă cu Bombay-ul, cu Musco, cu Losang, cu Brazilia. Peste tot, gardienii vegheau.

Încercă apoi cu Circe de pe Marte, cu Neopolis de pe Venus, cu Baza 1 de pe Lună. Formă după aceea numărul Ambasadei Terrei de pe Uraniborg, planeta artificială care gravita în zona orbitei lui Jupiter. Era încolțit din toate părțile. Dușmanii îl pândeau nu doar în palatul său, ci în întreg universul. Smirnov, responsabilul cu comunicațiile, nu pierduse nimic din vedere.

– Pluto, spuse tânăra de care el aproape că uitase.

Abner își lăsă brațele în jos, neputincios. Niciodată nu existase o legătură transspațială între Pluto și palatul guvernamental. Simți că se va prăbuși în fața dreptunghiului gol al transmateriei.

Mai rămâneau doar zece minute până la...

Brusc, Abner începu să se scotocească febril prin buzunare. Scoase mesajul Memoriei și îl reciti atent. I se păru, deodată, că ultimul rând căpătase un sens. Compară cifrele de acolo cu lista de indicativi a stațiilor transspațiale, aflată chiar lângă transmaterie. Numărul din mesaj nu figura pe panou. Indicativii nu aveau decât șapte cifre, în vreme ce numărul din mesaj avea douăsprezece.

Ridică din umeri. Putea foarte bine să încerce. Formă indicativul apăsând butoanele în ordinea indicată în mesaj.

Ecranul transparent ca un balon de săpun apăru imediat. Prin el, văzu un culoar mare, iar în fundul acestuia niște bărbați agitându-se și strigând. Auzi o voce bubuitoare, fără însă a înțelege cuvintele.

Se întoarse spre tânăra femeie.

– Pluto! zise ea, cu vocea gâtuită de spaimă.

Fără a mai sta pe gânduri, Abner o luă de mână și trecu prin „poarta spațiului", trăgând-o pe Lena după el.

* * *

Pluto, așadar! Nu așa își închipuise el o planetă înghețată, gonind prin vidul interstelar în căutarea unei alte stele. Văzu imediat cât de puerilă fusese imaginea lui.

Ajunseseră într-un oraș subteran, bineînțeles. Iar acolo, la capătul culoarului, unii se băteau. Niște bărbați în uniforme portocalii încercau să țină în frâu mulțimea care se îmbulzea către transspațiu. O uniformă se prăbuși și nu se mai mișcă. Apoi o alta.

Strigătele se înmulțiră.

– Ei nu înțeleg... șopti Lena în spatele lui.

David Abner ridică brațele. Se aștepta ca toată lumea să îl recunoască și aceasta să calmeze spiritele. Dar degeaba. Aici, nu îl cunoștea nimeni. Era oarecum obișnuit cu asemenea scene și, în general, cu violența. Pe Pământ, ajungea însă ca el să apară, pentru a se instaura calmul, fie el și provizoriu. Aici, David Abner nu era un nimeni.

Încercă să înțeleagă ce se întâmpla. Uniformele portocalii se retrăgeau în dezordine. Păreau să nu aibă arme sau ezitau să le folosească.

Abner țâșni într-acolo.

– Ascultați-mă! strigă el din toate puterile. Este inutil! Transspațiul a fost sabotat. Nu veți putea ajunge pe Pământ. Trebuie anunțat...

O mare de proteste îi răspunse. În spatele lui, ecranul transspațiului dispăruse. Când întoarse capul, nu mai văzu, prin imensa poartă, decât o micuță sală de control cu pereții înțesați de tot felul de instrumente.

Încremeni, cu gura căscată. Nu crezuse că lucrurile vor merge atât de repede. Fusese convins că se mai putea interveni.

– Trebuie anunțat Hiram! îi șopti Lena. Hiram Walker. Numai el mai poate face ceva.

Numele îi suna oarecum cunoscut. Se întoarse spre femeie și o văzu că tremura.

– Pământul... murmură ea.

Abner clătină din cap.

– Nu cred că o să-l mai vedem vreodată.

Ceva în privirea Lenei îi spuse că se înșela.

– Aș fi putut rămâne acolo, zise ea cu ochii plini de lacrimi.

Abner înțelese imediat. Ea se simțea legată de Pluto. Era îngrozită de ideea că ar fi putut să fie despărțită pentru totdeauna de această planetă. Orice s-ar fi întâmplat, ea tot ar fi venit aici.

El însă nu era decât un exilat. Poate singurul exilat din această lume. În primele rânduri, luptele încetaseră. Dar o mulțime din ce în ce mai numeroasă urca din adâncurile orașului și îi împingea în față pe cei care renunțaseră să se mai îmbulzească spre transspațiu. O sirenă răsună cu putere. Alte uniforme portocalii săriră să le bareze calea.

Un mic detașament se îndreptă spre el și Lena, încadrându-i. Avu impresia că ofițerul îl recunoscuse, pentru că îl văzu încruntându-se. Dar individul nu zise nimic.

Docil, David Abner, fostul Președinte al Terrei, urmă pentru prima dată în viața sa oamenii Administrației.

* * *

Micul grup nu încercă să își croiască drum prin mulțime. O luară pe o ușă laterală și apoi prin niște culoare imense. Dezordinea însă creștea. Abner văzu, pe bulevardele pe care le traversară, că se dădeau lupte de stradă și că începuseră să se construiască baricade. Era greu să-ți dai seama cine cu cine se lupta.

Dar Abner cam intuia despre ce era vorba. În urma sabotajului, pesemne că tocmai izbucnise acel conflict latent de care auzise, dintre tehnicienii Administrației și emigranții veniți din zonele înapoiate.

Se întrebă ce se întâmpla, oare, pe Pământ.

Pe deasupra combatanților zburau glisoare care încercau să evacueze răniții. Unul dintre ele însă fu luat cu asalt de un grup de insurgenți, deturnat de la traiectoria lui și dirijat ca o torpilă către o coloană de tehnicieni în civil și de uniforme portocalii care tocmai soseau.

Lena începu să țipe.

– Trebuie făcut ceva, îi zise Abner ofițerului.

Ofițerul îl măsură din cap până în picioare.

– Sunteți arestat, sub învinovățirea de sabotaj. Cred că ar trebui să tăceți. Mi-e teamă că, dacă veți fi recunoscut, ne va fi foarte greu să vă protejăm.

– Dar eu... începu Abner.

Tăcu însă imediat. Nu avea cum să se apere. Era cu totul inutil, cel puțin pentru moment. Tot ce putea spera era să rămână în viață și să apuce ziua în care i s-ar fi oferit ocazia să se apere.

– Dar ea, ea nu este vinovată cu nimic! spuse el.

– Numai dumneavoastră vă aflați în stare de arest, răspunse ofițerul, pe un ton glacial.

O trupă puternică venea spre ei.

– Hiram! strigă Lena, grăbindu-se să iasă în față.

Gărzile o lăsară să treacă, dar când David Abner vru să o urmeze, îl opriră, fixându-l cu niște priviri încruntate.

Abner recunoscu pe câțiva dintre cei care mergeau în capul coloanei. Printre ei, se afla un negru înalt, tras la față, cu umerii lați, de parcă ar fi tras după el o povară. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani. Era Hiram Walker.

Responsabilul de pe Pluto. Bărbatul care cucerise spațiul interstelar.

„Situația lui nu e cu nimic mai bună decât a mea", își zise Abner. Simți un fel de compasiune pentru bietul om. Walker, cel puțin, nu avea nici o legătură cu ceea ce se întâmpla. El nu făcuse niciodată politică.

O văzu pe Lena aruncându-se în brațele responsabilului de pe Pluto. Chipul negrului se lumină. Își redresă apoi ținuta. Lena îi șopti câteva cuvinte pe care Abner nu putu să le audă. După aceea, Walker dădu niște ordine celor care îl înconjurau. Trupa se răspândi în mai multe direcții. Un ofițer se îndreptă atunci către micul detașament care îl încadra pe Abner.

– Vă rog să aduceți prizonierul în biroul directorului, spuse acesta, simplu.

Abner îl văzu pe Walker îndepărtându-se, însoțit de oamenii săi. Unul dintre gardieni îl împinse ușor, dându-i de înțeles că trebuia să înainteze. Nu protesta. Știa că urma să îl întâlnească pe Walker.

* * *

Aproape pe toate ecranele se vedeau numai scene ale busculadei. Doar trei dintre ele continuau să prezinte spectacolul obișnuit. Primul, incrustat în plafon, arăta cerul. Celelalte două permiteau observarea instalațiilor complet automatizate, asupra folosirii căro-

ra Abner putea cel mult să-și dea cu presupusul. În rest, nu vedeai decât oameni bătându-se. În anumite sectoare, forțele portocalii pierdeau vizibil terenul. În altele, reușeau cât de cât să dea înapoi mulțimea dezorganizată. Dar era evident că și într-o parte și în alta se recurgea tot mai des la armele ucigașe.

– Nefericiților! zise David Abner, cu voce joasă.

Un gardian îl împinse în fața lui Walker.

– Vă salut, domnule Președinte, spuse acesta, sec.

– Am venit să vă previn, începu Abner. Cum am aflat de... sabotaj, am încercat să vă avertizez.

– Știu, zise Walker. Lena mi-a povestit totul. Personal, vă mulțumesc, dar trebuie să vă spun că vă aflați sub o gravă acuzație.

– Eu nu am făcut nimic, zise Abner.

Dar cum putea el să îi convingă? „Caută-l pe cel care trage foloasele", spunea proverbul. Amestecul Guvernului Terrei era mai mult decât evident.

– Credeți că aș fi venit aici, dacă mă simțeam vinovat? zise el, încet. Am încercat eu să fug? N-am acționat eu, mai degrabă, în sens contrar?

– Cu siguranță, recunoscu Walker. Există însă o mulțime de lucruri greu de înțeles, iar cazul dumneavoastră nu e dintre cele mai limpezi cu putință.

Abner se scotoci prin buzunare. Mesajul Memoriei îl mai scosese o dată din încurcătură. Poate că și acum îi va permite să își dovedească buna-credință. Iar timpul îl presa. Abner vroia să ajute la restabilirea ordinii, atât cât îi stătea în putere. Dorea să repare nu ceea ce comisese el, ci ceea ce lăsase să fie comis.

– Am primit asta, zise el, întinzându-i lui Walker hârtia. Mi-a înmânat-o această tânără, acum mai puțin de două ore. Nu am venit aici decât pentru că așa mi-a ordonat Mașina. Citiți și dumneavoastră.

Walker parcurse mesajul. Fruntea lui se încreți.

– Nu știam că există o legătură între palatul Guvernului și Pluto, spuse el.

– Nici eu, mărturisi Abner.

„La fel și von Schwarz", se gândi el.

Walker întinse mesajul unuia dintre ofițerii săi.

– Vă rog să verificați autenticitatea acestui document, spuse el.

Ofițerul bagă foaia într-un aparat. Așteptară, cu toții, câteva secunde.

– Mesajul este autentic, zise ofițerul, dar mai e ceva.

Se uita lung la foaia de hârtie și părea că ezită.

– Ei bine? spuse Walker.

– Uitați-vă aici.

Walker luă hârtia. Mesajul adresat lui Abner se șterse. În locul lui, apăreau alte litere.

În atenția lui Hiram Walker.

Vi l-am trimis pe David Abner. Este un om integru și susceptibil de curaj. Experiența și priceperea lui politică vă vor ajuta, cu siguranță, să depășiți o criză dificilă.

Memoria

Totul te ducea cu gândul la zeul cel mut.

– Sunteți liber, zise Walker, ridicând capul.

– Aș vrea să vă ajut, spuse David Abner. Vedeți dumneavoastră, pentru prima dată în viața mea am sentimentul că aș putea să fiu util. În cele din urmă, sunt sigur că locul meu era aici. Terra se poate lipsi de mine.

Walker se așează la birou.

– Situația este gravă, zise el. Prima urgență este să potolim aceste tulburări. Dacă nu reușim, s-a zis cu Pluto. Iar dacă reușim, ne vom găsi în fața unei probleme extrem de dificile. Suntem complet rupți de Terra. Nu ne mai putem baza decât pe noi înșine.

– Trebuie găsit sabotorul, zise Abner. Asta va calma mulțimea.

– Îl căutăm peste tot, spuse Walker. Știm deja cum a fost săvârșit sabotajul. Vinovatul se află în continuare pe Pluto. Am organizat o uriașă acțiune de verificare a identității. Creierele electronice revăd chiar acum informațiile pe care le au despre toți cei aflați acum pe planetă, inclusiv despre dumneavoastră. Le vor trebui două ore pentru a încheia cercetarea. Până atunci...

– De ce să nu cerem părerea Memoriei? zise Abner. Ea pare să știe mai multe decât noi.

– O să vedeți, spuse Walker.

Apăsă pe un buton. Dintr-un difuzor, răsună o voce impersonală.

– Îmi este cu neputință să vă fac vreo recomandare în legătură cu această criză, spuse ea. Eu nu mai sunt Memoria. Posibilitățile

mele sunt, în prezent, limitate la ansamblul creierelor electronice de pe Pluto. Contactul care exista între Memorie și mine era asigurat de către transspațiu și este acum întrerupt. Nu dispun, așadar, de informațiile necesare. Trebuie să rezolvați singuri criza. Bineînțeles, vă stau la dispoziție cu tot ceea ce cunosc.

– Zeul a murit, zise Walker, încet.

Lena atinse cu mâna umărul pilotului negru.

– Nu, spuse ea. Nu este mort. E numai departe.

Tăcură, gândindu-se la acea distanță. Deasupra capetelor lor, în centrul ecranului spațial, Proxima Centauri strălucea cu o intensitate neschimbată.

* * *

Așteptară două ore. Pe ecrane, situația evolua rapid și se cristaliza. Violența luptelor scăzuse; în schimb, sectoarele fuseseră clar împărțite între insurgenți și uniformele portocalii. Și unii și alții își fortificau pozițiile. În câteva zone, unde alimentarea cu energie se întrerupsese, luptele continuau pe întuneric ori la lumina crudă a farurilor. În altele, ambele tabere făcuseră uz de gaze toxice, iar combatanții își puseseră măști sau chiar costume de scafandru, ce le permiteau să iasă la suprafața planetei.

Haosul se extindea, inexorabil, în ciuda apelurilor la calm. Încet, dar sigur, fracțiunea activă a emigranților se organiza. Știau că, prin numărul lor, îi vor strivi până la urmă pe tehnicieni.

– Am primit rezultatele, zise Hiram Walker, pe un ton glacial.

Tresăriră cu toții.

– Poftiți-l înăuntru pe Diego Larue, care așteaptă probabil în anticameră, adăugă el.

– Domnul Larue a plecat să inspecteze primele linii, spuse unul dintre ofițeri. Deși face parte dintre emigranți, a rămas fidel Administrației. Părea foarte afectat de aceste evenimente.

– A plecat singur?

– Nu, domnule. Cu o escortă.

– Aduceți-l înapoi imediat! Dacă opune rezistență, lichidați-l!

Așteptară din nou în liniște. Walker o îndepărtase pe Lena cu un gest scurt. Se simțea groaznic de singur. Toți păreau să îl asculte cu respect. Dar știa că nu se ridica la înălțimea misiunii sale. Cel puțin, așa credea.

„Trebuie să par sigur pe mine, se gândea el. Trebuie să-i fac pe ceilalți să aibă încredere în ei. Dar, de fapt, sunt un impostor. Zeul cel mut m-a abandonat cu totul. Am rămas singur cu problema mea; se corectă imediat: cu problema noastră."

Îl fixă, gânditor, pe David Abner. Putea să aibă încredere în el? Nu cumva Memoria încercase să-l piardă definitiv, trimițându-i acest ajutor straniu?

Diego intră. Doi gardieni îl încadrau. Nu opusese nici o rezistență. Se aștepta să fie condamnat și executat. Tot ce dorea era o explicație. Avea senzația că fusese un simplu pion pe o tablă de șah. Dar cine era, atunci, jucătorul?

Trecu în revistă întreaga asistență, cu o privire goală. Zăbovi ceva mai mult asupra lui David Abner. Ce putea însemna prezența Președintelui Terrei pe Pluto? În toți acești ani, Diego fusese convins că lucrează pentru Guvernul Pământului.

– Iată-mă, zise el în cele din urmă, adresându-i-se lui Walker.

Îl compătimea pe pilotul cel negru, în aceeași măsură în care încerca pentru el un fel de admirație condescendentă.

– Mașinile noastre au efectuat o anchetă, spuse Walker. Asupra întregii populații de pe Pluto. Adică aproape patru milioane de ființe. S-a ajuns la concluzia că dintre aceste patru milioane, doar doi indivizi sunt suspecți. Președintele David Abner, a cărui sosire printre noi este foarte recentă. Și dumneavoastră. Mașina spune că informațiile fișate sunt incomplete și nu corespund realității. Ea spune că, în repetate rânduri, ați dovedit o forță fizică fără nici o legătură cu datele pe care le posedă în legătură cu dumneavoastră. Mașina sugerează că nu sunteți în întregime uman.

Se așternu din nou tăcerea. Gardienii ațintiră armele asupra lui Diego.

– Mai sunt câteva amănunte, zise Walker implacabil. Vinovăția Președintelui Abner tocmai a fost scoasă din discuție. Mai rămâne a dumneavoastră. Ce aveți de spus pentru a vă disculpa?

– Nimic, răspunse Diego.

Armele gardienilor nu-l neliniștea. Se știa suficient de rapid pentru a scăpa de sub amenințarea lor, dar nu avea chef să o facă. Nu încerca nici un fel de ură pentru acești oameni pe care el îi pusese într-o situație delicată. Niciodată nu se simțise atât de lucid.

– Corpul meu este pe jumătate mecanic, spuse el. Accidentul pe care l-am avut nu mi-a distrus doar chipul. Membrele mele artificiale sunt însă mult mai performante decât cele vechi. Și mai robuste.

– Sunteți vinovat?

– Da, zise Diego, cu o voce îndepărtată, care ieșea ca un șuier de sub masca lui.

– Pentru cine lucrați? continuă Walker, pe un alt ton.

Diego se opri cu privirea asupra lui Abner. Insistent.

– Nu mai știu, spuse el. Nu mai sunt sigur.

Abner făcu un pas înainte.

– Cred că știu eu, zise el.

– Tăceți din gură! strigă Diego.

Nu înțelegea de ce vorbise așa. Fusese un impuls necontrolat.

– Domnule Președinte... începu Walker.

Dar o voce cunoscută îl întrerupse. Vocea Memoriei. Vocea zeului mut.

– Vă recomand, zicea ea, să îl considerați pe Diego Larue nevinovat, indiferent de ce ar spune el. Pentru moment, nu vă pot oferi informațiile pe care ați dori să le auziți. Vă sfătuiesc să folosiți experiența și priceperea politică ale lui Diego Larue pentru rezolvarea acestei crize. Abandonați orice anchetă. Este inutilă.

Vocea se opri o clipă. Walker reflectă. Se restabilise, oare, contactul cu Memoria? Avea ea să intervină?

Aproape imediat, vocea preciză:

– Prevăzusem o asemenea evoluție a situației. Vă rog să luați în seamă recomandarea mea. Este ultima pe care am să v-o fac. La ora la care vă vorbesc, contactul dintre Pluto și sistemul solar este întrerupt. Acest mesaj a fost înregistrat înainte de accident, prevăzându-se o astfel de criză minoră. Va trebui să rezolvați problema singuri. Vă doresc mult noroc.

După aceea, se lăsă tăcerea. Auziră apoi vocea ansamblului electronic de pe Pluto repetându-și, neputincioasă, mesajul: „Eu nu mai sunt Memoria. Posibilitățile mele sunt, în prezent, limitate la..."

Zeul murise de-a binelea.

– Este vinovat, zise Abner, arătându-l cu degetul pe Diego. A mărturisit-o chiar el. Lucra pentru...

– Pentru dumneavoastră? întrebă Walker.

Abner lăsă privirea în jos.

– Nu, nu pentru mine.

Nu putea să le explice fără a se condamna pe el însuși. Poate, mai târziu, vor înțelege.

– Ați auzit ce a spus Memoria, îi zise Walker lui Diego. Nu înțeleg ce vrea, dar am s-o ascult.

– Sunt gata să vă ajut, spuse omul cu mască.

– Ascultați întotdeauna de Memorie? întrebă Abner, adresându-i-se lui Walker.

Întrebarea îi amintea lui Hiram de ceva din trecut. Era întrebarea pe care i-o pusese el lui Levasseur, decanul Consiliului. Răspunse ca Levasseur:

– Experiența ne-a învățat că așa este preferabil.

– Domnilor, le zise el ofițerilor, urmează să deliberăm. Puteți merge la oamenii dumneavoastră.

Ofițerii înclinară din cap și ieșiră, urmați de gardieni.

Walker îl privi pe Abner, apoi pe Diego. Nu-i plăcea că trebuia să lucreze cu ei. Dar i-i trimisese Memoria.

– Situația este acum aproape disperată, spuse el apăsat.

* * *

– Care sunt problemele? întrebă David Abner.

Era întrebarea sa preferată în timpul Consiliilor pe care le prezida pe Terra.

– Iată despre ce este vorba, zise Walker. Mai întâi, trebuie oprite luptele. Emigranții veniți din ținuturile înapoiate s-au răsculat, pentru că ei consideră că vina pentru tot ce s-a întâmplat aparține Administrației și tehnicienilor săi.

– Am o oarecare influență asupra lor, spuse Diego. Sunt gata să o folosesc.

– Eu sunt un om politic, zise Abner, și am vorbit adeseori mulțimilor. Iar emigranții mă cunosc bine. Prezența mea pe Pluto s-ar putea să îi liniștească. La urma urmelor, sunt pământean ca și ei.

Aproape că zâmbea. Urma să fie cea mai grea campanie electorală din cariera lui, dar nu îi era frică. Iar de astă dată, rezultatele nu puteau fi falsificate.

– După aceea, zise Walker, trebuie să facem față izolării în care ne aflăm. Există două soluții posibile. Tehnicienii înclină cu toții spre prima.

– Despre ce este vorba? întrebă Abner.

Îi plăceau precizia și siguranța pilotului negru.

– Să facem cale întoarsă. Să reintrăm în sistemul solar. Ar fi cu putință. Dar ne vor trebui doi ani ca să ajungem în zona Pământului. Poate chiar mai mult.

– Și cealaltă soluție? întrebă Diego.

– Să continuăm, zise Walker, încruntat. Ne-ar aștepta încă douăzeci sau douăzeci și cinci de ani de călătorie. Cred însă că o putem face.

– Dar nu sunteți sigur?

– Nu, mărturisi pilotul.

Și se gândea: „Mi-am adus poporul în deșert. Dar o să mai ieșim vreodată la liman, acum că zeul nostru ne-a abandonat? O să mai vedem cândva lumina unui alt soare?"

– Memoria, zise el, a spus că trebuie să continuăm, orice s-ar întâmpla. Am impresia că ea știa dinainte cam ce urma să se petreacă.

– Transspațiul nu poate fi restabilit?

– Probabil că nu. Oricum, nu imediat. Ne lipsesc materialele necesare.

– Dar cei de pe Terra nu ne pot ajuta?

– Doar după câțiva ani buni. Chiar și restabilirea unei simple legături radio ar dura câteva luni.

– Probabil că ne cred pierduți, poate chiar distruși în urma unui cataclism, zise Abner. Îmi închipui însă că au și alte probleme, mult mai grave...

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Administrația o să cam aibă de lucru. Dar cred că o s-o scoată la capăt. La urma urmei, eu nu mai sunt acolo, ca să îi sprijin pe von Schwarz și pe acoliții săi. Iar ea beneficiază de ajutorul Memoriei.

– Va trebui să alegem, la un moment dat, interveni Walker.

Se uita la Lena. Tânăra privea în gol, cu un aer parcă fericit. Viitorul nu o speria.

Abner tuși încetișor, pentru a-și drege vocea.

– Avem suficiente cantități de aer, hrană și energie ca să rezistăm timp de douăzeci și cinci de ani?

– Bineînțeles, spuse Walker. Poate nu vom trăi foarte bine, dar vom supraviețui. Dacă nu se întâmplă nimic.

– Și veți putea pilota planeta fără ajutorul celor din sistemul solar?

– Da, zise Walker. Pericolul cel mai mare care ne amenință nu este fizic, ci psihologic. E disperarea. Tehnicienii noștri plecau pe planetele lor natale în fiecare săptămână. Pentru ei, Pluto era un șantier. Acum vor trebui să îl considere propria lor casă. Unii dintre ei și-au lăsat familiile pe Pământ. Nu se vor obișnui ușor cu gândul că nu le vor mai vedea niciodată. Cu emigranții, lucrurile stau altfel. Ei au părăsit Terra fără speranță de întoarcere, dar acum le este frică. Și-au pierdut încrederea.

– Atunci, va trebui să îi convingem pe unii și să îi liniștim pe ceilalți, zise Abner.

Ochii săi străluceau de entuziasm. Dincolo de toate aceste probleme, întrezărea o lume nouă, ce aștepta să fie construită și administrată. O lume independentă, la adăpost de ambițiile unui von Schwarz. Nu își făcea însă prea mari iluzii. Mai devreme sau mai târziu, va apărea totuși și un von Schwarz. Numai că, de astă dată, nu se vor mai lăsa păcăliți.

– Vreți să spuneți, domnule Președinte, zise Walker, că e mai bine să continuăm?

– Exact, zise Abner.

Remarcă faptul că pilotul i se adresase cu titlul său.

– Sunt de acord, zise Diego, cu vocea sa egală. Voi încerca să obțin atât adeziunea emigranților, cât și a tehnicienilor. La urma urmelor, este chiar interesant să vedem cum se va rezolva această problemă, în caz că reușim.

– Ați accepta, îl întrebă Walker pe David Abner, să îndepliniți pe Pluto aceeași funcție pe care o dețineați pe Terra? Eu nu sunt un conducător. Dacă vom continua, cred că Pluto va avea nevoie de un om ca dumneavoastră.

– Va trebui să fiu ales, spuse Abner. E timpul ca această lume să învețe democrația. De prea multă vreme neglijați problemele politice.

– Fie, zise Walker.

Avea impresia că făcuse un pas înainte. Se simțea mult mai sigur pe el. Nu cumva această rupere a legăturilor fusese, în fond, un lucru bun, un fel de catastrofă fertilă? Poate că, în cei câțiva ani care se vor scurge până la restabilirea contactelor cu Terra, se va ajunge pe Pluto, la o civilizație originală. Fără acea ruptură – și reducând distanțele –, Pluto ar fi rămas un cartier mărginaș al Pământului.

Chiar și planetele, se gândea el, trebuie, într-o zi, să plece de acasă. Chiar și planetele trebuie, într-o zi, să iasă din adolescență.

Se gândi o secundă la implicațiile unor asemenea lucruri și se înfioră. Închise ochii. Făcea pentru a doua oară acest drum. De astă dată însă, nu mai era singur. Se aflau cu el Lena, Abner, Diego, și toți acei tehnicieni care îi făcuseră în atâtea rânduri dovada inteligenței și devotamentului lor.

Și mai era poporul său, cu bărbații și femeile din ținuturile înapoiate, cărora le promisese o lume și un soare.

Nu se iese singur din adolescență, se gândea Hiram. Nu, nu singur.

Ceva parcă se destinse, în el.

– Mă duc în linia întâi, zise Diego. O să văd dacă pot face ceva.

Se ridică și ieși.

– Nu am încredere în el, spuse Abner. Sunt sigur că...

– Credeți că eu am încredere în dumneavoastră? i-o tăie Walker, brutal.

David Abner lăsă privirea în pământ.

– Să știți că nici în mine nu am mai multă încredere, continuă Walker, pe un ton ceva mai blând. Dar suntem cu toții în aceeași barcă și trebuie să rezistăm.

Cei doi se priviră, zâmbindu-și.

– Dați-mi un microfon, spuse în cele din urmă Abner. E mai bine să îmi încep campania imediat.

Un minut mai târziu, îl avea în față. Își fixă privirea către camera invizibilă și îi dădu drumul:

– Bărbați și femei de pe Pluto, vă cer să vă întoarceți în liniște la locurile voastre. Știți cine sunt. Sunt David Abner, Președintele Guvernului Terrei. Sunt alături de voi. Pericolul a trecut.

Putea vedea pe ecrane că, de ambele părți ale baricadelor, era ascultat. Oamenii încremeniseră, stupefiați.

Abner înghiți în sec. Pentru prima dată, un discurs pe care îl pronunța părea să aibă un sens.

– Pericolul a trecut, zise el. Mergem înainte.

5

Și merseră înainte. Fusese un miracol permanent, se gândea Hiram Walker trei ani mai târziu, fixând cu privirea steaua care strălucea la intersecția diagonalelor ecranului. Planeta nu se deplasa însă chiar direct către locul căruia îi corespundea acel punct luminos de pe ecran. Fiindcă lumina ce ajungea de la Proxima Centauri pe Pluto făcuse aproape trei ani pe drum, vreme în care astrul își schimbase poziția. Și avea să și-o schimbe în continuare, în cei optsprezece ani de călătorie câți mai rămâneau. În realitate, Pluto se îndrepta către un loc din spațiu unde avea întâlnire cu astrul, dar unde acum nu era decât întuneric și tăcere.

Depășiseră dificultățile una câte una. Abner fusese ales Președinte. În ciuda unei puternice opoziții, majoritatea se pronunțase în favoarea continuării proiectului. Tensiunile dintre tehnicieni și emigranți începuseră să se atenueze. Noua generație, cea care nu cunoscuse decât planeta Pluto, ignora deja aceste lucruri.

Pământul de sub domuri era cultivat. Pădurile creșteau. În uzine, se pregătea viitoarea atmosferă a planetei. Cei patru sori se învârteau, impasibili, pe cerul schimbător. Praful cosmic alimenta în continuare reactoarele.

Desigur, mai existau și pete negre. Conflicte, accidente. Trebuia să decizi, să arbitrezi, să reglezi. Zeul rămânea mut. Trebuia să îți asumi responsabilitățile. Trebuia să te gândești bine. Hiram Walker cobora adesea în cripta zeului mut, căutând acea liniște aparte. Memoria era cea care îi revelase slăbiciunea, dar și forța sa. Nu o mai ura; știa că acum se putea lipsi de ea.

Mai era și Lena. Se temea ca trecerea timpului să nu creeze o distanță de netrecut între ei, dar asta nu se întâmplase. Învățase numai că există o singurătate din care nu putea ieși, dar pe care, alături de Lena, reușea să o reducă la extrem.

Steaua creștea imperceptibil pe cer. De partea cealaltă, Soarele se micșora.

Abner intră. Slăbise și părea mai tânăr decât atunci când sosise pe Pluto. Deși era magistratul suprem al planetei, venea adeseori

să-l caute pe Walker. Considera că pilotul aparținea unei alte realități decât cea a politicii, poate unei realități superioare. Și nu era singurul care credea asta. Celor mai simpli dintre emigranți Walker le apărea înconjurat de o aureolă aproape religioasă.

Abner nu venise singur. Îl însoțeau câțiva savanți din laboratoarele sale, împingând un cărucior încărcat cu tot felul de instrumente complexe și cu o cutie gri, de înălțimea unui om.

– Mi-am dat întâlnire cu Diego în biroul dumneavoastră, spuse el, cu o voce gravă.

Părea nervos și încordat.

– Despre ce este vorba? întrebă Walker, mirat, în momentul în care Diego Larue intra pe ușă.

Abner nu răspunse.

Diego îi salută și înaintă spre cărucior.

– Nu vă apropiați, zise Abner.

Făcu semn unuia dintre tehnicieni să deplaseze niște cursoare ale mașinii.

– Am descoperit câteva lucruri care nu îmi plac, spuse Abner cu asprime. Dar ele sunt prea grave ca să le păstrez pentru mine.

Făcu un pas spre Walker.

– De trei ani, zise el, trăim cu ideea că toate legăturile cu sistemul solar sunt întrerupte și că nu există nici un transspațiu conducător de energie, informații sau materiale care să îl conecteze pe Pluto la un emițător îndepărtat. Ei bine, am dovada că ne-am înșelat. Cred că există, încă, pe planetă, două transmaterii în stare de funcționare. De una, sunt absolut sigur. În privința celeilalte, mai am încă dubii.

Se întoarse către Diego.

– După ce am fost numit președinte, continuă el, am luat sub directa mea responsabilitate lucrările referitoare la transspații. Am făcut câteva progrese, ajungând la niște rezultate pe care știința sistemului solar le ignora în momentul rupturii. Acest aparat, de exemplu, permite, printre altele, detectarea unei transmaterii în stare de funcționare, lucru considerat imposibil acum numai câteva luni.

Îl privea fix pe Diego, dar acesta nici măcar nu clipi.

– Consider, continuă el, că a ascunde existența unui transspațiu, în situația în care ne aflăm, constituie o crimă deosebit de gravă.

– Și? zise, calm, Diego.

Abner făcu un semn tehnicianului care controla mașina.

– Vă acuz, îi spuse el lui Diego, că ascundeți în partea mecanică a corpului dumneavoastră un transspațiu miniatural.

– Dar este imposibil, zise Walker. Nu se pot reduce dimensiunile până la...

– Așa credeam și eu, spuse Abner. Dar mașina este categorică. Ea nu are cum să se înșele. În Diego Larue se află implantat un transspațiu.

– Cum puteți crede așa ceva? izbucni Diego.

– Dați-ne voie să vă examinăm partea mecanică a corpului, spuse Abner. Sunt convins că ascunde o mulțime de lucruri interesante.

– Nici vorbă! zise Diego.

Simțea cum îl cuprinde furia, laolaltă cu niște sentimente stranii, izbucnite din adâncurile memoriei sale. Nu înțelegea unde vroia să ajungă Președintele. Dar în același timp, se trezi întrebându-se de unde venea energia ce alimenta partea mecanică a corpului său. Multă vreme crezuse că undeva, înlăuntrul său, exista o minusculă baterie nucleară, dar asta îi suna acum fals. Nu fusese niciodată nevoit să o reîncarce. Nici nu ar fi știut cum s-o facă. Își scotoci memoria. Nu găsi nimic special pe această temă. Nici nu avusese vreodată de ce să își pună o asemenea problemă.

Jumătatea vie a corpului său, și-o alimenta consumând anumite produse curente – precum zahărul – pe care un micuț laborator chimic artificial le transforma în substanțe asimilabile, într-o formă sau alta, de către celulele sale.

Nevoile lui biologice erau însă limitate. Activitatea sa musculară ținea aproape exclusiv de partea mecanică. De unde venea, așadar, energia?

Abner se apropie de Diego.

– Mi-e teamă că va trebui să vă examinăm cu forța, zise el.

Diego ridică brațul. Abner se dădu imediat înapoi, făcând un semn tehnicianului.

Mâna omului mascat rămase în aer. Citiră în ochii lui stupoarea, apoi o mare durere.

– Vă rog! îngăimă el.

Tehnicianul mișcă un cursor. Brațul lui Diego se lăsă, moale, în jos. Omul părea încremenit ca o statuie.

– Aparatul, zise Abner triumfător, poate inclusiv să controleze un transspațiu. Nu numai că îl detectează, dar îi și întrerupe funcționarea sau, dacă este cazul, reglează cantitatea de energie care îl străbate. Imobilitatea lui Diego este ea însăși o dovadă, pentru că tocmai i-am redus la minimum cantitatea de energie furnizată mușchilor săi sintetici de către transspațiu. Dacă îi întrerupem complet funcționarea transmateriei, el va muri, deoarece funcțiile biologice principale ale corpului său sunt asigurate de mecanisme care depind de această energie. Situația lui seamănă oarecum cu cea a unui om a cărui alimentare cu oxigen s-ar face printr-un furtun lung de câteva miliarde de kilometri. Dacă cineva înțeapă furtunul, omul e pierdut. Lui Diego, i-am lăsat suficientă energie pentru a supraviețui. Nu însă și pentru a acționa. Înțeleg perfect ce simte față de mine. S-a trezit prins în cea mai afurisită dintre capcane.

– Eu nu știam nimic, zise Diego pe nerăsuflate.

Walker se apropie de Abner.

– De ce nu mi-ați spus nimic? îl întrebă el cu reproș.

– Nu am aceste date decât de două luni. Îl supravegheam. Nu era nici o grabă. Nu făcea nimic periculos.

– Iar acum?

– Acum situația s-a schimbat. Am primit un mesaj din spațiu. În mai puțin de trei luni, o astronavă de pe Terra va ajunge pe Pluto.

Walker începu să meargă dintr-un capăt în celălalt al încăperii.

– Când ați aflat asta?

– Acum două zile. Nu puteam risca să fac publică vestea înainte de a-l demasca.

– De ce?

– Fiindcă sunt un om prudent, spuse Abner. De-a lungul timpului, m-am obișnuit cu comploturile. Vedeți, acest aparat ne permite să analizăm și ceea ce trece printr-un transspațiu. În cazul celui din corpul lui Diego trece energie, multă energie. Dar trec și informații. Nu am reușit să descifrăm semnalul; el este însă, fără nici o îndoială, modulat. Închipuiți-vă că acest om se află în legătură constantă cu cei care conduc astronava și care se dau drept pacifiști trimiși de pe Terra. Închipuiți-vă că de cum ar sosi ei aici, Diego ar acționa la fel de energic ca în trecut. Nu uitați că întotdeauna am fost convins de vinovăția lui. Nu am avut niciodată mare încredere în Memorie.

– Dar ei îi datorați prezența dumneavoastră aici! spuse Walker.

– Desigur! recunoscu Președintele. Nu știu prea bine ce joc face, dar nu accept să fiu un pion pe tabla ei de șah.

– Nici eu n-am acceptat, zise Walker. Și totuși sunt aici.

Nu-i venea să creadă ce auzise. Ajunsese să îl aprecieze pe omul cu mască, deși acesta rămăsese în continuare misterios și tăcut. Inteligența lui avea însă ceva înspăimântător. Ca și lipsa lui de umanitate.

– Nu puteam risca, reluă Abner, să îl pun la curent cu bănuielile mele. Dacă ar fi aflat că știu de existența transspațiului său și de data sosirii navetei, ar fi încercat probabil o acțiune disperată.

– Dar fusese atât de eficient, în ultimii ani!

– De ce n-ar fi fost? Nu îi cunosc intențiile, dar cred că era unicul comportament pe care îl putea avea. Diego era singur, izolat. Acum, poate că prietenii săi vin după el.

– Știți cu cine comunică? Din ce direcție vine această energie? Unde se duc mesajele?

– Este imposibil să vorbești de o direcție, în cazul transspațiului, spuse Abner. Am ajuns totuși la o concluzie: energia provine, aproape cu siguranță, din sistemul solar.

– Aha! zise Walker, parcă ușurat. Mă temusem de altceva.

– Și eu, mărturisi Președintele. Acum câteva decenii, se discuta de niște monștri extratereștri. Și apoi, vă mai amintiți de orașele de pe Marte...

Diego mișcă ușor din cap.

– Nu știu nimic, zise el. Nu știu mai multe decât știți dumneavoastră.

– O să smulgem de la el toate informațiile pe care le deține, spuse Abner. Nu va pune de două ori în pericol planeta, cât timp sunt eu în viață.

Walker închise ochii. Parcă ar fi trebuit să treacă din nou frontiera. Se afla iarăși în impas. Avea impresia că nu progresase nici cu un milimetru în toți acești ani. Violența, mereu violența, și niște forțe obscure, îndepărtate, care călăuzeau oamenii și planetele.

Se luptase fără încetare cu ele și încercase să le înțeleagă. Dar mereu soluția îi scăpa.

– Și celălalt transspațiu? întrebă el, obosit.

David Abner păli.

– Dumneavoastră mă gândeam să vă cer o explicație.

– Mie? izbucni pilotul.

– Îmi pare rău. Dar și dumneavoastră îmi sunteți suspect. Nu sunt chiar sigur de existența celuilalt transspațiu, pentru că el este înconjurat de un ecran energetic foarte special. Un fel de protecție. Cu toate astea, sunt aproape convins că el există. Și că acest ecran înconjoară nucleul creierului electronic principal de pe Pluto. Cel pe care îl vizitați atât de des.

– Eu nu am observat nimic! protestă Walker.

– Îmi pare rău, spuse Abner. Dar considerați că sunteți arestat. Nu-mi faceți sarcina și mai dificilă!

– E absurd! izbucni pilotul.

Ușa se deschise și în pragul ei apăru Lena, încadrată de doi bărbați întunecați la chip.

– Am adus-o aici pe Leña, zise Abner. Ea poate asculta ceea ce discutăm. În plus, știu că vă este dragă și că nu veți încerca nimic, atâta vreme cât persoana ei depinde de atitudinea dumneavoastră.

– Vă interzic!... începu Walker.

Dar înțelese că nu mai putea să scape din capcană. Nu-i venea să creadă că ea îi fusese întinsă tocmai de David Abner.

– Vom coborî în sanctuarul Creierului, zise Președintele. Sunt sigur că vom face niște descoperiri interesante. Mai ales cu detectorul...

– Vă aștept, se auzi o voce bubuitoare, ieșită pe gura lui Diego.

Președintele se întoarse către el, înmărmurit.

– Vă aștept, repetă vocea. De multă vreme. Iată că a venit momentul.

Era vocea Memoriei. Era oracolul. Încă o dată, zeul încetase să mai fie mut, își spunea Walker, cu un fel de ușurare. Se restabilise, oare, contactul cu Terra? Sau poate, așa cum pretindea Abner, el nu fusese niciodată întrerupt?

– Vi se cuvin câteva explicații, spuse Memoria. Le puteți avea chiar acum. E bine ca orice copil să afle din vreme cum stau lucrurile în realitate.

Exista ceva ca o urmă de umor în acea voce.

* * *

Coborâră în tăcere spre inima orașului subteran. Diego Larue mergea primul, încet, greoi, cu mușchii de metal pe jumătate para-

lizați. Detectorul venea în urma lui, însoțit de servantul său. Apoi Lena și gărzile. După ei, Hiram Walker, pierdut în gânduri.

Ultimul era David Abner, de două ori președinte, acum neîncrezător, temându-se de o trădare. Intervenția Memoriei îl luase pe nepregătite.

Pătrunseră în mica criptă. Diego se proțăpi dinaintea panourilor la fel de oarbe ca Memoria.

– Aveți dreptul să cunoașteți adevărul, spuse Memoria. Atât cât el există, și atât cât eu însămi îl cunosc.

Ca să mă înțelegeți mai bine, trebuie să vă enumăr câteva principii. În primul rând, eu nu pot acționa decât în interesul umanității. În al doilea rând, eu nu sunt chiar o mașină. În al treilea rând, simpla mea prezență poate constitui un grav pericol pentru dezvoltarea omenirii. De fapt, unii dintre conducătorii ei manifestă o regretabilă tendință de a mă considera un zeu sau un oracol capabil să le rezolve toate problemele pe care le au. O generalizare a acestei atitudini ar împinge umanitatea la o stare de dependență ce ar atrage după sine decăderea omenirii. Trebuie ca oamenii să își rezolve singuri problemele. De aceea eu nu intervin și nici nu fac recomandări decât în situațiile de criză, definite bineînțeles cantitativ.

Asta, ca principii. Ce o să vă spun acum vă va displăcea cu siguranță. Dar trebuie să înțelegeți că experiența mea o depășește pe cea a unei ființe umane, atât ca timp, cât și ca spațiu.

Memoria făcu o pauză.

– Atunci când Pluto a părăsit sistemul solar, continuă Memoria, mi s-a părut evident că responsabilii proiectului nu luaseră în considerare toate amănuntele. Orice observator neutru ar fi ajuns totuși la concluzia că, date fiind împrejurările de moment, nu se putea ajunge la o societate stabilă pe acea planetă. Legătura cu Terra a unei părți din populația de pe Pluto era foarte puternică. În cel mai bun caz, în jurul Proximei Centauri s-ar fi instalat o colonie strict dependentă de sistemul solar. Din punctul de vedere al istoriei umane, nici una dintre alternative nu era tocmai fericită. Cea de-a doua, în special, risca să conducă, mai devreme sau mai târziu, la o confruntare între Pluto și sistemul solar. Era necesar ca,

din contră, să se creeze o civilizație cu adevărat independentă, civilizație care nu ar fi constituit decât o primă treaptă în cucerirea spațiului galactic de către om.

Memoria tăcu din nou. Hiram Walker îl căuta cu privirea pe Abner. Îl văzu scufundat în propriile-i gânduri. Diego rămăsese ca o statuie. Gardienii așteptau, nemișcați. Numai Lena părea vie.

– Era așadar ruperea oricărei legături între Pluto și Terra, continuă Memoria, implacabilă. Am hotărât să distrug rețeaua de transsmaterii ce asigura baza acestor legături. Pentru asta, m-am folosit de entitatea pe care o cunoașteți sub numele de Diego Larue și care, de fapt, nu este decât o parte din mine.

David Abner scoase un strigăt de uimire. Hiram Walker simți că îi fuge pământul de sub picioare.

– Bineînțeles, am înzestrat această entitate cu o memorie proprie și cu motivații personale. Nici o clipă nu a fost conștientă că ascultă de ordinele mele. Era totuși necesar să rămân în contact permanent cu ea. O transmaterie miniaturală mi-a permis această legătură. Entitatea Diego Larue îmi transmitea astfel, fără să își dea seama, toate informațiile necesare.

Hiram Walker ieși în fața celorlalți.

– De ce nu ne-ați spus nimic? strigă el. De ce nu ne-ați ordonat să rupem noi înșine relațiile cu sistemul solar? Atâția morți! Atâția morți! Îi văd și acum...

– Îmi pare rău pentru ei, zise vocea. Dar nu puteam interveni în mod direct. Fie nu m-ați fi ascultat, fie ați fi intrat pe panta fatală despre care v-am vorbit adineauri. Nu trebuie să așteptați ca adevărul să vă vină de la un zeu, domnule Hiram Walker. Trebuie să-l căutați dumneavoastră înșivă. După asta se recunoaște omul adult.

Pilotul se întoarse, căutând privirea Lenei. Tânăra abia reuși să schițeze un zâmbet crispat.

– Cu toate acestea, continuă vocea, nu puteam să abandonez planeta Pluto. Prevăzusem evoluția logică a situației. Un accident neașteptat ar fi putut să dea însă totul peste cap. Am rămas așadar aici. Eram prezentă, dar ascunsă. Nici măcar creierul principal de pe Pluto nu știa de legăturile mele cu memoria sa. Puteam scotoci în el sau acționa asupra lui, fără ca el să își dea seama. Aș fi putut, la fel de bine, să fac indetectabil transspațiul care asigura legătura. Dar nu doream asta. Într-un fel, ați găsit singuri soluția de la capătul labirintului. Era exact ce vroiam.

– E inuman! zise Lena.

– După criteriile dumneavoastră, da, spuse Memoria. Dar criteriile dumneavoastră nu sunt perfecte.

– Iar ale dumneavoastră?

– Ale mele sunt ceva mai riguroase.

– Atunci, o să restabilim contactul cu Terra? întrebă David Abner, cu simțul său practic.

– Nu, spuse Memoria. Îl veți stabili atunci când astronava trimisă va ajunge pe Pluto. Veți vedea că situația, în sistemul solar, s-a schimbat destul de mult. Sunteți liberi să spuneți și locuitorilor acestei lumi ceea ce v-am comunicat. Deși nu vă sfătuiesc s-o faceți. Au depășit un anumit nivel, dar ceea ce ar afla riscă să-i perturbe destul de grav și să iște noi tulburări.

– Și eu cred la fel, zise David Abner. Dar cine sunteți, de fapt? Și unde vă aflați?

Walker recunoscu vechea lui întrebare. O pusese și el, dar rămăsese fără răspuns.

– Eu sunt Memoria, zise vocea. Mă aflu peste tot în sistemul solar și pe această lume, peste tot unde există un creier electronic controlat de Administrație. Dar centrul meu principal, dacă asta vreți să știți, este pe Ganimede. Exist de aproape o sută de ani. Mă pot considera, pe bună dreptate, eternă. Acum, abia ies din copilărie.

S-ar fi zis că vocea Memoriei se încărcase oarecum de emoție.

– Închipuiți-vă, spuse ea, un om pe care trăirea unor situații deosebite l-ar fi determinat să încheie o alianță indestructibilă cu mașinile. Închipuiți-vă un om care, fără ajutorul mașinilor, ar fi incapabil să trăiască, să se miște și să controleze spațiul din jurul său. Închipuiți-vă că acest om ar crește necontenit puterea mașinilor care îl deservesc, sporindu-și memoria, inteligența și posibilitățile logice grație lor. Vine atunci o zi în care nu mai poți să spui unde începe omul și unde se sfârșește mașina. Este o chestiune de țesut biologic? Dar țesuturile nu sunt decât niște mașini. Este o chestiune de conștiință? Dar conștiința aparține întregii entități. Ea este legată de experiențele, de amintirile ansamblului. Într-o bună zi tot ceea ce constituia personalitatea omului a trecut în mașină. Această entitate nu mai are nevoie de suport biologic. Îl poate păstra sau se poate servi de el în alte scopuri. Ca om, ea este

sensibilă și inteligentă; ca mașină, este nemuritoare, etern reparabilă. Cunoștințele sale sunt imense. Iar memoria, nelimitată. Ea nu știe ce este bătrânețea. Ea nu poate decât să crească. Iar pentru că e umană, nu se gândește decât să-i ajute pe oameni. Chiar dacă orizonturile sale le depășesc cu mult pe cele ale unui individ obișnuit.

– Nemurirea!

Asta îi scăpase lui Walker. Proxima Centauri i se păru, deodată, foarte aproape. Se gândea la milioanele de stele ale galaxiei. La miile de specii care le populau și care, se spunea, comunicau prin unde.

– Dar omul acesta? zise David Abner.

Se îndreptă spre Diego. Îi smulse masca. Chipul palid, împietrit îi aminti o imagine de demult. Era ceva nu foarte clar.

– Georges Beyle! răbufni el. Fondatorul!

– Georges Beyle, repetă Memoria. Sau Jor Arlan, sau Fondatorul. El m-a creat, iar eu sunt el.

Omul era nemuritor, își zise Hiram Walker. Trăise deja mai mult de o sută cincizeci de ani. Legendele care circulau pe seama lui nu erau nici adevărate, nici false. Erau incomplete. Îl compătimi pe bietul om. Își aminti de ce se spunea în legătură cu un vechi accident care îl condamnase să trăiască într-un mediu artificial. Așadar, scăpase cu bine, până la urmă. Plecase de pe Ganimede și venise pe Pluto. Dar mai trăia el cu adevărat? Acesta să fi fost prețul nemuririi? Trebuia să fii ca el pentru a cuceri timpul și spațiul, stelele și lumile?

Sau nu reprezenta decât un accident bizar în istoria umanității?

„Nu există accidente, își zise Hiram. Tot ceea ce, la început, mi se păruse rodul întâmplării, s-a dovedit a fi, până la urmă, cel al necesității."

Văzu cum omul numit Diego Larue înclină capul și îl auzi șuierând:

– Am fost Georges Beyle.

Era, deopotrivă, o mărturisire și o descoperire de sine.

Lena scoase un strigăt. Diego se prăbușea. Coborâse în zonele interzise ale memoriei sale. Știa acum cine este, iar asta nu mai avea nici un sens. Era el și fusese smuls lui însuși. Se afla în fața lui, exterior sieși!

Stătea întins pe jos. Un gardian se aplecă deasupra lui.

– Este? ... întrebă Lena.

– Nu știu, zise gardianul.

– Nu îl puteți ajuta cu nimic, spuse vocea, aproape cu blândețe.

Un panou întreg dispăru fără zgomot din peretele lateral. În locul rămas liber, văzură un transspațiu, iar prin suprafața lui ușor irizată, o sală imensă, sferică, plină cu mașini complicate.

Una dintre ele porni spre ei, trecu pragul și, cu niște brațe lungi, articulate, ridică trupul lui Diego. După aceea, se duse înapoi prin „poarta spațiului". Omul cu membre de metal părăsise planeta Pluto, lăsând masca în urma lui – o pată palidă pe solul negru, singura mărturie a trecerii sale pe acolo.

Văzură prin suprafața irizată că, de îndată ce ajunsese în partea cealaltă, bărbatul își schimbase chipul. Brusc, figura lui se destinse, pierzând acel aspect împietrit, cadaveric. Avea acum un aer întinerit, aproape copilăresc.

Dar nu le rămase să creadă decât că era o iluzie, fiindcă panoul se trăsese imediat la loc, mascând „poarta spațiului".

Hiram Walker căută, fără o vorbă, mâna Lenei, iar degetele lor se strânseră cu putere. Se întoarse apoi către David Abner. Se priviră fix unul pe celălalt. Știură că îl vor vedea împreună pe Pluto ocupându-și locul în jurul Proximei Centauri și că niciodată nu vor mai fi aceiași.

Trecuseră și ei un fel de prag.

– Oare va supraviețui? întrebă cineva.

– Există oameni, răspunse încet Walker, care nu mor niciodată cu totul.

POSTFAȚĂ

„Corăbiile solare" a fost publicată inițial în colecția „Anticipation" a editurii „Fleuve Noir", în primul trimestru al anului 1961, câteva luni după „Chirurgiens d'une planète", rebotezată „Le Rêve des forêts" cu ocazia reeditării sale. Acest roman a fost scris în 1959 sau 1960. Prezenta versiune este apropiată de original. M-am mulțumit să revizuiesc scriitura și să elimin câteva naivități excesive, fără a face schimbări de fond din motivele pe care le-am indicat deja în postfața la „Le Rêve des forêts".

Am făcut câteva mici retușuri personajului Ina d'Argyre, pentru care am cea mai mare simpatie, dar care mi se părea uneori prea exasperant în prima lui pasiune. Sunt destul de mulțumit că am propus cititorului o eroină într-un moment în care ele nu aveau acces la spațiu.

„Corăbiile solare" rămâne un roman de acțiune în care descrierile ocupă un loc important, lucru mai puțin obișnuit. Ele reprezentau, pentru mine, niște imagini extrem de precise pe care mi-ar fi plăcut să le pot reprezenta pe o pânză. Scrierea scenelor spațiale avea în acea perioadă o mare importanță pentru scriitorii de science fiction, întrucât credeau că ele asigură, în mod trainic, superioritatea scriiturii asupra cinematografului, care, de atunci, ne-a ajuns. Și nu numai el.

Roman de acțiune, totuși, animat de un ritm rapid, aproape sacadat, „Corăbiile solare" este probabil, prin scurtimea cadrului impus de colecție, opera mea cel mai mult influențată, într-un mod naiv, fără îndoială, de narațiunea unui Van Vogt. Grija pentru explicație și pentru rigoare epică nu este întotdeauna prioritară. Cunoscătorii vor găsi de altfel cu ușurință indiciile unui omagiu explicit adus autorului cărții „Les Armureries d'Isher". Și mai datorez, de asemenea, ceva stilului scânteietor al lui Kurt Steiner, de la care m-am inspirat și în alegerea numelor personajelor.

Dar este în același timp un roman de dragoste și aproape un roman sentimental, sentimental cum sunt și eu, de altfel. Și sper că întregul formează, așa cum am dorit în timp ce scriam, un adevărat roman popular, adică o operă scrisă cu sinceritate și care nu numai că îndeamnă la visare și la forțarea limitelor posibilului, dar și deschide porți spre alte lumi ale universului.

Gérard KLEIN
2 februarie 1987

CORĂBIILE SOLARE

Pe Marte visul s-a realizat. Planeta a fost dotată cu atmosferă. Ina d'Argyre trebuie însă să își urmeze chemarea și, cu ajutorul *chirurgiei planetare*, să construiască o nouă planetă.

O *corabie solară* o va purta prin universul ostil, spre cel mai mare secret din istoria umanității.

Gérard Klein vă va purta într-un univers al aventurii fără limite.

CĂLĂTORIA CEA LUNGĂ

Singur împotriva Guvernului mondial, și a atotputernicei Administrații, dar cu ajutorul Memoriei și al *chirurgiei planetare*, Hiram Walker va reuși să dea o planetă dezmoșteniților cosmosului.

O aventură fascinantă, *Călătoria cea lungă* este considerat cel mai bun roman al lui Gérard Klein

32.000 lei